கம்ப இராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம்

Table of Contents

அயோத்தியா காண்டம்

மந்திரப் படலம்

- தயரதன் மந்திராலோசனை மண்டபம் அடைதல்
- தயரதன் யாவரையும் போகச் சொல்லி தனித்திருத்தல்
- தயரதன் அமைச்சர்களை வருவித்தல்
- வசிட்டனின் வருகை
- அமைச்சர்கள் மாண்பு
- அமைச்சர்கள் வருகை
- அமைச்சர்கள் வசிட்டனையும் மன்னரையும் வணங்குதல்
- தயரதன் தன் மனக் கருத்தை வெளியிடுதல்
- தயரதன் சொல்லைக் கேட்ட அமைச்சர்களின் நிலை
- வசிட்டன் உரை
- வசிட்டனின் உரை கேட்டு தயரதன் மகிழ்ந்துரைத்தல்
- தயரதன் இராமனை அழைத்துவரக் கூற சுமந்திரன் செல்லுதல்
- சுமந்திரன் இராமனைத் திருமனையில் கண்டு செய்தி தெரிவித்தல்
- தந்தையின் கட்டளை கேட்டு இராமன் தேர் ஏறுதல்
- இராமன் தேர்மீது செல்லுதல்
- இராமன் தம்பியோடு தயரதன் இருந்த இடத்தை அடைதல்
- தயரதன் இராமனைத் தழுவுதல்
- தயரதன் இராமனிடம் தன் உளக் கருத்தைக் கூறுதல்
- தயரதன் கட்டளையை ஏற்று இராமன் முடிசூடிக் கொள்ள இசைதல்
- இராமன் உடன்பட்டதை அறிந்து தயரதன் மகிழ்ந்து, தன் அரண்மனை போதல்
- இராமன் தன் அரண்மனை அடைதல்
- தயரதன் மன்னர்களுக்கு செய்தி தெரிவிக்குமாறு ஓலை போக்குதல்
- வந்திருந்த மன்னர்களிடம் இராமனுக்கு முடிபுனைவிக்கக் இருப்பதை தயரதன் தெரிவித்தல்
- தயரதன் கூறியதைக் கேட்ட மன்னர்கள் மகிழ்ந்து தம் கருத்தை தெரிவித்தல்
- மன்னர்களின் கருத்தை மீண்டும் அறிய தயரதன் வினவுதல்
- இராமனுக்கு முடிசூட்ட இயைந்ததற்கான காரணத்தை மன்னர்கள் இயம்புதல்
- மன்னர்கள் கூறியதைக் கேட்டு தயரதன் மகிழ்ந்துரைத்தல்
- தயரதன் முடிசூட்டு விழாவிற்கு நல்ல நாள் பார்த்தல்
- மங்கையர் நால்வர் மகிழ்வுடன் கோசலைக்குச் செய்தி சொல்லப் போதல்
- மங்கையரிடம் மகிழ்வுக்கான காரணத்தை கோசலை வினாவுதல்
- கோசலையின் மன நிலை
- செய்தி சொன்னவர்க்கு பரிசு வழங்கி கோசலை சுமித்திரையுடன் கோயிலுக்குப் போதல்
- கோசலை திருமாலின் திருவடிகளை வணங்குதல்
- கோசலை திருமாலை வணங்கி இராமனுக்கு அருள் புரிய வேண்டுதல்
- கோசலை கோதானம் புரிதல்
- மிகைப் பாடல்கள்

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்

- இராமனுக்கு உறுதிமொழிகளை கூறும்படி வசிட்டனை தயரதன் வேண்டுதல்
- தம் மனைக்கு வந்த வசிட்டனை இராமன் வரவேற்றல்
- இராமனிடம்நாளை உனக்கு முடிசூட்டு விழாஎன வசிட்டன் கூறுதல்
- இராமனுக்கு வசிட்டன் கூறிய அறிவுரை
- இராமனை வசிட்டன் திருமால் கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்லுதல்
- வசிட்ட முனிவன் இராமனுக்கு உரிய சடங்குகளை இயற்றுதல்
- நகரை அழகு செய்ய தயரதன் ஆணையிடல்
- வள்ளுவன் பறை அறிவித்து செய்தி தெரிவித்தல்
- வள்ளுவன் சொல் கேட்ட மக்களின் மகிழ்ச்சி
- அயோத்தி மக்கள் மகிழ்ந்து நகரை அலங்கரித்தல்
- அயோத்தி அலங்கரிக்கப்படுவதை கூனி காணுதல்
- கூனி கோபம் கொண்டு கைகேயின் அரண்மனை அடைதல்
- கைகேயியை கூனி எழுப்புதல்
- கூனியின் உரை
- கைகேயின் மறுமொழி
- கோசலை வாழ்ந்தனள்என கூனி கூறலும், கைகேயின் வினாவும்
- மந்தரை இராமன் முடிசூடுவதால் கோசலைக்கு வரும் வாழ்வை எடுத்து இயம்புதல்
- இராமன் முடிசூடப்போவதை அறிந்த கைகேயி மனம் மகிழ்தல்
- கைகேயி மந்தரைக்கு மணிமாலை பரிசளித்தல்
- கோபம்கொண்ட மந்தரை மாலையை எறிந்து கூறுதல்
- மந்தரையின் கோப உரையால் கைகேயி சினந்து உரைத்தல்
- மந்தரை மீண்டும் பேசுதல்
- கைகேயி உள்ளம் திரிதல்
- உள்ளம் திரிந்த கைகேயி பரதன் முடிசூட உபாயம் கேட்டல்
- மந்தரை உரைத்த உபாயம்
- கூனியைக் கைகேயி புகழ்ந்துரைத்தல்
- கைகேயின் உறுதிமொழி
- மிகைப் பாடல்கள்

கைகேயி சூழ்ச்சிப் படலம்

- கூனி சென்றபின் கைகேயி தன் கோலம் அழித்தல்
- கைகேயின் மாளிகைக்கு தயரதன் வருதல்
- தயரதன் கைகேயியை எடுத்தலும் அவள் மன்னன் கையை தள்ளி மண்ணில் வீழ்தலும்
- கைகேயின் நிலைகண்ட தயரதன் நிகழ்ந்தது கூற வேண்டுதல்
- கைகேயி தயரதனிடம் தன் வரத்தை வேண்டுதல்
- தயரதன் வரத்தை தர வாக்குறுதி அளித்தல்
- கைகேயி முன்னர் கொடுத்த வரங்களை தருமாறு வேண்டல்
- விரும்பியதை கேட்க தயரதன் கூறுதல்
- கைகேயின் இருவரங்கள்
- தயரதனின் துயரம்
- தேவரின் நடுக்கமும், கைகேயின் கலங்கா உள்ளமும்
- கைகேயின் மனமாற்றத்திற்கான காரணத்தை தயரதன் வினவுதல்
- கைகேயின் தீஞ்சொற்கள்

கைகேயின் கடுமொழி கேட்ட தயரதனின் பெருந்துயரம்
இரந்தாவது கைகேயின் மனத்தை மாற்ற தயரதன் எண்ணி எழுதல்
தயரதன் கைகேயின் காலில் விழுந்து இரத்தல்
தயரதனின் வேண்டுகோளை கைகேயி மறுத்தல்
கைகேயின் உரைகேட்ட தயரதன் மூர்ச்சித்து பின் தெளிந்து பேசுதல்
தந்த வரத்தை தவிர்க்க கூறுதல் அறமா என கைகேயி கூறுதல்
சோகத்தால் தயரதன் மண்ணில் விழுந்து புலம்புதல்
கைகேயி தயரதனிடம் உரை மறுத்தால் உயிர் விடுவேன்எனக் கூறுதல்
தயரதன் கைகேயிக்கு வரம் அளித்தல்
கொடிய இரவு கழிதல்
கோழி கூவுதல்
பல் வகைப் பறவைகளின் ஒலிகள்
யானைகள் துயில் நீங்கி எழுதல்
வானத்து நட்சத்திரங்கள் மறைதல்
காலையில் மணமுரசு ஒலிக்க மகளிர் எழுதல்
மந்தமாருதம் வீசுதல்
குமுதமலர்கள் குவிதல்
பண்கனிந்து எழும் பாடல்
ஆடவர் பள்ளி எழுதல்
மகளிர் பள்ளி எழுதல்
ஊடிய மகளிர் கூடல் புரியாது பிரிதல்
பல் வகை ஒலிகள்
பல் வகை பாடற் கருவிகளின் இசையொலி
சூரியோதயம்
தாமரை மலர்கள் மலர்தல்
முடிசூட்டு விழாவைக் கொண்டாடும் அயோத்தி நகர மக்களின் நிலை
முடிசூட்டு விழாவிற்கு மங்கையர் அலங்கரித்துக் கொள்ளல்
நகரத்து குமாரர்களின் மகிழ்ச்சி
நகரத்தவர் அனைவரின் மன நிலை
முடிசூட்டு விழாவிற்கு அரசர்கள் வருதல்
வீதிகளில் மக்கள் வெள்ளமென திரண்டிருத்தல்
பெருந்திரளான மக்கள்
மகளிர் கூட்டம்
முடி சூட்டு விழாவிற்கு வாராதவர்
மன்னர்கள் திருமுடி சூட்டும் மண்டபம் புகுதல்
அந்தணர்கள் வருகை
பல் வகை நிகழ்ச்சிகள்
ஒளிவெள்ளம்
வசிட்ட முனிவன் வேதியரோடு வருதல்
வசிட்ட முனிவனின் செயல்
வசிட்டனின் கட்டளைப்படி தயரதனை அழைத்துவரச் சுமந்திரன் செல்லுதல்
கைகேயி சுமந்திரனிடம் இராமனை அழைத்து வருமாறு கூறுதல்

- கைகேயி கட்டளைப்படி சுமந்திரன் இராமனை அழைத்துவரச் செல்லுதல்
- சுமந்திரன் இராமனை திருமுடி சூட்ட விரைவில் வருமாறு அழைத்தல்
- இராமன் தேரேறி செல்லுதல்
- தேரில் செல்லும் இராமனைக் கண்ட மகளிர் செயல்கள்
- இராமனைக் கண்ட முனிவர் முதலியோர் நினைப்பும் பேச்சும்
- மக்களின் ஈகைச் செயல்கள்
- இராமன் தயரதன் அரண்மனை அடைதலும், அங்கு அவனைக் காணாமையும்
- இராமன் கைகேயின் அரண்மனை புகுதல்
- இராமன் கைகேயின் அரண்மனை சென்றதை புரவலர் போன்றோர் பாராட்டுதல்
- இராமன் கைகேயியை சந்தித்தல்
- கைகேயியை வணங்கி இராமன் பணிவுடன் நிற்றல்
- கைகேயின் வஞ்சக உரை
- மன்னவன் ஆணையை கூற இராமன் பணிந்துரைத்தல்
- கைகேயி தெரிவித்த மன்னனின் ஆணை
- கைகேயின் உரை கேட்ட இராமனது தோற்றப் பொலிவு
- காட்டிற்கு செல்ல இராமன் கைகேயியினிடம் விடை கொள்ளுதல்
- கோசலையின் மாளிகைக்குள் இராமன் புகுதல்
- மிகைப் பாடல்கள்

நகர் நீங்கு படலம்

- இராமன் கோசலை உரையாடல்
- இராமன் காட்டிற்கு செல்லவேண்டும் எனக் கேட்ட கோசலையின் துயரம்
- துயருற்ற கோசலையை இராமன் தேற்றி ஆறுதல் கூறுதல்
- தன்னையும் உடன் காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு கோசலை வேண்டுதல்
- கோசலையின் வேண்டுதலை இராமன் மறுத்து உரைத்தல்
- காடுறைதலால் வரும் பயன்கள் உரைத்தல்
- தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை எனத் தாயிடம் செப்புதல்
- இராமன் காடு செல்வதை தடுக்க எண்ணி கோசலை தயரதனிடம் செல்லுதல்
- இராமன் சுமித்திரையின் மாளிகைக்குச் செல்லுதல்
- கைகேயின் மாளிகையில் தயரதன் நிலை கண்டு கோசலை மயங்கி விழுதல்
- கோசலையின் புலம்பல்
- கோசலை புலம்பலை பிறர் சொல்லக் கேட்ட வசிட்டனின் வருகை
- நிலைமையைக் கண்ட வசிட்டனின் மனக் கருத்து
- வசிட்டனிடம் கைகேயி நிகழ்ந்தவற்றை கூறுதல்
- தயரதன் உணர்வு பெறுதல்
- வசிட்டனின் தேறுதல் வார்த்தைகள்
- வசிட்டனிடம் தயரதன் வேண்டுகோள்
- வசிட்டனின் அறிவுரையும் கைகேயின் மறுப்பும்
- வசிட்டன் கைகேயியை கடிந்துரைத்தல்
- தயரதன் வருத்தத்துடன் கைகேயியை பழித்துக் கூறுதல்
- கைகேயி, பரதன் இருவரையும் தயரதன் துறத்தல்
- தயரதன் நிலை கண்ட கோசலையின் துயர்நிலை
- தயரதனை கோசலை தேற்றுதல்

கோசலையின் பெருந்துயர்
இராமன் காட்டிற்கு செல்வது நினைத்து தயரதன் புலம்புதல்
புலம்பும் தயரதனை வசிட்டன் தேற்றுதல்
வசிட்டன் மொழி கேட்டு தயரதன் சிறிது தெளிதல்
தயரதன் நிலை கண்டு கோசலை வருந்துதல்
தயரதனை கோசலை தேற்றுதல்
இராமன் வருவானா எனத் தயரதன் கோசலையிடம் கேட்டு வருந்துதல்
தயரதன் கைகேயின் கொடுமையைக் கூறி வருந்துதல்
தயரதன் தான் சாபம் பெற்ற வரலாற்றை கோசலையிடம் கூறுதல்
வசிட்டன் அரசவை சேர்தல்
செய்தியை தெரிவிக்குமாறு அரசர்கள் வசிட்டனை வேண்டுதல்
முடிசூட்டு விழா தடைபட்டதை வசிட்டன் உரைத்தல்
இராமன் காடு செல்வது பற்றி கேட்டோரின் துன்ப நிலை
ஊர் மக்களின் துயரம்
நகரத்தவரின் வருத்தம்
இலக்குவனின் கோபம்
சினங்கொண்ட இலக்குவன் கைகேயியை இகழ்ந்துரைத்தல்
இலக்குவன் போர்க் கோலம் மேற்கொளல்
இலக்குவனின் ஆவேச உரை
அயோத்தி மாநகரில் இலக்குவன் கோபத்தோடு அலைதல்
இலக்குவனின் நாணொலி கேட்டு இராமன் தேடி வருதல்
இலக்குவனிடம் போர்க்கோலம் பூண்டதற்கான காரணத்தை இராமன் வினவுதல்
இலக்குவனின் பதில் உரை
இலக்குவனிடம் கோபம் வரக் காரணத்தை இராமன் கேட்டல்
இப்போது சினம் கொள்ளாது எப்போது சினம் கொள்வது என இலக்குவன் கூறல்
இராமன் சினம் கூடாது என்பதற்கு ஏற்ற காரணம் இயம்புதல்
இலக்குவன் சினந்து பதில் கூறுதல்
இராமன் இலக்குவனின் கோபம் தணித்தல்
இலக்குவனின் பிடிவாதம்
இராமன் மீண்டும் இலக்குவனுக்கு அறிவுரை கூறுதல்
இராமன் அறிவுரை கேட்டு இலக்குவன் சினம் அடங்கல்
இராமனின் சமாதான உரை
இராமன் உரையால் இலக்குவன் சீற்றம் தணிதல்
இராம இலக்குவனர் சுமித்திரை அரண்மனை அடைதல்
வனம் செல்லும் தன் மக்களைக் கண்ட சுமித்திரையின் வருத்தம்
இராமன் சுமித்திரையின் துயரை போக்குதல்
கைகேயி தோழியர் மூலம் மரவுரி அனுப்புதல்
மரவுரியைக் காட்டுமாறு இலக்குவன் கூறுதல்
இலக்குவன் வனம் செல்ல தாயிடம் விடைபெறுதல்
இலக்குவனுக்கு சுமித்திரையின் அறிவுரை
இராம இலக்குவனர் சுமித்திரையிடம் விடைபெற்று மரவுரி தரித்து செல்லுதல்
மரவுரி தரித்த இலக்குவனை பெற்றோருடம் இருக்க இராமன் கூறுதல்

- இலக்குவனின் மறுமொழி
- இராமன் உள்ளம் நெகிழ்தல்
- வசிட்ட முனிவனின் வருகை
- வசிட்ட முனிவன் வருத்தம்
- இராமன் வனவாசம் குறித்து வசிட்ட முனிவன் சிந்தனை
- இராமன் காட்டிற்கு செல்வதை வசிட்டன் தடுத்தல்
- வசிட்ட முனிவனுக்கு இராமனின் மறுமொழி
- கானகம் செல்ல கூறுதல் மன்னன் பணி அன்று என வசிட்டன் கூறுதல்
- இராமனின் விளக்க உரை
- வசிட்டனை வணங்கி இராமன் மன்னன் மாளிகை வாயில் அடைதல்
- தயரதனின் அரசியர் அடைந்த துயரம்
- இராமன் தன் மாளிகைக்குச் செல்லுதல்
- இராமன் வீதியில் சென்ற காட்சி
- வீதியில் இராமனைக் கண்டோர் அடைந்த வருத்தம்
- பெண்களின் துயரம்
- அயோத்தி நகரில் பொழிவு அழிதல்
- இராமன் சீதை இருக்குமிடம் சேர்தல்
- இராமனின் கோலம் கண்டு சீதை திடுக்கிடுதல்
- மாமியார் இருவரும் சீதையைத் தழுவி நிற்க, சீதை இராமனை காரணம் வினாவுதல்
- இராமன் நடந்தது இயம்புதல்
- இராமன் சொல் கேட்ட சீதையின் துயர்
- இராமன் தன் கூற்றுக்கான காரணத்தை இயம்புதல்
- சீதை தன் மன உறுதியை இராமனுக்கு உரைத்தல்
- சீதையின் மன உறுதியை அறிந்து இராமன் சிந்தனை வயப்படுதல்
- சீதை மரவுரி தரித்து இராமன் அருகில் வந்து நிற்றல்
- சீதையைக் கண்டோர் கொண்ட துயரம்
- இராமன் சீதை உரையாடல்
- சீதையை அழைத்துக் கொண்டு இராமன் புறப்படுதல்
- இராமன், சீதை மற்றும் இலக்குவனுடன் செல்லுதல்
- மக்கள் யாவரும் இராமனைத் தொடர்ந்து செல்லுதல்
- இராமன் தாயரை வணங்கி மன்னன் தயரதனுக்கு ஆறுதல் கூறுமாறு கூறுதல்
- தாய்மார்கள் மூவரையும் வாழ்த்துதல்
- வசிட்டனை வணங்கி பின் மூவரும் தேர் ஏறிச் செல்லுதல்
- மிகைப் பாடல்கள்

தைலம் ஆட்டுப் படலம்

- நகரத்தார் தொடர இராமன் தேரில் செல்லுதல்
- இராமனின் தேர் சென்ற காட்சி
- சூரியன் மறையும் காட்சி
- தாமரை மலர்கள் குவிதல்
- இருள் பரவுதல்
- வானில் விண்மீன்களின் ஒளி
- இராமன் ஒரு சோலையை அடைந்து முனிவருடன் தங்குதல்

நகர மக்களும் சோலையின் அருகே தங்குதல்
உடன்வந்தவர்கள் ஊண் உறக்கமின்றி துயருடன் தங்குதல்
இராமனுடன் வந்தவர் உறங்குதல்
இராமன் சுமந்திரனை அழைத்து தேருடன் ஊர் திரும்பக் கூறுதல்
வெறுந்தேருடன் திரும்பிச் சென்று தயரதனுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது என சுமந்திரன் வருந்துதல்
சுமந்திரன் இராமனின் பாதங்களில் விழுந்து துயருடன் கூறுதல்
துயருற்ற சுமந்திரனை இராமன் எடுத்து அணைத்து ஆறுதல் கூறுதல்
தன் தந்தை முதலியோரிடம் சொல்ல வேண்டி இராமன் சிலவற்றை சுமந்திரனிடம் சொல்லுதல்
இராமனை வணங்கி சுமந்திரன் சீதையை நோக்குதல்
சீதை சுமந்திரனிடம் செய்தி கூறல்
இராமன் தேற்றவும், சுமந்திரன் பொருமி விம்முதலும்
இராமனிடம் விடைபெற்று சுமந்திரன், இலக்குவனை வினாவுதல்
இலக்குவன் சொன்ன கோபச் செய்தி
இலக்குவன் பரதனுக்கு சொல்லிய கோபச் செய்தி
இராமன் இலக்குவனை அடக்க, சுமந்திரன் அயோத்தி நோக்கி புறப்படுதல்
இராமன், சீதை இலக்குவனுடன் இரவில் செல்லுதல்
நிலவின் தோற்றம்
மலர்கள் குவிந்திருத்தல்
நிலவொளியில் மூவரும் செல்லுதல்
சீதை தரையில் நடந்து செல்லுதல்
மூவரும் தென் திசையில் மூன்று யோசனை தூரம் செல்லுதல்
சுமந்திரன் வசிட்டனை கண்டு செய்தி தெரிவித்தல்
வசிட்டனும் சுமந்திரனும் தயரதனின் அரண்மனை புகுதல்
இரதம் வந்தது அறிந்த தயரதன் கண்விழித்து இராமன் வந்தானா என வினவுதல்
வசிட்டன் பதில் உரையாது அவ்விடம் விட்டு அகலுதல்
இராமன் காடு சென்றதை சுமந்திரன் மூலம் அறிந்த தயரதன் உயிர் நீத்தல்
தயரதனை வானோர் மீளா உலகில் சேர்த்தல்
தயரதன் மாண்ட செய்தி கேட்டு கோசலை புலம்பல்
அறுபதினாயிரம் தேவிமார்களும் திரண்டு வந்து புலம்புதல்
தேவிமார்கள் அனைவரும் தயரதனுடன் உயிர் துறக்க எண்ணுதல்
சுமந்திரனால் செய்தி அறிந்த வசிட்டன் வருந்துதல்
தயரதனின் உடலை தையலத்திலிடுதல்
பரதனை அழைத்து வர வசிட்டன் ஓலை அனுப்புதல்
சூரியன் உதித்தல்
காட்டில் விழித்தெழுந்த மக்கள் இராமனைக் காணாது வருந்துதல்
இராமனைக் காணாத நகரமாந்தர் செய்தவை
தேர்ச்சுவடு அயோத்தி நோக்கி செல்வது கண்டு மக்கள் ஆரவாரித்தல்
மகிழ்ச்சி அடைந்த மக்களின் தன்மை
தேர்ச்சுவட்டினை தொடர்ந்து மக்கள் அயோத்தி அடைதல்
மக்கள் இராமன் கானகம் சென்றதையும், மன்னன் இறந்ததையும் அறிந்து பெருந்துயருறுதல்
மக்களின் வருத்தத்தை வசிட்டன் ஆற்றுதல்
மிகைப் பாடல்கள்

கங்கைப் படலம்

- இராமன் சீதை இலக்குவனோடு காட்டில் செல்லல்
- சீதையுடன் செல்லும் இராமன் மருத நிலத்தில் திரியும் அன்னம் முதலியவற்றைக் காணுதல்
- மூவரும் மருத நிலக் காட்சிகளை கண்ட வண்ணம் கோசல நாட்டைக் கடத்தல்
- கங்கைக் கரையில் தங்கியிருக்கும் முனிவர்கள் இராமனைக் காண வருதல்
- வந்த முனிவர்களை இராமன் தரிசித்து மகிழ்தல்
- முனிவர்கள் இராமனை புகழ்ந்து பாடி ஆடுதல்
- முனிவர்கள் இராமனைத் தம் இருப்பிடம் அழைத்துச் செல்லுதல்
- இராமன் வழி வந்த வருத்தத்தை முனிவர்கள் போக்குதல்
- இராமனை நீராடி அமுது உண்ண முனிவர்கள் வேண்டல்
- இராமனும் சீதையும் கங்கையில் நீராடுதல்
- இராமனை கங்கை புகழ்தல்
- கங்கையில் மூழ்கும் இராமனின் தோற்றம்
- சீதை கங்கையில் நீராடுதல்
- சீதை நீராடியதால் கங்கை நறுமணம் பெறுதல்
- கங்கையின் அலைகள் சீதை மீது மோதுதல்
- சீதையின் கூந்தல் கங்கை வெள்ளத்தில் தோன்றும் காட்சி
- சீதை புனித கங்கையில் மூழ்கி எழுதல்
- இராமன் நீராடியதால் கங்கையின் மகிமை மிகுதல்
- இராமன் கடன் முடித்து முனிவரின் நல்விருந்து உண்ணுதல்
- முனிவர் கொடுத்த விருந்தால் இராமன் மகிழ்தல்
- மிகைப் பாடல்கள்

குகப் படலம்

- குகனின் அறிமுகம்
- இராமனின் தவச்சாலையை குகன் சேர்தல்
- குகன் இலக்குவனுக்குத் தன்னை அறிவித்தல்
- குகனின் வரவை இலக்குவன் இராமனுக்கு அறிவித்தல்
- இராமனைக் கண்டு வணங்கி குகன் தன் கையுறைப் பொருளை ஏற்க வேண்டுதல்
- இராமன் இருக்கச் சொல்ல, குகன் தன் கையுறைப் பொருளை அறிவித்தல்
- குகனது அன்பை இராமன் பாராட்டுதல்
- விடியலில் நாவாய் கொண்டு வர குகனிடம் இராமன் கூறல்
- குகனது வேண்டுகோள்
- குகனின் வேண்டுகோளை இராமன் ஏற்றல்
- இராமன் நகர் நீங்கிய காரணம் அறிந்து குகன் வருத்துதல்
- கதிரவன் மறைதல்
- இராமனும் சீதையும் உறங்க குகன் காவல் இருத்தல்
- இராம இலக்குவரை நோக்கி குகன் இரவு முழுது கண்ணீர் வழிய நிற்றல்
- கதிரவன் தோன்றலும் தாமரை மலர்தலும்
- குகனை நாவாய் கொணருமாறு இராமன் பணித்தல்
- இராமனை தன் இருப்பிடத்தில் தங்க குகன் வேண்டுதல்
- மீண்டும் வருகையில் குகனிடம் வருவதாக இராமன் இயம்பல்
- குகன் நாவாய் கொணர, மூவரும் கங்கையைக் கடத்தல்

- இராமன் குகனிடம் சித்திரகூடம் செல்லும் வழி பற்றி வினவுதல்
- குகனை அவன் இனத்தாருடன் இருக்க இராமன் பணித்தல்
- குகன் விடைபெறுதலும், மூவரும் காட்டிற்குள் செல்லுதலும்
- மிகைப் பாடல்கள்

வனம் புகு படலம்

- இராமன், சிதை இலக்குவனுடன் காட்டு வழியில் பயணித்தல்
- வழியில் உள்ள இனிய காட்சிகளை இராமன் சீதைக்குக் காட்டுதல்
- இராமன் சீதைக்கு சித்திரகூட மலையை காட்டுதல்
- இராமனை எதிர்கொள்ள பரத்துவாச முனிவர் வருதல்
- பரத்துவாச முனிவரின் பண்புகள்
- முனிவர் இராமன் வந்த காரணத்தை வினவுதல்
- இராமன் நடந்தது உரைக்க, முனிவரின் வருத்தம்
- முனிவரின் ஆசிரமத்துள் மூவரும் செல்லுதல்
- முனிவரின் விருந்தோம்பல்
- இராமனை தம்முடன் தங்கியிருக்க முனிவர் வேண்டுதல்
- தங்க இயலாமை குறித்து இராமன் கூறுதல்
- இராமனுக்கு முனிவரின் அறிவுரை
- மூவரும் முனிவரிடம் விடைபெற்று யமுனைக் கரை அடைதல்
- தெப்பம் அமைத்து இலக்குவன் இருவரையும் அக்கரை சேர்த்தல்
- மூவரும் பாலை நிலத்தை அடைதல்
- இராமன் நினைவால் பாலை மாறிக் குளிர்தல்
- சித்திரகூட மலையை மூவரும் காணுதல்

சித்திரகூடப் படலம்

- இராமன் சித்திரகூட மலையின் அழகை சீதைக்குக் காட்டி மகிழ்தல்
- இராமன் அந்தணரின் விருந்தினனாதல்
- கதிரவன் மறைய மாலைப் பொழுது வருதல்
- மூவரும் மலை வழிபாடு செய்தல்
- இலக்குவன் குடில் அமைக்க, இராமனும் சீதையும் குடிபுகல்
- இலக்குவன் அமைத்த சாலை
- சீதையோடு இராமன் சாலையில் குடி புகுதல்
- சாலையில் இராமன் மகிழ்ந்திருத்தல்
- சாலை அமைத்த இலக்குவனை நினைத்து இராமன் நெகிழ்தல்
- இலக்குவனின் பதில் உரை
- இலக்குவனுக்கு இராமன் கூறிய ஆறுதல்
- நோன்பு இருந்து இராமன் மகிழ்ந்திருத்தல்
- மிகைப் பாடல்கள்

பள்ளிபடைப் படலம்

- பரதனிடம் தூதுவர் தம் வருகையை தெரிவித்தல்
- பரதன் தூதுவரிடம் நலம் விசாரித்தல்
- தூதுவர் பதிலும், பரதனின் விசாரிப்பும்
- தூதுவர் திருமுகம் கொடுத்தல்
- திருமுகம் பெற்ற பரதனின் மகிழ்ச்சி

தூதருக்கு பரதன் பரிசளித்தல்
சத்துருக்கனனுடன் பரதன் அயோத்திக்கு புறப்படுதல்
பரத சேனையின் எழுச்சி
பரதன் தன் படையுடன் கோசல நாடு சேர்தல்
கோசல நாட்டின் அலங்கோல நிலை
நாட்டின் நிலை கண்ட பரதனின் துயரம்
பொலிவிழந்த நகரை பரதன் பார்த்தல்
பரதன் கொடி இழந்த நகரை காணுதல்
பரதன் கொடை முரசு ஒலி இல்லாத நகரை காணுதல்
பரதன் பரிசிலர் பரிசு பெறாத நகரைக் காணுதல்
அந்தணர் பரிசில் பெறாமை கண்டு பரதன் இரங்குதல்
இனிய இசை ஒலி இல்லாத அயோத்தி நகர்
மக்கள் இயக்கம் இல்லாமையால் பொலிவு இழந்த நகர வீதிகள்
நகரின் நிலை கண்ட பரதனின் கேள்வி
நகரின் நிலை அழிவைக் குறித்தல்
சத்துருக்கனனின் உரை
தயரதன் வாழுமிடத்தை பரதன் அடைதல்
பரதன் தந்தையை மாளிகையில் காணாது துயருறுதல்
கைகேயி பரதனை அழைத்தல்
கைகேயியை பரதன் வணங்க அவள் விசாரித்தல்
தந்தை எங்கு உளார் என பரதன் வினாவுதல்
கைகேயியின் பதில்
தயரதன் இறந்த செய்தி கேட்டு பரதன் மூர்ச்சித்தல்
பரதன் கைகேயியை கடிந்துரைத்தல்
பரதனின் புலம்பல்
பரதன் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொள்ளல்
இராமனை வணங்கிலாலன்றித் துயர் போகாது என பரதன் இயம்பல்
கைகேயி இராமன் கானகம் சென்றதைக் கூறல்
பரதன் துயருறுதல்
இராமன் வனம் சென்ற காரணத்தை பரதன் வினாவுதல்
கைகேயின் பதில் உரை
பரதன் மீண்டும் வினாவுதல்
கைகேயி தான் பெற்ற வரம் பற்றி கூறல்
பரதனின் சீற்றம்
இராமனுக்கு அஞ்சி பரதன் தன் தாயைக் கொல்லாது விடுதல்
பரதன் கைகேயியை பழித்துரைத்தல்
பரதன் தான் இனி செய்யப்போவது பற்றி உரைத்தல்
கைகேயிக்கு பரதனின் அறிவுரை
கோசலையின் திருவடி வணங்க பரதல் செல்லுதல்
பரதன் கோசலையின் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்குதல்
பரதனின் இரங்கல் உரை
கோசலை பரதனை வினாவுதல்

- கோசலையின் சொல்லால் துயருற்ற பரதனின் சூளுரை
- பரதனைத் தழுவி கோசலை அழுதல்
- கோசலை பரதனை வாழ்த்துதல்
- கோசலை பரதனை தயரதனுக்கு இறுதிக் கடன் செய்யச் சொல்லுதல்
- பரதன் வசிட்டனுடன் சென்று தந்தையின் திருவுருவை நோக்கல்
- தயரதனின் திருமேனி கண்டு பரதன் புலம்பல்
- தயரதன் உடலை விமானத்தில் வைத்து, யானையின் மீது கொண்டு செல்லுதல்
- சாவுப் பறை முதலியன ஒலித்தல்
- தயரதன் உடல் சரயு நதி அடைதல்
- இறுதிக் கடன் செய்ய பரதனை அழைத்தல்
- கடன் செய்ய எழுந்த பரதனை வசிட்டன் தடுத்துரைத்தல்
- பரதன் துயர் மிகுதியால் புலம்பி அழுதல்
- வசிட்டன் சத்துருக்கனனைக் கொண்டு தயரதனுக்கு இறுதிக்கடன் செய்வித்தல்
- தயரதன் தேவியர் தீக்குளித்து நற்கதி பெறுதல்
- ஈமக் கடன் முடித்துப் பரதன் மனை சேர்தல்
- பத்து நாட்கள் சடங்குகள் நடைபெறுதல்
- வசிட்டனும் மந்திரக்கிழவரும் பரதனிடம் வருதல்
- மிகைப் பாடல்கள்

ஆறு செல் படலம்

- மந்திரக் கிழவோர் முதலியோர் அரசவையை அடைதல்
- சுமந்திரன் முனிவரைக் குறிப்பாக நோக்குதல்
- முனிவர் சுமந்திரனின் குறிப்பை உணர்தல்
- பரதனுக்கு வசிட்டன் அரசின் சிறப்பை உரைத்தல்
- வசிட்டன் சொல் கேட்ட பரதனின் அவல நிலை
- அரசவைக்கு பரதன் தன் கருத்தை எடுத்தியம்புதல்
- பரதனை அரசவையோர் புகழ்தல்
- சத்துருக்கனனிடம் இராமனை அழைத்து வருதல் பற்றி முரசு அறிவிக்க பரதன் கூறுதல்
- சத்துருக்கனன் உரை கேட்ட மக்களின் மகிழ்ச்சி
- சேனையின் எழுச்சி
- மரவுரி அணிந்து பரதன் சத்துருக்கனனுடன் தேரில் செல்லுதல்
- பரதனுடன் தாயரும் வருதல்
- சத்துருக்கனன் கூனிய துன்புறுத்தப் பற்ற, பரதன் விலக்கல்
- இராமன் தங்கிய சோலையில் பரதன் தங்குதல்
- இராமன் தங்கிய புல்லணை அருகில் பரதன் மண்ணில் இருத்தல்

கங்கை காண் படலம்

- பரதன் கங்கைக் கரையை அடைதல்
- கங்கையை சென்று சேர்ந்த சேனையின் மிகுதியும் சிறப்பும்
- பரதன் சேனையுடன் வருதல் கண்ட குகனின் ஐயமும் சீற்றமும்
- தன் சேனைக்கு குகன் இட்ட கட்டளை
- குகனின் வீர உரை
- குகனைப் பற்றி சுமந்திரன் பரதனுக்கு உரைத்தல்
- குகனைக் காண வடகரைக்கு பரதன் விரைதல்

பரதன் நிலை கண்ட குகன் திடுக்கிடுதல்
குகனும் தனியே வடகரை அடைதல்
பரதனும் குகனும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கித் தழுவுதல்
பரதனிடம் குகன் வந்த காரணம் கேட்டல்
குகன் பரதனை வணங்கிப் பாராட்டுதல்
பரதனிடம் குகன் கொண்ட பேரன்பு
இராமன் தங்கிய இடம் பற்றி பரதன் குகனிடம் வினாவுதல்
இராமன் தங்கிய இடத்தைக் கண்ட பரதனின் நிலை
இலக்குவனின் செயல்கள் பற்றி குகனிடம் பரதன் வினாவுதல்
இலக்குவன் செயல் பற்றி குகனின் பதில் உரை
பரதனின் துயர் உரை
தென் கரை சேர்க்க, குகனை பரதன் வேண்டுதல்
குகன் கட்டளைப்படி நாவாய்கள் வருதல்
நாவாய்களின் தோற்றப் பொலிவு
பரதன் சேனையோடு கங்கையை கடத்தல்
மகளிர் ஓடத்தில் செல்லுதல்
மரக்கலங்கள் சென்று வரும் காட்சி
முனிவர் வான் வழியாக கங்கையை அடைதல்
அனைவரும் கங்கையை கடத்தல்
நாவாயில் பரதன் ஏறுதல்
பரதன் குகனுக்கு கோசலையை அறிமுகம் செய்தல்
பரதன் கோசலைக்கு குகனை அறிமுகம் செய்தல்
கோசலை குகனையும் பரதனுக்கு சகோதரனாக்குதல்
பரதன் குகனுக்கு சுமித்திரையை அறிமுகம் செய்தல்
குகன் கைகேயியை யார் என வினவுதல்
பரதன் கைகேயியை அறிமுகம் செய்தல்
குகன் கைகேயியை வணங்குதலும், தோணி கரை சேர்தலும்
தாயர் பல்லக்கில் வர, பரதன் முதலியோர் நடந்து செல்லல்
பரத்துவாச முனிவர் பரதனை எதிர் கொள்ளல்
மிகைப் பாடல்கள்
திருவடி சூட்டு படலம்
தன்னை வணங்கிய பரதனுக்கு பரத்துவாச முனிவர் ஆசி கூறி வினாவுதல்
பரதன் பதிலால் பரத்துவாசன் மகிழ்தல்
பரதன் உடன்வந்தோர்க்கும் சேனைக்கும் பரத்துவாசன் விருந்து அளித்தல்
பரதன் காய் கிழங்கு போன்றவை உண்டு, புழுதியில் தங்குதல்
சூரியன் தோன்றுதல்
பரதனின் படைகள் தம் நிலையை அடைதல்
பரதன் சேனையுடன் பாலை நிலத்தை கடத்தல்
பரதன் படைகள் சித்திரகூடத்தை அடைதல்
பரதன் சேனையின் எழுச்சி கண்ட இலக்குவனின் சீற்றம்
இராமனை அடைந்து இலக்குவன் சீற்றத்துடன் உரைத்தல்
போர்க் கோலம் பூண்டு இலக்குவன் வீர உரை

இலக்குவனுக்கு பரதனைப் பற்றி இராமன் தெளிவுறுத்தல்
சேனையைத் தவிர்த்து சத்துருக்கனனுடன் பரதன் இராமனை நெருங்குதல்
பரதன் நிலையைக் கண்ட இராமன், இலக்குவனனிடம் கூறுதல்
பரதன் இராமனின் திருவடி வணங்குதல்
இராமன் உள்ளம் கலங்கி பரதனை தழுவுதல்
தந்தை இறந்தது கேட்டு இராமன் கலங்குதல்
தந்தையை நினைத்து இராமன் புலம்புதல்
பலரும் இராமனை பரிகரித்தல்
முனிவர்கள் இராமனை நெருங்குதல்
வசிட்டனின் உரை
இராமனிடம் தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்யுமாறு வசிட்டன் உரைத்தல்
இராமன் நீர்க்கடன் செய்தல்
சீதையின் பாதங்களில் பரதன் வீழ்ந்து புலம்புதல்
இராமன் சீதைக்கு தயரதன் இறந்ததை கூறுதல்
சீதையின் துக்கம்
முனி பத்தினிகள் சீதையை நீராட்டுதல்
சுமந்திரனும் தாயரும் வருதல்
இராமனும், தாயாரும் ஏனையோரும் அழுதல்
சீதையைத் தழுவி தாயர் வருந்துதல்
அனைவரும் இராமனிடம் வந்து சேர்தல்
கதிரவன் மறைதல்
மறுதினம் அனைவரும் சூழ்ந்திருக்க இராமன் பரதனை வினாவுதல்
பரதன் தன் கருத்தை உரைத்தல்
பரதன் வேண்டுகோளுக்கு இராமனின் மறுப்பு உரை
தான் கொடுக்க இராமனைமுடிசூட்டுமாறு பரதன் வேண்டல்
பரதனை அரசாட்சி ஏற்க இராமன் கட்டளையிடுதல்
வசிட்டனின் உரை
இராமனின் தன்னிலை விளக்கம்
தானும் காடு உறைவதாக பரதன் உரைத்தல்
தேவர்களின் உரை
இராமன் வானவர் உரைப்படி பரதனை அரசாள கட்டளையிடுதல்
பரதன் உடன்படுதல்
பரதன் கருத்திற்கு இராமன் உடன்படுதல்
பரதன் இராமனின் திருவடிகளைப் பெற்று முடிமேற் சூடிச் செல்லல்
அனைவரும் திரும்புதல்
இராமனின் பாதுகை ஆட்சி செய்ய, பரதன் நந்தியம் பதியில் தங்குதல்
இராமன் தென் திசை நோக்கிச் செல்லுதல்
மிகைப் பாடல்கள்

அயோத்தியா காண்டம்

கடவுள் வாழ்த்து

வான்நின்று இழிந்து, வரம்பு இகந்த மா பூதத்தின் வைப்பு எங்கும்,
ஊனும் உயிரும் உணர்வும்போல், உள்ளும் புறத்தும் உளன் என்ப
கூனும் சிறிய கோத்தாயும் கொடுமை இழைப்ப, கோல் துறந்து,
கானும் கடலும் கடந்து, இமையோர் இடுக்கண் தீர்த்த கழல் வேந்தன்.

கம்ப இராமாயணம்

மந்திரப் படலம்

தயரதன் மந்திராலோசனை மண்டபம் அடைதல்

1. மண்ணுறு முரசுஇனம் மழையின் ஆர்ப்புற,
பண்ணுறு படர் சினப் பரும யானையான்,
கண்ணுறு கவரியின் கற்றை சுற்றுற,
எண்ணுறு சூழ்ச்சியின் இருக்கை எய்தினான்.

தயரதன் யாவரையும் போகச் சொல்லி தனித்திருத்தல்

2. புக்கபின்,நிருபரும், பொரு இல் சுற்றமும்,
பக்கமும், பெயர்கஎன, பரிவின் நீக்கினான்;
ஒக்க நின்று உலகு அளித்து, யோகின் எய்திய
சக்கரத்தவன் எனத் தமியன் ஆயினான்.

தயரதன் அமைச்சர்களை வருவித்தல்

3. சந்திரற்கு உவமை செய் தரள வெண்குடை
அந்தரத்தளவும் நின்று அளிக்கும் ஆணையான்,
இந்திரற்கு இமையவர் குருவை ஏய்ந்த, தன்
மந்திரக் கிழவரை,வருகஎன்று ஏவினான்.

வசிட்டனின் வருகை

4. பூ வரு பொலன் கழல் பொரு இல் மன்னவன்
காவலின் ஆணைசெய் கடவுள் ஆம் என,
தேவரும், முனிவரும் உணரும், தேவர்கள்
மூவரின் நால்வர் ஆம், முனி வந்து எய்தினான்.

அமைச்சர்கள் மாண்பு

5. குலம் முதல் தொன்மையும், கலையின் குப்பையும்,
பல முதல் கேள்வியும், பயனும், எய்தினார்;
நலம் முதல் நலியினும் நடுவு நோக்குவார்;
சலம் முதல் அறுத்து, அருந் தருமம் தாங்கினார்.

6. உற்றது கொண்டு, மேல்வந்து உறுபொருள் உணரும் கோளார்;
மற்று அது வினையின் வந்தது ஆயினும், மாற்றல் ஆற்றும்
பெற்றியர்; பிறப்பின் மேன்மைப் பெரியவர்; அரிய நூலும்
கற்றவர்; மானம் நோக்கின், கவரிமா அனைய நீரார்.

7. காலமும் இடனும் ஏற்ற கருவியும் தெரிந்து கற்ற
நூல் உற நோக்கி, தெய்வம் நுனித்து, அறம் குணித்த மேலோர்;
சீலமும், புகழ்க்கு வேண்டும் செய்கையும், தெரிந்துகொண்டு,
பால்வரும் உறுதி யாவும் தலைவற்குப் பயக்கும் நீரார்;

8. தம்முயிர்க்கு இறுதி எண்ணார்; தலைமகன் வெகுண்ட போதும்,
வெம்மையைத் தாங்கி, நீதி விடாதுநின்று, உரைக்கும் வீரர்;
செம்மையின் திறம்பல் செல்லாத் தோற்றத்தார்; தெரியும் காலம்
மும்மையும் உணர வல்லார்; ஒருமையே மொழியும் நீரார்.

9. நல்லவும் தீயவும் நாடி, நாயகற்கு
எல்லை இல் மருத்துவன் இயல்பின் எண்ணுவார்;
ஒல்லை வந்து உறுவன உற்ற பெற்றியின்,
தொல்லை நல்வினை என உதவும் சூழ்ச்சியார்.

அமைச்சர்கள் வருகை

10. அறுபதினாயிரர் எனினும், ஆண்தகைக்கு
உறுதியில் ஒன்று இவர்க்கு உணர்வு என்று உன்னலாம்;
பெறல் அருஞ் சூழ்ச்சியர்; திருவின் பெட்பினர்;
மறி திரைக் கடல் என வந்து சுற்றினார்.

அமைச்சர்கள் வசிட்டனையும் மன்னரையும் வணங்குதல்

11. முறைமையின் எய்தினர் முந்தி, அந்தம் இல்
அறிவனை வணங்கி, தம் அரசைக் கைதொழுது,
இறையிடை வரன்முறை ஏறி, ஏற்ற சொல்
துறை அறி பெருமையான் அருளும் சூடினார்.

தயரதன் தன் மனக் கருத்தை வெளியிடுதல்

12. அன்னவர், அருள் அமைந்து இருந்த ஆண்டையில்,
மன்னனும், அவர் முகம் மரபின் நோக்கினான்;
உன்னிய அரும் பெறல் உறுதி ஒன்று உளது;
என் உணர்வு அனைய நீர் இனிது கேட்டிரால்

13. வெய்யவன் குல முதல் வேந்தர், மேலவர்,
செய்கையின் ஒரு முறை திறம்பல் இன்றியே,
வையம் என் புயத்திடை, நுங்கள் மாட்சியால்,
ஐ-இரண்டு ஆயிரத்து ஆறு தாங்கினேன்.

14. கன்னியர்க்கு அமைவரும் கற்பின், மாநிலம்
தன்னை இத் தகைதர தருமம் கைதர,
மன்னுயிர்க்கு உறுவதே செய்து வைகினேன்;
என்னுயிர்க்கு உறுவதும் செய்ய எண்ணினேன்.

15. விரும்பிய மூப்பெனும் வீடு கண்டயான்
இரும்பியல் அனந்தனும், இசைந்த யானையும்
பெரும்பெயர்க் கிரிகளும் பெயர, தாங்கிய
அரும்பொறை இனிச்சிறிது ஆற்ற ஆற்றலேன்.

16. நம்குலக் குரவர்கள், நவையின் நீங்கினார்
தம் குலப் புதல்வரே தரணி தாங்கப் போய்,
வெங் குலப் புலன் கெட, வீடு நண்ணினார்;
எங்கு உலப்புறுவர், என்றுஎண்ணி, நோக்குகேன்.

17. வெள்ளநீர் உலகினில் விண்ணில் நாகரில்,
தள்ளரும் பகையெலாம் தவிர்த்து நின்றயான்
கள்ளரில் கரந்துறை காமம் ஆதியாம்
உள்ளுறை பகைஞருக்கு ஒதுங்கி வாழ்வெனோ?

18. பஞ்சிமென் தளிரடிப் பாவை கோல்கொள
வெஞ்சினத்து அவுணத்தேர் பத்தும் வென்றுளேற்கு,
எஞ்சலில் மனமெனும் இழுதை ஏறிய
அஞ்சுதேர் வெல்லும் ஈது அருமை ஆவதோ?

19. ஒட்டிய பகைஞர்வந்து உருத்த போரிடைப்
பட்டவர் அல்லரேல் பரம் ஞானம்போய்த்
தெட்டவர் அல்லரேல் செல்வம் ஈண்டுஎன
விட்டவர் அல்லரேல் யாவர் வீடுளார்.

20. இறப்பெனும் மெய்ம்மையை இம்மை யாவர்க்கும்
மறப்பெனும் அதனின்மேல் கேடு மற்றுண்டோ?
துறப்பெனும் தெப்பமே துணைசெய் யாவிடின்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ?

21. அருஞ்சிறப்பு அமைவரும் துறவும் அவ்வழித்
தெரிஞ்சு உறவு என மிகும் தெளிவும் ஆய், வரும்
பெருஞ் சிறை உள எனின், பிறவி என்னும் இவ்
இருஞ் சிறை கடத்தலின் இனியது யாவதோ?

22. இனியது போலும் இவ் அரசை எண்ணுமோ
துனி வரு புலன் எனத் தொடர்ந்து தோற்கலா
நனி வரும் பெரும்பகை நவையின் நீங்கிஅத்
தனி அரசாட்சியில் தாழும் உள்ளமே?

23. உம்மையான் உடைமையின் உலகம் யாவையும்
செம்மையின் ஓம்பிநல் லறமும் செய்தனென்;
இம்மையின் உதவி, நல்லிசை நடாயநீர்
அம்மையும் உதவுதற்கு அமைய வேண்டுமால்.

24. இழைத்த தொல் வினையையும் கடக்க எண்ணுதல்
தழைத்த பேர் அருளுடைத் தவத்தின் ஆகுமேல்,
குழைத்தோர் அமுதுடைக் கோரம் நீக்கி, வேறு
அழைத்த தீ விடத்தினை அருந்தல் ஆகுமோ?

25. கச்சையம் கடக் கரிக் கழுத்தின்கண் உறப்
பிச்சமும் கவிகையும் பெய்யும் இன்னிழல்
நிச்சயம் அன்றுஎனின் நெடிது நாளுண்ட
எச்சிலை நுகருவது இன்பம் ஆவதோ?

26. மைந்தரை இன்மையின் வரம்பில் காலமும்
நொந்தனென் இராமன் என் நோவை நீக்குவான்
வந்தனன் இனியவன் வருந்தயான் பிழைத்து
உய்ந்தனென் போவதோர் உறுதி எண்ணினேன்.

27. இறந்திலன் செருக்களத்து இராமன் தாதை; தான்,
அறந்தலை நிரம்பமூப் படைந்த பின்னரும்
துறந்திலன்என்பதோர் சொல்லுண் டானபின்
பிறந்திலன் என்பதில் பிறிதுண் டாகுமோ?

28. பெருமகன் என்வயின் பிறக்கச் சீதையாம்
திருமகள் மணவினை தெரியக் கண்டயான்
அருமகன் நிறைகுணத்து அவனி மாதுஎனும்
ஒருமகள் மணமும்கண்டு உவப்ப உன்னினேன்.

29. நிவப்புறு நிலனெனும் நிரம்பு நங்கையும்
சிவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செல்வியும்
உவப்புறு கணவனை உயிரின் எய்திய
தவப்பயன் தாழ்ப்பது தருமம் அன்றரோ.

30. ஆதலால், இராமனுக்கு அரசை நல்கி இப்
பேதைமைத் தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குறும்
மாதவம் தொடங்குவான் வனத்தை நண்ணுவேன்
யாதுநும் கருத்து?என இனைய கூறினான்.

தயரதன் சொல்லைக் கேட்ட அமைச்சர்களின் நிலை

31. திரண்ட தோளினன் இப்படிச் செப்பலும் சிந்தை
புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய உவகையர், ஆங்கே
வெருண்டு, மன்னவன் பிரிவெனும் விம்முறு நிலையால்,
இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கும் ஓர் ஆவென இருந்தார்.

32. அன்ன ராயினும் அரசனுக்கு, அதுவலது உறுதி
பின்னர் இல்லெனக் கருதியும், பெருநில வரைப்பின்
மன்னும் மன்னுயிர்க்கு இராமனில் சிறந்தவர் இல்லை
என்ன உன்னியும், விதியது வலியினும், இசைந்தார்.

வசிட்டன் உரை

33. இருந்த மந்திரக் கிழவர்தம் எண்ணமும் மகன்பால்
பரிந்த சிந்தை அம் மன்னவன் கருதிய பயனும்,
பொருந்து மன்னுயிர்க்கு உறுதியும், பொதுவுற நோக்கித்
தெரிந்து, நான்மறை திசைமுகன் திருமகன் செப்பும்.

34. நிருப நின்குல மன்னவர் நேமிபண்டு உருட்டிப்
பெருமை எய்தினர்; யாவரே இராமனைப் பெற்றார்?
கருமமும் இது; கற்று உணர்ந்தோய்க்கு இனிக் கடவ
தருமமும் இது; தக்கதே உரைத்தனை;தகவோய்

35. புண்ணியந்தொடர் வேள்விகள் யாவையும் புரிந்த
அண்ணலே இனி அருந்தவம் இயற்றவும் அடுக்கும்;
வண்ண மேகலை நிலமகள், மற்று, உனைப் பிரிந்து
கண் இழந்திலள் எனச் செயும், நீ தந்த கழலோன்.

36. புறத்து, நாமொரு பொருளினிப் புகல்கின்றது எவனோ,
அறத்தின் மூர்த்திவந்து அவதரித் தான் என்ப தல்லால்?
பிறத்தி யாவையும் காத்தவை பின்னுறத் துடைக்கும்
திறத்து மூவரும் திருந்திடத் திருத்தும், அத் திறலோன்.

37. பொன் உயிர்த்த பூ மடந்தையும் புவியெனும் திருவும்
இன்னுயிர்த்துணை இவன்என நினைக்கின்ற இராமன்
தன் உயிர்க்குஎன்கை புல்லிது; தற்பயந்து எடுத்த
உன்னுயிர்க்கென நல்லன், மன்னுயிர்க்கெலாம் உரவோய்

38. வாரம் என் இனிப் பகர்வது? வைகலும் அனையான்
பேரினால்வரும் இடையூறு பெயர்கின்ற பயத்தால்,
வீர நின்குல மைந்தனை வேதியர் முதலோர்
யாரும்யாம்செய்த நல்லறப் பயன்என இருப்பார்.

39. மண்ணினும் நல்லள்; மலர்மகள், கலைமகள், கலையூர்
பெண்ணினும் நல்லள்; பெரும்புகழ்ச் சனகியோ நல்லள்
கண்ணினும் நல்லன்; கற்றவர், கற்றிலா தவரும்,
உண்ணும் நீரினும், உயிரினும், அவனையே உவப்பார்.

40. மனிதர், வானவர், மற்றுளோர், அற்றம்காத்து அளிப்பார்
இனிய மன்னுயிர்க்கு இராமனில் சிறந்தவர் இல்லை;
அனையது ஆதலின், அரச நிற்கு உறு பொருள் அறியின்,
புனித மாதவம் அல்லது ஒன்று இல்எனப் புகன்றான்.

வசிட்டனின் உரை கேட்டு தயரதன் மகிழ்ந்துரைத்தல்

41. மற்றவன் சொன்ன வாசகம் கேட்டலும், மகனைப்
பெற்ற அன்றினும், பிஞ்ஞகன் பிடிக்கும் அப் பெருவில்

இற்ற அன்றினும், எறிமழு வாள் அவன் இழுக்கம்
உற்ற அன்றினும், பெரியதோர் உவகையன் ஆனான்.

42. அனையது ஆகிய உவகையன், கண்கள்நீர் அரும்ப,
முனிவன் மா மலர்ப் பாதங்கள் முறைமையின் இறைஞ்சி,
இனிய சொல்லினை; எம்பெரு மான் அருள் அன்றோ,
தனியன் நானிலம் தாங்கியது; அவற்கு இது தகாதோ?

43. எந்தை நீ உவந்து இதம்சொல எங்குலத்து அரசர்
அந்தம் இல் அரும் பெரும்புகழ் அவனியில் நிறுவி
முந்து வேள்வியும் முடித்துத்தம் இருவினை முடித்தார்
வந்தது அவ்வருள் எனக்கும் என்று உரைசெய்து மகிழ்ந்தான்.

44. அமைச்சர்களின் கருத்தை சுமந்திரன் கூறுதல்
பழுதில் மாதவன், பின் ஒன்றும் பணித்திலன் இருந்தான்
முழுதும் எண்ணுறும் மந்திரக் கிழவர்தம் முகத்தால்
எழுதி நீட்டிய இங்கிதம் இறைமகற்கு ஏற்கத்
தொழுத கையினன், சுமந்திரன் முன்னின்று சொல்லும்.

45. உறத்தகும் அரசு இராமற்குஎன்று உவக்கின்ற மனத்தைத்
துறத்தி நீஎனும் சொல்சுடும் நின்குலத் தொல்லோர்
மறத்தல் செய்கிலாத் தருமத்தை மறப்பதும் வழக்கன்று
அறத்தின் ஊங்குஇனிக் கொடிதுஎனல் ஆவதுஒன்று யாதோ.

46. புரசை மாக்கரி நிருபர்க்கும், புரத்து உறைவோர்க்கும்,
உரைசெய் மந்திரக் கிழவர்க்கும், முனிவர்க்கும், உள்ளம்
முரசம் ஆர்ப்ப, நின் முதல்மணிப் புதல்வனை, முறையால்
அரசனாக்கிப்பின் அப்புறத்து அடுத்தது புரிவாய்

தயரதன் இராமனை அழைத்துவரக் கூற சுமந்திரன் செல்லுதல்

47. என்ற வாசகம், சுமந்திரன் இயம்பலும், இறைவன்,
நன்று சொல்லினை; நம்பியை நளி முடி சூட்டி
நின்று, நின்றது செய்வது; விரைவினில் நீயே
சென்று, கொண்டுஅணை, திருமகள் கொழுநனைஎன்றான்.

சுமந்திரன் இராமனைத் திருமனையில் கண்டு செய்தி தெரிவித்தல்

48. அலங்கல் மன்னனை, அடிதொழுது அவன்மனம் அனையான்,
விலங்கல் மாளிகை வீதியின் விரைவொடு சென்றான்,
தலங்கள் யாவையும் பெற்றனன் ஆம் எனத் தளிர்ப்பான்
பொலங்கொள் தேரொடும் இராகவன் திருமனை புக்கான்.

49. பெண்ணின் இன்னமுது அன்னவள் தன்னொடும், பிரியா
வண்ண வெஞ்சிலைக் குரிசிலும் மருங்கினி திருப்ப
அண்ணல் ஆண்டிருந் தான்; அழகு அருநறவு எனத்தன்
கண்ணும் உள்ளமும் வண்டெனக் களிப்புறக் கண்டான்.

தந்தையின் கட்டளை கேட்டு இராமன் தேர் ஏறுதல்

50. கண்டு, கைதொழுது,ஐய, இக் கடலிடைக் கிழவோன்,
உண்டு ஓர் காரியம்; வருக என, உரைத்தனன்எனலும்,
புண்டரீகக் கண் புரவலன் பொருக்கென எழுந்து, ஓர்
கொண்டல்போல் அவன், கொடி நெடுந் தேர்மிசைக் கொண்டான்.

இராமன் தேர்மீது செல்லுதல்

51. முறையின் மொய்ம்முகில் எனமுரசு ஆர்த்திட, மடவார்
இறைகழன்று சங்கார்ந்திட, இமையவர்,எங்கள்
குறைமுடிந்ததுஎன்று ஆர்த்திடக் குஞ்சியைச் சூழ்ந்த
நறை அலங்கல்வண்டு ஆர்த்திடத் தேர்மிசை நடந்தான்.

52. இராமன் தேரில் செல்வதைக் கண்ட பெண்களின் நிலை
பணை நிரந்தன; பாட்டு ஒலி நிரந்தன; அனங்கன்
கணை நிரந்தன; நாண் ஒலி கறங்கின; நிறைப்பேர்
அணை நிரந்தன, அறிவு எனும் பெரும் புனல்; அனையார்,
பிணை நிரந்தெனப் பரந்தனர்; நாணமும் பிரிந்தார்.

53. நீள் எழுத் தொடர் வாயிலில், குழையொடு நிகிழ்ந்த
ஆளகத்தினோடு அரமியத் தலத்தினும் அலர்ந்த;
வாள் அரத்த வேல் வண்டொடு கொண்டைகள் மயங்க,
சாளரத்தினும் பூத்தன, தாமரை மலர்கள்.

54. மண்டலம் தரு மதி கெழு, மழை முகில் அனைய,
அண்டர் நாயகன் வரை புரை அகலத்துள் அலங்கல்,
தொண்டை வாய்ச்சியர் நிறையொடும், நாணொடும், தொடர்ந்த
கெண்டையும் உள; கிளை பயில் வண்டொடும் கிடந்த.

55. சரிந்த பூவுள, மழையொடு கலை உறத் தாழ்வ;
பரிந்த பூவுள, பனிக் கடை முத்துஇனம் படைப்ப;
எரிந்த பூவுள, இள முலை இழை இடை நுழைய;
விரிந்த பூவுள, மீனுடை வானின்றும் வீழ்வ.

56. வள் உறை கழித்து ஒளிர்வன வாள் நிமிர் மதியம்
தள்ளுறச் சுமந்து, எழுதரும் தமனியக் கொம்பில்,
புள்ளி நுண் பனி பொடிப்பன, பொன்னிடைப் பொதிந்த,
எள்ளுடைப் பொரி விரவின,உள சில இளநீர்.

இராமன் தம்பியோடு தயரதன் இருந்த இடத்தை அடைதல்

57. ஆயது, அவ்வழி நிகழ்தர, ஆடவர் எல்லாம்
தாயை முன்னிய கன்று என நின்று உயிர் தளிர்ப்ப,
தூய தம்பியும், தானும், அச் சுமந்திரன் தேர்மேல்
போய், அகம் குளிர் புரவலன் இருந்துழிப் புக்கான்.

தயரதன் இராமனைத் தழுவுதல்

58. மாதவன் தனை வரன்முறை வணங்கி, வாள் உழவன்
பாத பங்கயம் பணிந்தனன்; பணிதலும், அனையான்,
காதல் பொங்கிட, கண் பனி உகுத்திட, கனி வாய்ச்
சீதை கொண்கனைத் திரு உறை மார்பகம் சேர்த்தான்.

59. நலம் கொள் மைந்தனைத் தழுவினன்என்பது என்? நளிநீர்
நிலங்கள் தாங்குறு நிலையினை நிலையிட நினைந்தான்,
விலங்கல் அன்ன திண் தோளையும், மெய்த் திரு இருக்கும்
அலங்கல் மார்பையும், தனது தோள், மார்பு, கொண்டு அளந்தான்.

தயரதன் இராமனிடம் தன் உளக் கருத்தைக் கூறுதல்

60. ஆண்டு, தன் மருங்கு இரீஇ, உவந்து, அன்புற நோக்கி,
பூண்ட போர் மழு உடையவன் பெரும் புகழ் குறுக
நீந்த தோள் ஐய நிற் பயந்தெடுத்த யான், நின்னை
வேண்டி, எய்திட விழைவது ஒன்று உளதுஎன, விளம்பும்.

61. ஐய சாலவும் அலசினென்; அரும்பெரு மூப்பும்
மெய்யது ஆயது; வியல் இடப் பெரும் பரம் விசித்த
தொய்யல் மா நிலச் சுமை உறு சிறை துறந்து, இனி யான்
உய்யல் ஆவது ஓர் நெறி புக, உதவிட வேண்டும்.

62. உரிமை மைந்தரைப் பெறுகின்றது, உறுதுயர் நீங்கி,
இருமையும் பெறற்குஎன்பது பெரியவர் இயற்கை;
தருமம் அன்ன நின்தந்த யான், தளர்வது தகவோ?
கருமம் என்வயின் செய்யின், என் கட்டுரை கோடி.

63. மைந்த நம் குல மரபினில் மணி முடி வேந்தர்,
தம் தம் மக்களே கடன்முறை நெடு நிலம் தாங்க,
ஐந்தொடு ஆகிய முப் பகை மருங்கு அற அகற்றி,
உய்ந்து போயினர்; ஊழி நின்று எண்ணினும் உலவார்.

64. முன்னை ஊழ்வினைப் பயத்தினும், முற்றிய வேள்விப்
பின்னை எய்திய நலத்தினும், அரிதினின் பெற்றேன்;
இன்னம், யான் இந்த அரசியல் இடும்பையின் நின்றால்,
நின்னை ஈன்றுள பயத்தினின் நிரம்புவது யாதோ?

65. ஒருத்தலைப் பரத்து ஒருத்தலைப் பங்குவின் ஊர்தி
எருத்தின், ஈங்கு நின்று, இயல்வரக் குழைந்து, இடர் உழக்கும்
வருத்தம் நீங்கி, அவ் வரம்பு அறு திருவினை மருவும்
அருந்தி உண்டு, எனக்கு; ஐய ஈது அருளிடவேண்டும்.

66. ஆளும் நன்னெறிக்கு அமைவரும் அமைதி இன்று ஆக
நாளும் நம்குல நாயகன் நறைவிரி கமலத்
தாளின் நல்கிய கங்கையைத் தந்துதந் தையரை
மீள்வில் இலா உலகு ஏற்றினான் ஒருமகன் மேனாள்.

67. மன்னர் வானவர் அல்லர்; மேல் வானவர்க்கு அரசாம்
பொன்னின் வார்கழல் புரந்தரன் போலியர் அல்லர்;
பின்னும், மாதவம் தொடங்கிநோன்பு இழைத்தவர் பிறரார்
சொல்ம றாமகன் பெற்றவர் அருந்துயர் துறந்தார்.

68. அனையது ஆதலின்,அருந்துயர் பெரும்பரம் அரசன்
வினையின் என்வயின் வைத்தனன்எனக்கொளல் வேண்டா
புனையும் மாமுடி புனைந்திந்த நல்லறம் புரக்க
நினையல் வேண்டும் யான் நின்வயிற் பெறுவதுஈது என்றான்.

தயரதன் கட்டளையை ஏற்று இராமன் முடிசூடிக் கொள்ள இசைதல்

69. தாதை அப் பரிசு உரைசெய, தாமரைக் கண்ணன்
காதல் உற்றிலன்; இகழ்ந்திலன்;கடன் இதுஎன்று உணர்ந்தும்,
யாது கொற்றவன் ஏவியது அது செயல் அன்றோ,
நீதி எற்கு?என நினைந்தும், அப் பணி தலைநின்றான்.

இராமன் உடன்பட்டதை அறிந்து தயரதன் மகிழ்ந்து, தன் அரண்மனை போதல்

70. குருசில் சிந்தையை மனக்கொண்ட கொற்ற வெண்குடையான்,
தருதி இவ் வரம்எனச் சொலி, உயிர் உறத் தழுவி,
சுருதி அன்ன தன் மந்திரச் சுற்றமும் சுற்ற,
பொரு இல் மேருவும் பொரு அருங் கோயில் போய்ப் புக்கான்.

இராமன் தன் அரண்மனை அடைதல்

71. நிவந்த அந்தணர் நெடுந்தகை மன்னவர் நகரத்து
உவந்த மைந்தர்கள், மடந்தையர், உழைஉழை தொடரச்
சுமந்திரன் தடந் தேர்மிசை, சுந்தரத் திரள் தோள்
அமைந்த மைந்தனும், தன் நெடுங் கோயில் சென்று அடைந்தான்.

தயரதன் மன்னர்களுக்கு செய்தி தெரிவிக்குமாறு ஓலை போக்குதல்

72. வென்றி வேந்தரைவருகஎன உவணம் வீற்றிருந்த
பொன் திணிந்த தோட்டு அரும் பெறல் இலச்சினை போக்கி,
நன்று சித்திர நளிர் முடி கவித்தற்கு, நல்லோய்
சென்று, வேண்டுவ வரன்முறை அமைக்கஎனச் செப்ப,

வந்திருந்த மன்னர்களிடம் இராமனுக்கு முடிபுனைவிக்கக் இருப்பதை தயரதன் தெரிவித்தல்

73. உரிய மாதவன் ஒள்ளிதென்று உவந்தனன், விரைந்தோர்
பொருவில் தேர்மிசை அந்தணர் குழாத்தொடும் போக
நிருபர் கேண்மின்கள் இராமற்கு நெறிமுறை மையினால்
திருவும் பூமியும் சிந்தையில் சிறந்தனஎன்றான்.

தயரதன் கூறியதைக் கேட்ட மன்னர்கள் மகிழ்ந்து தம் கருத்தை தெரிவித்தல்

74. இறைவன் சொல்லெனும் இன் நறவு அருந்தினர் யாரும்,
முறையில் நின்றிலர்; முந்துறு களியிடை மூழ்கி,
நிறையும் நெஞ்சிடை உவகை போய் மயிர் வழி நிமிர,
உறையும் விண்ணகம் உடலொடும் எய்தினர் ஒத்தார்.

75. ஒத்த சிந்தையர் உவகையின்; ஒருவரின் ஒருவர்
தத்தமக்கு உற்ற அரசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தர்;
முத்த வெண்குடை மன்னனை முறை முறை தொழுதார்;
அத்த நன்றுஎன, அன்பினோடு அறிவிப்பது ஆனார்.

76. மூவெழு முறைமை எம் குலங்கள் முற்றுறப்
பூவெழு மழுவினால் பொருது போக்கிய
சேவகன் சேவகம் செகுத்த சேவகற்கு
ஆவ இவ்வுலகம்; இ•து அறன்என்றார் அரோ.

மன்னர்களின் கருத்தை மீண்டும் அறிய தயரதன் வினவுதல்

77. வேறிலா மன்னரும் விரும்பி, இன்னது
கூறினார்; அது மனம் கொண்ட கொற்றவன்,
ஊறின உவகையை ஒளிக்கும் சிந்தையான்,
மாறும் ஓர் அளவை சால் வாய்மை கூறினான்.

78. மகன்வயின் அன்பினால் மயங்கி, யான் இது
புகல, நீர் புகன்ற இப் பொம்மல் வாசகம்,
உகவையின் மொழிந்ததோ? உள்ளம் நோக்கியோ?
தகவு என நினைந்தது எத் தன்மையால்?என்றான்.

இராமனுக்கு முடிசூட்ட இயைந்ததற்கான காரணத்தை மன்னர்கள் இயம்புதல்

79. இவ்வகை உரைசெய இருந்த வேந்துஅவை,
செவ்வியோய் நின் திருமகற்குத் தேயத்தோர்
அவ்வவர்க்கு, அவ்வவர் ஆற்ற ஆற்றும்
எவ்வம் இல் அன்பினை, இனிது கேள்எனா,

80. தானமும், தருமமும், தகவும், தன்மைசேர்
ஞானமும், நல்லவர்ப் பேணும் நன்மையும்,

மானவ எவையும் நின் மகற்கு வைகலும்
ஈனமில் செல்வம் வந்து இயைக என்னவே.

81. ஊருணி நிறையவும், உதவும் மாடுயர்
பார்கெழு பயன்மரம் பழுத்தற்று ஆகவும்
கார் மழை பொழியவும் கழனி பாய்நதி
வார்புனல் பெருகவும் மறுக்கின்றார்கள் யார்?

82. பனை அவாம் நெடுங்கரப் பரும யானையாய்
நினையவாம் தன்மையை நிமிர்ந்த மன்னுயிர்க்கு,
எனையவாறு அன்பினன் இராமன், ஈண்டு அவற்கு
அனையவாறு அன்பின அவையும்என்றனர்.

மன்னர்கள் கூறியதைக் கேட்டு தயரதன் மகிழ்ந்துரைத்தல்

83. மொழிந்தது கேட்டலும், மொய்த்து நெஞ்சினைப்
பொழிந்த பேர் உவகையன், பொங்கு காதலன்,
கழிந்தது ஓர் இடரினன்எனக் களிக்கும் சிந்தையன்,
வழிந்த கண்ணீரினன், மன்னன் கூறுவான்:

84. தயரதன் இராமனை மன்னர்க்கு அடைக்கலம் எனல்
செம்மையின், தருமத்தின், செயலின், தீங்கின்பால்
வெம்மையின் ஒழுக்கத்தின், மேன்மை மேவினீர்,
என்மகன் என்பதுஎன்? நெறியின், ஈங்கு, இவன்
நும் மகன்; கையடை; நோக்கும் ஈங்குஎன்றான்.

தயரதன் முடிசூட்டு விழாவிற்கு நல்ல நாள் பார்த்தல்

85. அரசவை விடுத்தபின், ஆணை மன்னவன்,
புரை தபு நாளொடு பொழுது நோக்குவான்
உரை தெரி கணிதரை ஒருங்கு கொண்டு, ஒரு
வரை பொரு மண்டபம் மருங்கு போயினான்.

மங்கையர் நால்வர் மகிழ்வுடன் கோசலைக்குச் செய்தி சொல்லப் போதல்

86. ஆண்ட அந்நிலை ஆகஅறிந்தவர்
பூண்ட காதலர், பூட்டு அவிழ் கொங்கையர்,
நீண்ட கூந்தலர், நீள் கலை தாங்கலர்,
ஈண்ட ஓடினர், இட்டு இடை உற்றிலர்.

87. ஆடுகின்றனர்; பண் அடைவு இன்றியே
பாடுகின்றனர்; பார்த்தவர்க்கே கரம்
சூடுகின்றனர்; சொல்லுவது ஓர்கிலர்;
மாடு சென்றனர்;மங்கையர் நால்வரே.

மங்கையரிடம் மகிழ்வுக்கான காரணத்தை கோசலை வினாவுதல்

88. கண்ட மாதரைக் காதலின் நோக்கினாள்,
கொண்டல் வண்ணனை நல்கிய கோசலை;
உண்டு பேருவ கைப்பொருள் அன்னது
தொண்டை வாயினிர் சொல்லுமின் ஈண்டு என்றாள்.

89. மங்கையர் கோசலைக்கு செய்தி அறிவித்தல்
மன் நெடுங் கழல் வந்து வணங்கிட,
பல் நெடும் பகல் பார் அளிப்பாய் என,
நின் நெடும் புதல்வன் தனை, நேமியான்,
தொல் நெடும் முடி சூட்டுகின்றான்என்றார்.

கோசலையின் மன நிலை

90. சிறக்கும், செல்வம் மகற்குஎன, சிந்தையில்
பிறக்கும் பேர் உவகைக் கடல் பெட்பு அற,
வறக்கும் மா வடவைக் கனல் ஆனதால்
துறக்கும் மன்னவன் என்னும் துணுக்கமே.

செய்தி சொன்னவர்க்கு பரிசு வழங்கி கோசலை சுமித்திரையுடன் கோயிலுக்குப் போதல்

91. அன்னவளாயும், அரும்பெறல் ஆரமும்,
நல் நிதிக்குவையும், நனி நல்கித்தன்
துன்னு காதல் சுமித்திரை யோடும் போய்,
மின்னு நேமியன் மேவு இடம் மேவினாள்.

கோசலை திருமாலின் திருவடிகளை வணங்குதல்

92. மேவி, மென் மலராள், நிலமாது எனும்
தேவிமாரொடும் தேவர்கள் யாவர்க்கும்
ஆவியும், அறிவும், முதல் ஆயவன்
வாவி மா மலர்ப் பாதம் வணங்கினாள்.

கோசலை திருமாலை வணங்கி இராமனுக்கு அருள் புரிய வேண்டுதல்

93. என்வயின் தரும் மைந்தற்கு, இனி, அருள்
உன்வயத்ததுஎன்றாள்உலகு யாவையும்
மன்வயிற்றின் அடக்கிய மாயனைத்
தன் வயிற்றின் அடக்கும் தவத்தினாள்.

கோசலை கோதானம் புரிதல்

94. என்று இறைஞ்சி, அவ் இந்திரை கேள்வனுக்கு
ஒன்றும் நான்மறை ஓதிய பூசனை
நன்று இழைத்து, அவண், நல்ல தவர்க்கு எலாம்
கன்றுடைப் பசுவின் கடல் நல்கினாள்.

மிகைப் பாடல்கள்

மன்னனே அவனியை மகனுக்கு ஈந்துநீ
பன்னரும் தவம்புரி பருவம் ஈதுஎனக்
கன்ன மூலத்தினில் கழற வந்தென
மின்னெனக் கருமைபோய் வெளுத்த தோர்மயிர்

தீங்கு இழை இராவணன் செய்த தீமைதான்
ஆங்கொரு நரையது ஆய் அணுகிற் றாம் எனப்
பாங்கில்வந்து இடுநரை படிமக் கண்ணாடி
ஆங்கதில் கண்டனன் அவனி காவலன்.

[இவ் இரு பாடல்களும் முதல் பாடலின் முன் படலத்தின் துவக்கத்தில் உள்ளன]
எய்திய முனிவரன் இணைகொள் தாமரை
செய்ய பூங் கழலவன் சென்னி சேர்ந்த பின்,
வையகத்து அரசரும் மதி வல்லாளரும்
வெய்தினில் வருகஎன மேயினான் அரோ.

ஆளும் நல் நெறிக்கு அமைவரும் அமைவினன் ஆகி,
நாளும் நல் தவம் புரிந்து, நல் நளிர் மதிச் சடையோன்
தாளில் பூசையின் கங்கையைத் தந்து, தந்தையரை
மீள்வு இல் இன் உலகு ஏற்றினன் ஒரு மகன், மேல்நாள்.

நறைக் குழற் சீதையும், ஞால நங்கையும்,
மறுத்தும், இங்கு ஒருவற்கு மணத்தின்பாலரோ
கறுத்த மா மிடறுடைக் கடவுள் கால வில்
இறுத்தவற்கு அன்றி?என்று இரட்டர் கூறினார்.

ஏத்த வந்து உலகு எலாம் ஈன்ற வேந்தனைப்
பூத்தவன் அல்லனேல், புனித வேள்வியைக்
காத்தவன் உலகினைக் காத்தல் நன்றுஎன,
வேத்தவை வியப்புற, விதர்ப்பர் கூறினார்.

பெருமையால் உலகினைப் பின்னும் முன்னும் நின்று
உரிமையோடு ஓம்புதற்கு உரிமை பூண்ட அத்
தருமமே தாங்கலில் தக்கது; ஈண்டு ஒரு
கருமம் வேறு இலதுஎனக் கலிங்கர் கூறினார்.

கேடு அகல் படியினைக் கெடுத்து, கேடு இலாத்
தாடகை வலிக்கு ஒரு சரம் அன்று ஏவிய
ஆடக வில்லிக்கே ஆக, பார் எனாத்
தோடு அவிழ் மலர் முடித் துருக்கர் சொல்லினர்.

கற்ற நான்மறையவர் கண்ணை, மன்னுயிர்
பெற்ற தாய் என அருள் பிறக்கும் வாரியை,
உற்றதேல் உலகினில் உறுதி யாது?என,
கொற்றவேல் கனை கழல் குருக்கள் கூறினார்.

வாய் நனி புரந்த மா மனுவின் நூல் முறைத்
தாய் நனி புரந்தனை, தரும வேலினாய்
நீ நனி புரத்தலின் நெடிது காலம் நின்
சேய் நனி புரக்க எனத் தெலுங்கர் கூறினார்.

வையமும் வானமும் மதியும் ஞாயிறும்
எய்திய எய்துப; திகழும் யாண்டு எலாம்,
நெய் தவழ் வேலினாய் நிற்கும் வாசகம்;
செய் தவம் பெரிது எனச் சேரர் கூறினார்.

பேர் இசை பெற்றனை; பெறாதது என், இனி?
சீரியது எண்ணினை; செப்புகின்றது என்?
ஆரிய நம் குடிக்கு அதிப நீயும் ஓர்
சூரியன் ஆம்எனச் சோழர் சொல்லினார்.

ஒன்றிய உவகையர்; ஒருங்கு சிந்தையர்
தென் தமிழ் சேண் உற வளர்த்த தென்னரும்,
என்றும் நின் புகழொடு தருமம் ஏமுற,
நின்றது நிலைஎன நினைந்து கூறினார்.

வாள் தொழில் உழவ நீ உலகை வைகலும்
ஊட்டினை அருள் அமுது; உரிமை மைந்தனைப்
பூட்டினை ஆதலின், பொரு இல் நல் நெறி
காட்டினை; நன்றுஎனக் கங்கர் கூறினர்.

தொழு கழல் வேந்த நின் தொல் குலத்துளோர்
முழு முதல் இழித்தகை முறைமை ஆக்கி, ஈண்டு
எழு முகில் வண்ணனுக்கு அளித்த இச் செல்வம்
விழுமிது, பெரிது என மிலேச்சர் கூறினார்.

கொங்கு அலர் நறு விரைக் கோதை மோலியாய்
சங்க நீர் உலகத்துள், தவத்தின் தன்மையால்,

அங்கணன் அரசு செய்தருளும் ஆயிடின்
சிங்களர்இங்கு இதில் சிறந்தது இல்என்றார்.

ஆதியும் மனுவும் நின் அரிய மைந்தற்குப்
பாதியும் ஆகிலன்; பரிந்து வாழ்த்தும் நல்
வேதியர் தவப் பயன் விளைந்ததாம்என,
சேதியர் சிந்தனை தெரியச் செப்பினார்.

அளம் படு குரை கடல் அகழி ஏழுடை
வளம் படு நெடு நில மன்னர் மன்னனே
உளம் படிந்து உயிர் எலாம் உவப்பது ஓர் பொருள்
விளம்பினை பெரிது என விராடர் கூறினார்.

மந்திரப் படலம் முற்றிற்று

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்

தயரதன் வசிட்டனை வரவழைத்தல்

95. பொருந்து நாள் நாளை, நின் புதல்வற்கு என்றனர்,
திருந்தினார்; அன்ன சொல் கேட்ட செய் கழல்
பெருந் திண் மால் யானையான்,பிழைப்பு இல் செய் தவம்
வருந்தினான் வருகஎன, வசிட்டன் எய்தினான்.

இராமனுக்கு உறுதிமொழிகளை கூறும்படி வசிட்டனை தயரதன் வேண்டுதல்

96. நல்லியல் மங்கல நாளும் நாளை; அவ்
வில்லியல் தோள் அவற்கு ஈண்டு வேண்டுவ
ஒல்லையின் இயற்றி, நல் உறுதி வாய்மையும்
சொல்லுதி பெரிதுஎனத் தொழுது சொல்லினான்.

தம் மனைக்கு வந்த வசிட்டனை இராமன் வரவேற்றல்

97. முனிவனும், உவகையும் தானும் முந்துவான்,
மனுகுல நாயகன் வாயில் முன்னினான்;
அனையவன் வரவு கேட்டு, அலங்கல் வீரனும்,
இனிது எதிர்கொண்டு, தன் இருக்கை எய்தினான்.

இராமனிடம்நாளை உனக்கு முடிசூட்டு விழாஎன வசிட்டன் கூறுதல்

98. ஒல்கல் இல் தவத்து உத்தமன், ஓது நூல்
மல்கு கேள்விய வள்ளலை நோக்கினான்;
புல்கு காதல் புரவலன், போர் வலாய்
நல்கும் நானிலம் நாளை நினக்குஎன்றான்.

இராமனுக்கு வசிட்டன் கூறிய அறிவுரை

99. என்று, பின்னும் இராமனை, நோக்கி,நான்
ஒன்று கூறுவ துண்டு, உறுதிப் பொருள்;
நன்று கேட்டுக் கடைப்பிடி நன்குஎன
துன்று தார் அவற்கு சொல்லுதல் மேயினான்.

100. கரிய மாலினும், கண்ணுத லானினும்,
உரிய தாமரை மேல் உறைவானினும்,
விரியும் பூதம் ஓர் ஐந்தினும், மெய்யினும்,
பெரியர் அந்தணர்; பேணுதி உள்ளத்தால்.

101. அந்தணாளர் முனியவும், ஆங்கு அவர்
சிந்தையால் அருள் செய்யவும், தேவருள்
நொந்து உளாரையும், நொய்து உயர்ந்தாரையும்,
மைந்த எண்ண, வரம்பும் உண்டாம்கொலோ?

102. அனையர் ஆதலின், ஐய இவ் வெய்ய தீ
வினையின் நீங்கிய மேலவர் தாளிணை
புனையும் சென்னியை ஆய்ப்புகழ்ந்து ஏத்துதி;
இனிய கூறிநின்று ஏயின செய்தியால்.

103. ஆவதற்கும், அழிவதற்கும், அவர்
ஏவ, நிற்கும் விதியும் என்றால், இனி
ஆவது எப்பொருள், இம்மையும் அம்மையும்
தேவரைப் பரவும் துணை சீர்த்தே?

104. உருளும் நேமியும், ஒண் கவர் எ•கமும்,
மருள் இல் வாணியும், வல்லவர் மூவர்க்கும்;
தெருளும் நல் அறமும், மனச் செம்மையும்,
அருளும் நீத்தபின் ஆவது உண்டாகுமோ?

105. சூது முந்துறச் சொல்லிய மாத்துயர்,
நீதி மைந்த நினைக்கிலை; ஆயினும்,
ஏதம் என்பன யாவையும் எய்துதற்கு
ஓதும் மூலம் அவையென ஓர்தியே?

106. யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்ற பின்,
போர் ஒடுங்கும்; புகழ் ஒடுங்காது; தன்
தார் ஒடுங்குல் செல்லாது; அது தந்தபின்,
வேரொடும் கெடல் வேண்டல் உண்டாகுமோ?

107. கோளும் ஐம்பொறியும் குறைய, பொருள்
நாளும் கண்டு, நடுக்குறு நோன்மையின்
ஆளும் அவ் அரசே அரசு; அன்னது,
வாளின் மேல் வரு மா தவம், மைந்தனே

108. உமைக்கு நாதற்கும், ஓங்கு புள் ஊர்திக்கும்,
இமைப்பு இல் நாட்டம் ஓர் எட்டு உடையானுக்கும்,
சமைத்த தோள் வலி தாங்கினர் ஆயினும்,
அமைச்சர் சொல்வழி ஆற்றுதல் ஆற்றலே.

109. என்பு தோலுடையார்க்கும் இலார்க்கும், தம்
வன்பகைப்புலன் மாசு அற மாய்ப்பது என்?
முன்பு நின்றுயர் மூன்று உலகத்தினும்
அன்பின் அல்லது ஓர் ஆக்கம் உண்டாகுமோ?

110. வையம் மன்னுயிர் ஆக அம் மன்னுயிர்
உய்யத் தாங்கும் உடலன்ன மன்னனுக்கு,
ஐயம் இன்றி, அறங்கடவாது, அருள்
மெய்யில் நின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ?

111. இனிய சொல்லினன்; ஈகையன்; எண்ணினன்;
வினையன்; தூயன்; விழுமியன்; வென்றியன்;
நினையும் நீதி நெறிகட வான் எனில்
அனைய மன்னற்கு அழிவும் உண்டாங்கொலோ?

112. சீலம் அல்லன நீக்கி, செம்பொன் துலைத்
தாலம் அன்ன தனி நிலை தாங்கிய
ஞால மன்னற்கு, நல்லவர் நோக்கிய
காலம் அல்லது கண்ணும் உண்டாகுமோ?

113. ஓர்வு இல் நல் வினை ஊற்றத்தினார் உரை,
பேர்வு இல் தொல் விதி பெற்றுளதுஎன்றரோ,
தீர்வு இல் அன்பு செலுத்தலில், செவ்வியோர்
ஆர்வம் மன்னவர்க்கு ஆயுதம் ஆவதே.

114. தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வரும்
காமம் இல்லை எனில், கடுங் கேடெனும்
நாமம் இல்லை; நரகமும் இல்லையே.

இராமனை வசிட்டன் திருமால் கோவிலுக்கு அழைத்துச் செல்லுதல்

115. ஏனை நீதி இனையவும் வையகப்
போன கற்கு விளம்பி, புலன்கொளீஇ
ஆன வன்னொடும் ஆயிரம் மௌலியான்
தானம் நண்ணினன், தத்துவம் நண்ணினான்.

வசிட்ட முனிவன் இராமனுக்கு உரிய சடங்குகளை இயற்றுதல்

116. நண்ணி, நாகணை வள்ளலை நான்மறைப்
புண்ணி யப்புயல் ஆட்டிப், புலமையோர்
எண்ணும் நல்வினை முற்றுவித்து, ஏற்றினான்,
வெண் நிறத்த தருப்பை விரித்து அரோ.

நகரை அழகு செய்ய தயரதன் ஆணையிடல்

117. ஏற்றிட, ஆண்தகை இனிது இருந்துழி,
நூல் தட மார்பனும் நொய்தின் எய்தப் போய்,
ஆற்றல்சால், அரசனுக்கு அறிவித்தான்; அவன்
சாற்றுக, நகர் அணி சமைக்களன்றனன்.

வள்ளுவன் பறை அறிவித்து செய்தி தெரிவித்தல்

118. ஏவினன் வள்ளுவர்,இராமன், நாளையே
பூமகள் கொழுநனாய், புனையும் மௌலி; இக்
கோ நகர் அணிக என, கொட்டும் பேரி அத்
தேவரும் களி கொள, திரிந்து சாற்றினார்.

வள்ளுவன் சொல் கேட்ட மக்களின் மகிழ்ச்சி

119. கவி அமை கீர்த்தி அக் காளை நாளையே
புவி அமை மணிமுடி புனையும்என்ற சொல்,
செவி அமை நுகர்ச்சியது எனினும், தேவர்தம்
அவி அமுது ஆனது; அந் நகர் உளார்க்கெலாம்.

அயோத்தி மக்கள் மகிழ்ந்து நகரை அலங்கரித்தல்

120. ஆர்த்தனர்; களித்தனர்; ஆடிப் பாடினர்;
வேர்த்தனர்; தடித்தனர்; சிலிர்த்து மெய்ம் மயிர்
போர்த்தனர்; மன்னனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்;
தூர்த்தனர் நீள் நிதி, சொல்லினார்க்கு எலாம்.

121. திணி சுடர் இரவியைத் திருத்துமாறுபோல்,
பணியிடைப் பள்ளியான் பரந்த மார்பிடை
மணியினை வேகடம் வகுக்குமாறு போல்,
அணி நகர் அணிந்தனர்அருத்தி மாக்களே.

122. வெள்ளிய, கரியன, செய்ய, வேறுள
கொள்ளைவான் கொடிநிரைக் குழாங்கள் தோன்றுவ
கள் அவிழ் கோதையான் செல்வம் காணிய
புள் எலாம் திருநகர் புகுந்த போன்றவே.

123. மங்கையர் குறங்கென வகுத்த வாழைகள்;
அங்கவர் கழுத்தெனக் கமுகம் ஆர்ந்தன;
தங்குஒளி முறுவலின் தாமம் நான்றன;
கொங்கையின் நிரைத்தன, கனக கும்பமே.

124. முதிர் ஒளி உயிர்த்தன, முடுகிக் காலையில்
கதிரவன் வேறு ஒரு கவின் கொண்டான் என

மதி தொட நிவந்து உயர் மகர தோரணம்
புதியன அலர்ந்தன புதவ ராசியே.

125. துனி அறு செம்மணித் தூணம் நீ ல் நிறம்
வனிதைஓர்கூறினன் வடிவு காட்டின;
புனை துகில் உறைதொறும் பொலிந்து தோன்றின,
பனி பொதி கதிர் எனப் பவளத் தூண்களே.

126. முத்தினின் முழு நிலவு எறிப்ப, மொய்ம் மணிப்
பத்தியின் இள வெயில் பரப்ப, நீலத்தின்
தொத்து இனம் இருள் வரத் தூண்ட, சோதிட
வித்தகர் விரித்த நாள் ஒத்த, வீதியே.

127. ஆடல் மான் தேர்க்குழாம் அவனி காணிய
வீடெனும் உலகின் வீழ் விமானம் போன்றன;
ஓடைமாக் கடகளிறு உதய மால் வரை
தேடருங் கதிரொடும் திரிவ போன்றவே.

128. வளங்கெழு திருநகர் வைகும் வைகலும்
பளிங்குடை நெடுஞ்சுவர் அடுத்த பத்தியில்
கிளர்ந்துஎரி சுடர்மணி இருளைக் கீறலால்
வளர்ந்தில, பிறந்தில, செக்கர் வானமே.

129. பூமழை, புனல்மழை, புது மென் சுண்ணத்தின்
தூமழை, தரளத்தின் தோம் இல் வெண் மழை,
தாம் இழை நெரிதலின் தகர்ந்த பொன் மழை,
மா மழை நிகர்த்தனமாட வீதியே.

130. காரொடு தொடர் மதக் களிறு சென்றன,
வாரொடு தொடர் கழல் மைந்தர் ஆம் என;
தாரொடு நடந்தன பிடிகள், தாழ் கலைத்
தேரொடு நடக்கும் அத் தெரிவைமாரினே.

131. ஏய்ந்து எழு செல்வமும், அழகும், இன்பமும்,
தேய்ந்தில; அனையது தெரிந்திலாமையால்,
ஆய்ந்தனர் பெருகவும்அமரர், இம்பரில்
போந்தவர்,போந்திலம்என்னும் புந்தியால்.

அயோத்தி அலங்கரிக்கப்படுவதை கூனி காணுதல்

132. அந் நகர் அணிவுறும் அமலை, வானவர்
பொன்னகர் இயல்பு எனப் பொலியும் ஏல்வையில்,
இன்னல் செய் இராவணன் இழைத்த தீமைபோல்,
துன்ன அருங் கொடு மனக் கூனி தோன்றினாள்.

கூனி கோபம் கொண்டு கைகேயின் அரண்மனை அடைதல்

133. தோன்றிய கூனியும், துடிக்கும் நெஞ்சினாள்;
ஊன்றிய வெகுளியாள்; உளைக்கும் உள்ளத்தாள்;
கான்று எரி நயனத்தாள்; கதிக்கும் சொல்லினாள்;
மூன்று உலகினுக்கும் ஓர் இடுக்கண் மூட்டுவாள்.

134. தொண்டைவாய்க் கேகயன் தோகை கோயில்மேல்
மண்டினாள்வெகுளியின் மடித்த வாயினாள்,
பண்டைநாள் இராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டை உண்டதனைத் தன் உள்ளத்து உள்ளுவாள்.

135. நாற் கடல் படு மணி நளினம் பூத்தது ஓர்
பாற்கடல் படு திரைப் பவள வல்லியே
போல், கடைக் கண் அளி பொழிய, பொங்கு அணை
மேல் கிடந்தாள் தனை, விரைவின் எய்தினாள்.

கைகேயியை கூனி எழுப்புதல்

136. எய்தி, அக் கேகயன் மடந்தை, ஏடு அவிழ்
நொய்து அலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினால்
செய்த பேர் உவமைசால் செம் பொன், சீறடி
கைகளின் தீண்டினள்காலக் கோள் அனாள்.

கூனியின் உரை

137. தீண்டலும் உணர்ந்த அத் தெய்வக் கற்பினாள்,
நீண்ட கண் அனந்தரும் நீங்குகிற்றிலள்;
மூண்டு எழு பெரும் பழி முடிக்கும் வெவ் வினை
தூண்டிட, கட்டுரை சொல்லல் மேயினாள்;

138. அணங்கு, வாள் விட அரா அணுகும் எல்லையும்
குணங்கெடாது ஒளிவிரி குளிர்வெண் திங்கள்போல்,
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவாய் அல்லை; நீ உறங்கு வாய்என்றாள்.

கைகேயின் மறுமொழி

139. வெவ்விடம் அனையவள், விளம்ப வேற்கணாள்,
தெவ்வடு சிலைக்கை என் சிறுவர் செவ்வியர்;
அவ்வவர் துறைதொறும் அறம் திறம்பவர்;
எவ்விடம் எனக்கு வந்து அடுப்பது ஈண்டு?எனா,

140. பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க, யாவரும்
உராவருந் துயரைவிட்டு, உறுதி காண்பரால்;
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயன
இராமனைப் பயத்த எற்கு இடர் உண்டோ?என்றாள்.

கோசலை வாழ்ந்தனள்என கூனி கூறலும், கைகேயின் வினாவும்

141. ஆழ்ந்த பேரன்பினாள் அனைய கூறலும்,
சூழ்ந்த தீ வினைநிகர் கூனி சொல்லுவாள்,
வீழ்ந்தது நின்னிலம்; திருவும் வீழ்ந்தது;
வாழ்ந்தனள் கோசலை, மதியினால்என்றாள்.

142. அன்னவள் அவ் உரை உரைப்ப, ஆயிழை
மன்னவர் மன்னனேல், கணவன், மைந்தனேல்
பன்ன அரும் பெரும் புகழ்ப் பரதன்; பார்தனில்
என் இதன்மேல் அவட்கு எய்தும் வாழ்வு?என்றாள்.

மந்தரை இராமன் முடிசூடுவதால் கோசலைக்கு வரும் வாழ்வை எடுத்து இயம்புதல்

143. ஆடவர் நகையுற, ஆண்மை மாசு உற,
தாடகை எனும் பெயர்த் தையலாள் பட,
கோடிய வரி சிலை இராமன் கோமுடி,
சூடுவன் நாளை; வாழ்வு இதுஎனச் சொல்லினாள்.

இராமன் முடிசூடப்போவதை அறிந்த கைகேயி மனம் மகிழ்தல்

144. மாற்றம் அது உரைசெய, மங்கை உள்ளமும்
ஆற்றல் சால் கோசலை அறிவும் ஒத்தவால்;
வேற்றுமை உற்றிலள், வீரன் தாதை புக்கு
ஏற்று அவள் இருதயத்து இருக்கவே கொலாம்?

கைகேயி மந்தரைக்கு மணிமாலை பரிசளித்தல்

145. ஆய பேர் அன்பு எனும் அளக்கர் ஆர்த்து எழ,
தேய்வு இலா முக மதி விளங்கித் தேசுற,
தூயவள் உவகை போய் மிக, சுடர்க்கு எலாம்
நாயகம் அனையது ஓர் மாலை நல்கினாள்.

கோபம்கொண்ட மந்தரை மாலையை எறிந்து கூறுதல்

146. தெழித்தனள்; உரப்பினள்; சிறுகண் தீயுக
விழித்தனள்; வைதனள்; வெய்து உயிர்த்தனள்;
அழித்தனள்; அழுதனள்; அம்பொன் மாலையால்
குழித்தனள் நிலத்தைஅக் கொடிய கூனியே.

147. வேதனைக் கூனி, பின் வெகுண்டு நோக்கியே,
பேதை நீ பித்தி; நிற்பிறந்த சேயொடும்
நீ துயர் படுக; நான் நெடிது உன் மாற்றவள்
தாதியர்க்கு ஆட்செயத் தரிக்கிலேன்என்றாள்.

148. சிவந்த வாய்ச் சீதையும் கரிய செம்மலும்
நிவந்த ஆசனத்து இனிது இருப்ப, நின் மகன்,
அவந்தனாய், வெறு நிலத்து இருக்கல் ஆன போது,
உவந்தவாறு என்? இதற்கு உறுதி யாது?என்றான்.

149. மறந்திலள் கோசலை, உறுதி மைந்தனும்,
சிறந்த நல் திருவினில் திருவும் எய்தினான்,
இறந்திலன் இருந்தனன்; என் செய்து ஆற்றுவான்?
பிறந்திலன் பரதன், நீ பெற்றதால்என்றாள்.

150. சரதம் இப் புவியெலாம், தம்பியோடும் இவ்
வரதனே காக்குமேல், வரம்பில் காலமும்
பரதனும் இளவலும், பதியின் நீங்கிப்போய்,
விரதமாம் தவம்செய விடுதல் நன்றுஎன்றாள்.

151. பண்ணுறு கடகரிப் பரதன், பார்மகள்
கண்ணுறு கவினராய் இனிது காத்த அம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்
எண்ணுறப் பிறந்திலன்; இறத்தல் நன்றுஎன்றாள்.

152. பாக்கியம் புரிந்திலாப் பரதன் தன்னைப்பண்டு
ஆக்கிய பொலங்கழல் அரசன், ஆணையால்
தேக்குயர் கல்லதர், கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொருள் எனக்கு இன்று போந்ததால்.

153. மந்தரை, பின்னரும் வகைந்து கூறுவாள்;
அந்தரம் தீர்ந்து உலகு அளிக்கும் நீரினால்
தந்தையும் கொடியன்; நல் தாயும் தீயளால்;
எந்தையே பரதனே என்செய் வாய்?என்றாள்.

154. அரசில் பிறந்து, பின் அரசில் வளர்ந்து,
அரசில் புகுந்து, பேர் அரசி யான நீ

கரைசெயற் கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய்;
உரைசெயக் கேட்கிலை; உணர்தியோ?என்றாள்.

155. கல்வியும், இளமையும், கணக்கில் ஆற்றலும்,
வில்வினை உரிமையும், அழகும், வீரமும்,
எல்லையில் குணங்களும், பரதற்கு எய்திய;
புல்லிடை உகுத்த அமுது ஏயும் போல்என்றாள்.

மந்தரையின் கோப உரையால் கைகேயி சினந்து உரைத்தல்

156. வாய் கயப்புற மாந்தரை வழங்கிய வெஞ் சொல்,
காய் தனல்தலை நெய் சொரிந்தென, கதம் கனற்ற,
கேகயர்க்கு இறை திருமகள், கிளர் இள வரிகள்
தோய், கயல் கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள், சொல்லும்;

157. வெயில் முறைக் குலக் கதிரவன் முதலிய மேலோர்,
உயிர் முதல் பொருள் திறம்பினும், உரை திறம்பாதோர்;
மயில் முறைக் குலத்து உரிமையை, மனு முதல் மரபை;
செயிர் உற, புலைச் சிந்தையால், என் சொனாய்?தீயோய்

158. எனக்கு நல்லையும் அல்லை நீ; என் மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையும் அல்லை; அத் தருமமே நோக்கின்,
உனக்கு நல்லையும் அல்லை; வந்து ஊழ்வினை தூண்ட,
மனக்கு நல்லன சொல்லினைமதி இலா மனத்தோய்

159. பிறந்து இறந்துபோய்ப் பெறுவதும், இழப்பதும், புகழே;
நிறம் திறம்பினும், நியாயமே திறம்பினும், நெறியின்
திறம் திறம்பினும், செய்தவம் திறம்பினும், செயிர்தீர்
மறம் திறம்பினும், வரன்முறை திறம்புதல் வழக்கோ?

160. போதி, என் எதிர்நின்று; நின் புன் பொறி நாவைச்
சேதியாது இது பொறுத்தனன்; புறம் சிலர் அறியின்,
நீதி அல்லவும், நெறி முறை அல்லவும், நினைந்தாய்
ஆதி; ஆதலின், அறிவு இலி அடங்குதிஎன்றாள்.

மந்தரை மீண்டும் பேசுதல்

161. அஞ்சி மந்தரை அகன்றிலள், அம் மொழி கேட்டும்,
நஞ்சு தீர்க்கினும் தீர்கிலாது அது நலிந்தென்ன,
தஞ்சமே உனக்கு உறு பொருள் உணர்த்துகை தவிரேன்;
வஞ்சி போலி என்று, அடிமிசை வீழ்ந்து, உரைவழங்கும்.

162. மூத்தவற்கு உரித்து அரசு எனும் முறைமையின் உலகம்
காத்த மன்னனின் இளையன் அன்றோ கடல்வண்ணன்?
ஏத்து நீள் முடி புனைவதற்கு இசைந்தனன் என்றால்,
மீத் தரும் செல்வம் பரதனை விலக்குமாறு எவனோ?

163. அறன் நிரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க்கேனும்,
பெறல் அருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்;
மறம் நினைந்து உமை வலிகிலராயினும், மனத்தால்
இறலுறும்படி இயற்றுவர், இடையறா இன்னல்.

164. புரியும் தன்மகன் அரசு எனில், பூதலம் எல்லாம்
எரியும் சிந்தனைக் கோசலைக்கு உடைமையாம்; என்றால்,
பரியும் நின்குலப் புதல்வற்கும், நினக்கும் இப் பார்மேல்
உரியது என், அவள் உதவிய ஒரு பொருள் அல்லால்

165. தூண்டும் இன்னலும், வறுமையும், தொடர்தரத் துயரால்
ஈண்டு வந்து உனை இரந்தவர்க்கு, இரு நிதி, அவளை
வேண்டி ஈதியோ? வெள்குதியோ? விம்மல் நோயால்
மாண்டு போதியோ? மறுத்தியோ? எங்ஙனம் வாழ்தி?

166. சிந்தை என் செயத் திகைத்தனை, இனி, சில நாளில்,
தம்தம் இன்மையும், எளிமையும், நிற்கொண்டு தவிர்க்க,
உந்தை, உன் ஐ, உன் கிளைஞர், மற்ற உன் குலத்து உள்ளோர்,
வந்து காண்பது உன் மாற்றவள் செல்வமோ? மதியாய்

167. காதல் உன் பெருங் கணவனை அஞ்சி, அக் கனி வாய்ச்
சீதை தந்தை, உன் தாதையைத் தெறுகிலன்; இராமன்
மாதுலன் அவன்; நுந்தைக்கு வாழ்வு இனி உண்டோ?
பேதை உன் துணை யார் உளர் பழிபடப் பிறந்தார்?

168. மற்றும் நுந்தைக்கு வான்பகை பெரிதுள மறத்தார்
செற்ற போது, இவர் சென்று உதவார் எனில், செருவில்
கொற்றம் என்பது ஒன்று, எவ்வழி உண்டு? அது கூறாய்?
சுற்றமும் கெடச் சுடு துயர்க் கடல் விழத் துணிந்தாய்

169. கெடுத்து ஒழிந்தனை உனக்கரும் புதல்வனைக் கிளர்நீர்
உடுத்த பாரக முடையவன், ஒருமகற்கு எனவே
கொடுத்த பேரரசு அவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்,
அடுத்த தம்பிக்குமாம்; பிறர்க்கும் ஆகுமோ?என்றாள்.

கைகேயி உள்ளம் திரிதல்

170. தீய மந்தரை இவ் உரை செப்பலும், தேவி
தூய சிந்தையும் திரிந்ததுசூழ்ச்சியின் இமையோர்
மாயையும், அவர் பெற்ற நல் வரம் உண்மையாலும்,
ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந் தவத்தாலும்.

171. அரக்கர் பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய அறமும்,
துரக்க, நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்;
இரக்கம் இன்மை அன்றோ, இன்று இவ் உலகங்கள் இராமன்
பரக்கும் தொல்புகழ் அமுதினைப் பருகுகின் றதுவே.?

உள்ளம் திரிந்த கைகேயி பரதன் முடிசூட உபாயம் கேட்டல்

172. அனைய தன்மையள் ஆகிய கேகயன் அன்னம்,
வினை நிரம்பிய கூனியை, விரும்பினள், நோக்கி,
எனை உவந்தனை; இனியை என் மகனுக்கும்; அனையான்
புனையும் நீள் முடி பெறும்படி புகலுதிஎன்றாள்.

மந்தரை உரைத்த உபாயம்

173. மாழை ஒண் கணி உரைசெய, கேட்ட மந்தரை,என்
தோழி வல்லள்; என் துணை வல்லள்என்று, அடி தொழுதாள்;
தாழும் மன் நிலை; என் உரை தலைநிற்பின், உலகம்
ஏழும் ஏழும் உன் ஒரு மகற்கு ஆக்குவென்என்றாள்.

174. நாடி ஒன்று உனக்கு உரைசெய்வென்; நளிர் மணி நகையாய்
தோடு இவர்ந்த தார்ச் சம்பரன் தொலைவுற்ற வேலை,
ஆடல் வென்றியான் அருளிய வரம் அவை இரண்டும்
கோடிஎன்றனள், உள்ளமும் கோடிய கொடியாள்.

175. இரு வரத்தினில், ஒன்றினால் அரசு கொண்டு, இராமன்
பெரு வனத்திடை ஏழ்இரு பருவங்கள் பெயர்ந்து
திரிதரச் செய்தி, ஒன்றினால்; செழு நிலம் எல்லாம்
ஒருவழிப்படும் உன் மகற்கு; உபாயம் ஈதுஎன்றாள்.

கூனியைக் கைகேயி புகழ்ந்துரைத்தல்

176. உரைத்த கூனியை உவந்தனள், உயிர் உறத் தழுவி,
நிரைத்த மா மணி ஆரமும் நிதியமும் நீட்டி,
இரைத்த வேலை சூழ் உலகம் என் ஒரு மகற்கு ஈந்தாய்;
தரைக்கு நாயகன் தாய் இனி நீஎனத் தணியா.

கைகேயின் உறுதிமொழி

177. நன்று சொல்லினை; நம்பியை நளிர்முடிசூட்டல்;
துன்று கானத்தில் இராமனைத் துரத்தல்; இவ் இரண்டும்
அன்றது ஆம்எனில், அரசன்முன் ஆர் உயிர் துறந்து
பொன்றி நீங்குதல் புரிவென்யான்; போதிநீஎன்றாள்.

மிகைப் பாடல்கள்

பொன்னும் மா மணியும், புனை சாந்தமும்,
கன்னி மாரொடு காசினி ஈட்டமும்,
இன்ன யாவையும் ஈந்தனள் அந்தணர்க்கு;
அன்ன முந்தளிர் ஆடையும் நல்கினாள்

நல்கி, நாயகன் நாள்மலர்ப் பாதத்தைப்
புல்லிப் போற்றி, வணங்கி, புரையிலா
மல்லல் மாளிகைக் கோயில் வலங்கொளா
தொல்லை நோன்புகள் யாவும் தொடங்கினாள்

கடி கமழ் தாரினான், கணித மாக்களை
முடிவு உற நோக்கி, ஓர் முகமன் கூறிப்பின்
வடி மழுவாளவற் கடந்தமைந்தற்கு
முடிபுனை முதன்மை நாள் மொழிமின்என்றனன்.

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் முற்றிற்று

கைகேயி சூழ்ச்சிப் படலம்

கூனி சென்றபின் கைகேயி தன் கோலம் அழித்தல்

178. கூனி போன பின், குலமலர்க் குப்பை நின்று இழிந்தாள்;
சோனை வார் குழல் கற்றையில் சொருகிய மாலை,
வான மா மழை நுழைதரு மதி பிதிர்ப்பாள்போல்,
தேன் அவாவுறு வண்டினம் அலமர, சிதைத்தாள்.

179. விளையும் தன் புகழ் வல்லியை வேரறுத்து என்னக்
கிளைகொள் மேகலை சிந்தினள்; கிண்கிணி யோடும்
வளை துறந்தனள்; மதியினில் மறுத்துடைப் பாள் போல்
அளக வாள் நுதல் அரும்பெறல் திலதமும் அழித்தாள்.

180. தாவில் மாமணிக்கலம் மற்றும் தனித்தனிச் சிதறி,
நாவி ஓதியை நானிலம் தைவரப் பரப்பிக்
காவி உண்டகண் அஞ்சனம் கன்றிடக் கலுழாப்
பூ உதிர்ந்தது ஓர் கொம்பு எனப் புவி மிசைப் புரண்டாள்.

181. நவ்வி வீழ்ந்தென, நாடக மயில் துயின்றென்ன,
கவ்வை கூர்தரச் சனகி ஆம் கடி கமழ் கமலத்து
அவ்வை நீங்கும்என்று அயோத்தி வந்து அடைந்த அம் மடந்தை
தவ்வை ஆம் என, கிடந்தனள், கேகயன் தனையை.

கைகேயின் மாளிகைக்கு தயரதன் வருதல்

182. நாழிகை கங்குலின் நள் அடைந்த பின்றை,
யாழ் இசை அஞ்சிய அம் சொல் ஏழை கோயில்,
வாழியஎன்று அயில் மன்னர் துன்ன, வந்தான்
ஆழி நெடுங் கை மடங்கல் ஆளி அன்னான்.

183. தயரதன் கைகேயியை நெருங்குதல்
வாயிலில் மன்னர் வணங்கி நிற்ப, வந்து ஆங்கு,
ஏயின செய்யும் மடந்தைமாரொடு ஏகி,
பாயல் துறந்த படைத் தடங்கண் மென் தோள்,
ஆயிழைதன்னை அடைந்த ஆழி மன்னன்.

தயரதன் கைகேயியை எடுத்தலும் அவள் மன்னன் கையை தள்ளி மண்ணில் வீழ்தலும்

184. அடைந்து, அவண் நோக்கி,அரந்தை என்கொல் வந்து
தொடர்ந்து?எனத் துயர்கொண்டு சோரும் நெஞ்சன்,
மடந்தையை, மானை எடுக்கும் ஆனையே போல்,
தடங்கைகள் கொண்டு தழீஇ, எடுக்கலுற்றான்.

185. நின்று தொடர்ந்த நெடுங் கைதம்மை நீக்கி,
மின் துவள்கின்றது போல, மண்ணில் வீழ்ந்தாள்;
ஒன்றும் இயம்பலள்; நீடு உயிர்க்கலுற்றாள்
மன்றல் அருந் தொடை மன்னன் ஆவி அன்னாள்.

கைகேயின் நிலைகண்ட தயரதன் நிகழ்ந்தது கூற வேண்டுதல்

186. அன்னது கண்ட அலங்கல் மன்னன் அஞ்சி,
என்னை நிகழ்ந்தது? இஞ்ஞாலம் ஏழில் வாழ்வார்,
உன்னை இகழ்ந்தவர் மாள்வர்; உற்றது எல்லாம்
சொன்னபின் என்செயல் காண்டி; சொல்லிடுஎன்றான்.

கைகேயி தயரதனிடம் தன் வரத்தை வேண்டுதல்

187. வண்டு உளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட மங்கை,
கொண்ட நெடுங் கணின் ஆலி கொங்கை கோப்ப,
உண்டு கொலாம் அருள் என்கண்? உன்கண் ஒக்கின்,
பண்டைய இன்று பரிந்து அளித்திஎன்றாள்.

தயரதன் வரத்தை தர வாக்குறுதி அளித்தல்

188. கள் அவிழ் கோதை கருத்து உணராத மன்னன்,
வெள்ள நெடுஞ்சுடர் மின்னின் மின்ன நக்கான்;
உள்ளம் உவந்தது செய்வன்; ஒன்றும் உலோபேன்;
வள்ளல் இராமன் உன்மைந்தன் ஆணைஎன்றான்.

கைகேயி முன்னர் கொடுத்த வரங்களை தருமாறு வேண்டல்

189. ஆன்றவன் அவ்வுரை கூற, அன்னம் அன்னாள்,
தோன்றிய பேர் அவலம் துடைத்தல் உண்டேல்,
சான்று இமையோர் குலம் ஆக, மன்ன நீ அன்று
ஏன்ற வரங்கள் இரண்டும் ஈதிஎன்றாள்.

விரும்பியதை கேட்க தயரதன் கூறுதல்

190. வரம் கொள இத்துணை மன்னும் அல்லல் எய்தி
இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை; ஈவென்; என்பால்
பரம் கெட இப்பொழுதே, பகர்ந்திடுஎன்றான்
உரம் கொள் மனத்தவள் வஞ்சம் ஓர்கிலாதான்.

கைகேயின் இருவரங்கள்

191. ஏய வரங்கள் இரண்டின், ஒன்றினால், என்
சேய் அரசு ஆள்வது; சீதை கேள்வன் ஒன்றால்
போய் வனம் ஆள்வதுஎனப் புகன்று, நின்றாள்
தீயவை யாவையினும் சிறந்த தீயாள்.

தயரதனின் துயரம்

192. நாகம் எனும்கொடியாள், தன் நாவின் வந்த
சோக விடம் தொடர, துணுக்கம் எய்தா,
ஆகம் அடங்கலும், வெந்து அழிந்து, அராவின்
வேகம் அடங்கிய வேழம் என்ன வீழ்ந்தான்.

193. பூதலம் உற்று, அதனில் புரண்ட மன்னன்
மா துயரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்?
வேதனை முற்றிட, வெந்து வெந்து, கொல்லன்
ஊது உலையில் கனல் என்ன, வெய்து உயிர்த்தான்.

194. உலர்ந்தது நா; உயிர் ஓடலுற்றது; உள்ளம்
புலர்ந்தது; கண்கள் பொடித்த, பொங்கு சோரி;
சலம் தலைமிக்கது;தக்கது என்கொல்?என்று என்று
அலந்து அலையுற்ற, அரும் புலன்கள் ஐந்தும்.

195. மேவி நிலத்தில் இருக்கும்; நிற்கும்; வீழும்;
ஓவியம் ஒப்ப உயிர்ப்பு அடங்கி ஓயும்;
பாவியை உற்று எதிர் பற்றி எற்ற எண்ணும்;
ஆவி பதைப்ப, அலக்கண் எய்துகின்றான்.

196. பெண் என உட்கும்; பெரும் பழிக்கு நாணும்;
உள் நிறை வெப்பொடு உயிர்த்து, உயிர்த்து, உலாவும்;

கண்ணினில் நோக்கும் அயர்க்கும்; வன் கைவேல் வெம்
புண் நுழைகிற்க உழைக்கும் ஆனை போல்வான்.

தேவரின் நடுக்கமும், கைகேயின் கலங்கா உள்ளமும்

197. கம்ப நெடுங் களி யானை அன்ன மன்னன்
வெம்பி விழுந்து எழும் விம்மல் கண்டு, வெய்துற்று,
உம்பர் நடுங்கினர்; ஊழி பேர்வது ஒத்தது;
அம்பு அன கண்ணவள் உள்ளம் அன்னதேயால்.

198. அஞ்சலள்; ஐயனது அல்லல் கண்டும்; உள்ளம்
நஞ்சிலள்;நாண் இலள்என்ன, நாணம் ஆமால்;
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேடம்என்றே
தஞ்சு என மாதரை உள்ளலார்கள், தக்கோர்.

கைகேயின் மனமாற்றத்திற்கான காரணத்தை தயரதன் வினவுதல்

199. இந் நிலை நின்றவள் தன்னை எய்த நோக்கி,
நெய்ந் நிலை வேலவன்,நீ திசைத்தது உண்டோ?
பொய்ந் நிலையோர்கள் புணர்த்த வஞ்சம் உண்டோ?
உன் நிலை சொல்; எனது ஆணை உண்மை என்றான்.

கைகேயின் தீஞ்சொற்கள்

200. திசைத்ததும் இல்லை; எனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்ததும் இல்லை; முன் ஈந்த இவ் வரங்கள்,
குசைப் பரியோய் தரின், இன்று கொள்வேன்; அன்றேல்,
வசைத் திறன் நின் வயின் நிற்க, மாள்வென்என்றாள்.

கைகேயின் கடுமொழி கேட்ட தயரதனின் பெருந்துயரம்

201. இந்த நெடுஞ்சொல் அவ் ஏழை கூறு முன்னே,
வெந்த கொடும்புணில் வேல் நுழைந்தது ஒப்பச்
சிந்தை திரிந்து, திகைத்து, அயர்ந்து, வீழ்ந்தான்
மைந்தன் அலாது உயிர் வேறு இலாத மன்னன்.

202. ஆ கொடியாய் எனும்; ஆவி காலும்;அந்தோ
ஓ கொடிதே அறம் என்னும்;உண்மை ஒன்றும்
சாக எனா எழும்; மெய் தளாடி வீழும்
மாகமும் நாகமும் மண்ணும் வென்ற வாளான்.

203. நாரியர் இல்லை இஞ் ஞாலம் எங்கும்என்னக்
கூரிய வாள்கொடு கொன்று, நீக்கி, யானும்
பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வன்; என்று, பொங்கும்
வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான்.

204. கையொடு கைகள் புடைக்கும்; வாய் கடிக்கும்;
மெய்யுரை குற்றம்எனப் புழுங்கி விம்மும்;
நெய்யெரி உற்றென நெஞ்சு அழிந்து சோரும்;
வையகம் முற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னன்.

இரந்தாவது கைகேயின் மனத்தை மாற்ற தயரதன் எண்ணி எழுதல்

205. ஒறுப்பினும் அந்தரம், உண்மை ஒன்றும் ஓவா
மறுப்பினும் அந்தரம்என்று, வாய்மை மன்னன்,
பொறுப்பினும் இந் நிலை போகிலாளை வாளால்
இறுப்பினும் ஆவது இரப்பதுஎன்று எழுந்தான்.

தயரதன் கைகேயின் காலில் விழுந்து இரத்தல்

206. கோல் மேல் கொண்டும் குற்றம் அகற்றக் குறிக்கொண்டார்
போல், மேல் உற்றது உண்டு எனின் நன்று ஆம் பொறை மன்னா,
கால்மேல் வீழ்ந்தான், கந்து கொல்யானைக் கழல் மன்னர்
மேல் மேல் வந்து முந்தி வணங்கி மிடை தாளான்.

207. கொள்ளான் நின் சேய் இவ் அரசு; அன்னான் கொண்டாலும்
நள்ளாது இந்த நானிலம்; ஞாலம் தனில் என்றும்
உள்ளார் எல்லாம் ஓத உவக்கும் புகழ் கொள்ளாய்;
எள்ளா நிற்கும் வன் பழி கொண்டு என் பயன்?என்றான்.

208. வானோர் கொள்ளார்; மன்னவ உய்யார்; இனி, மற்று என்
ஏனோர் செய்கை? யாரொடு நீ இவ் அரசு ஆள்வாய்?
யானே சொல்ல, கொள்ள இசைந்தான்; முறையாலே
தானே நல்கும் உன் மகனுக்கும் தரைஎன்றான்.

209. கண்ணே வேண்டும்என்னினும், ஈயக் கடவேன்; என்
உள் நேர் ஆவி வேண்டினும், இன்றே உனதன்றோ?
பெண்ணே வண்மைக் கேகயன் மானே பெறுவாயேல்,
மண்ணே கொள் நீ; மற்றையது ஒன்றும் மறஎன்றான்.

210. வாய் தந்தேன் என்றேன்; இனி, யானோ அது மாற்றேன்;
நோய் தந்து என்னை நோவன செய்து நுவலாதே;
தாய் தந்தென்ன, தன்னை இரந்தால், தழல் வெங் கண்
பேய் தந்தீயும்; நீ இது தந்தால் பிழை ஆமோ?

தயரதனின் வேண்டுகோளை கைகேயி மறுத்தல்

211. இன்னே இன்னே பன்னி இரந்தான் இகல் வேந்தன்;
தன் நேர் இல்லாத் தீயவள் உள்ளம் தடுமாறாள்,
முன்னே தந்தாய் இவ் வரம்; நல்காய்; முனிவாயேல்,
என்னே? மன்னா யாருளர் வாய்மைக்கு இனி? என்றாள்.

கைகேயின் உரைகேட்ட தயரதன் மூர்ச்சித்து பின் தெளிந்து பேசுதல்

212. அச் சொல் கேளா, ஆவி புழுங்கா, அயர்கின்றான்,
பொய்ச் சொல் பேணா வாய்மொழி மன்னன், பொறை கூர,
நச்சுத் தீயே பெண் உரு அன்றோ?என, நாணா,
மூச்சு அற்றார்போல் பின்னும் இரந்தே மொழிகின்றான்;

213. நின் மகன் ஆள்வான்; நீ, இனிது ஆள்வாய்; நிலம் எல்லாம்
உன் வயம் ஆமே; ஆளுதி; தந்தேன்; உரை குன்றேன்;
என் மகன், என் கண், என் உயிர், எல்லா உயிர்கட்கும்
நன் மகன், இந்த நாடு இறவாமை நயஎன்றான்.

214. மெய்யே என் தன் வேர் அற நூறும் வினை நோக்கி
நையா நின்றேன், நாவும் உலர்ந்தேன்; நளினம்போல்
கையான், இன்று, என் கண் எதிர்நின்றும் கழிவானேல்,
உய்யேன்; நங்காய் உன் அபயம் என் உயிர்என்றான்.

தந்த வரத்தை தவிர்க்க கூறுதல் அறமா என கைகேயி கூறுதல்

215. இரந்தான் சொல்லும் இன் உரை கொள்ளாள், முனிவு எஞ்சாள்,
மரம்தான் என்னும் நெஞ்சினள், நாணாள், வகை பாராள்,
சரம் தாழ் வில்லாய் தந்த வரத்தைத்தவிர்கஎன்றல்
உரந்தான் அல்லால், நல்லறம் ஆமோ? உரைஎன்றாள்.

சோகத்தால் தயரதன் மண்ணில் வீழுந்து புலம்புதல்

216. கொடியாள் இன்ன கூறினள்; கூறக் குலவேந்தன்,
முடிசூடாமல் காத்தலும், மொய்கான் இடை, மெய்யே
நெடியான் நீங்க, நீங்கும் என் ஆவி இனிஎன்னா,
இடியேறு உண்ட மால் வரை போல், மண்ணிடை வீழ்ந்தான்.

217. வீழ்ந்தான்; வீழா, வெந் துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து
ஆழ்ந்தான்; ஆழா, அக் கடலுக்கு ஓர் கரை காணான்;
சூழ்ந்தாள் துன்பம் சொற் கொடியாள், சொல்கொடு நெஞ்சம்
போழ்ந்தாள், உள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் புலர்கின்றான்.

218. தயரதன் கைகேயியை பழித்துக் கூறுதல்
ஒன்றா நின்ற ஆர் உயிரோடும், உயர் கேள்வர்
பொன்றா முன்னம் பொன்றினர்என்னும் புகழ் அல்லால்,
இன்று ஓர்காறும், எல் வளையார், தம் இறையோரைக்
கொன்றார் இல்லை; கொல்லுதியோ நீ?கொடியோளே

219. ஏவம் பாராய்; இல் முறை நோக்காய்; அறம் எண்ணாய்;
ஆஎன் பாயோ அல்லை; மனத்தால் அருள் கொன்றாய்;
நா அம்பால், என் ஆர் உயிர் உண்டாய்; இனி, ஞாலம்
பாவம் பாராது, இன் உயிர் கொள்ளப் படுகின்றாய்

220. ஏண்பால் ஓவா நாண், மடம், அச்சம் இவையே தம்
பூண்பால் ஆகக் காண்பவர் நல்லார்; புகழ் பேணி
நாண்பால் ஓரா நங்கையர் தம்பால் நணுகாரே;
ஆண்பாலாரே; பெண்பால் ஆரோடு அடைவு அம்மா?

221. மண் ஆள்கின்றார் ஆகி, வலத்தால் மதியால் வைத்து
எண்ணா நின்றார் யாரையும், எல்லா இகலாலும்,
விண்ணோர்காறும், வென்ற எனக்கு, என் மனை வாழும்
பெண்ணால் வந்தது, அந்தரம் என்னப் பெறுவேனோ?

222. என்று, என்று, உன்னும்; பன்னி இரக்கும்; இடர் தோயும்;
ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா இன்னல் உழக்கும்;உயிர் உண்டோ?
இன்று இன்று என்னும் வண்ணம் மயங்கும்; இடையும்பொன்
குன்று ஒன்று ஒன்றோடு ஒன்றியது என்னக் குவி தோளான்.

கைகேயி தயரதனிடம் உரை மறுத்தால் உயிர் விடுவேன்எனக் கூறுதல்

223. ஆழிப் பொன் தேர் மன்னவன் இவ்வாறு அயர்வு எய்தி,
பூழிப் பொன்தோள் முற்றும் அடங்கப் புரள் போழ்தில்,
ஊழின் பெற்றாய்என்று உரை; இன்றேல், உயிர் மாய்வென்;
பாழிப் பொன்தார் மன்னவ என்றாள், பசை அற்றாள்.

224. அரிந்தான், முன் ஓர் மன்னவன் அன்றே அரு மேனி,
வரிந்து ஆர் வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரம் நல்கி,
பரிந்தால், என் ஆம்?என்றனள்பாயும் கனலேபோல்,
எரிந்து ஆறாதே இன் உயிர் உண்ணும் எரி அன்னாள்.

தயரதன் கைகேயிக்கு வரம் அளித்தல்

225. வீய்ந்தாளே இவ் வெய்யவள்என்னா, மிடல் வேந்தன்
ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ் வரம்; என் சேய் வனம் ஆள,
மாய்ந்தே நான் போய் வான் உலகு ஆள்வென்; வசை வெள்ளம்
நீந்தாய், நீந்தாய், நின் மகனோடும் நெடிது என்றான்.

226. வரம்தந்த தயரதன் துயருற, கைகேயி உறங்குதல்
கூறா முன்னம், கூறுபடுக்கும் கொலை வாளின்
ஏறு ஆம் என்னும் வன் துயர் ஆகத்து இடை மூழ்கத்
தேறான் ஆகிச் செய்கை மறந்தான்; செயல் முற்றி
ஊறா நின்ற சிந்தையினாளும் துயில்வுற்றாள்.

கொடிய இரவு கழிதல்

227. சேண் உலாவிய நாளெலாம் உயிர் ஒன்று போல்வன செய்து, பின்
ஏண் உலாவிய தோளினான் இடர் எய்த, ஒன்றும் இரங்கிலா
வாள் நிலாநகை மாதராள் செயல் கண்டு, மைந்தர்முன் நிற்கவும்
நாணினாள் என ஏகினாள் நளிர் கங்குல் ஆகிய நங்கையே.

கோழி கூவுதல்

228. எண் தரும் கடை சென்ற யாமம் இயம்பு கின்றன ஏழையால்
வண்டு தங்கிய தொங்கள் மார்பன் மயங்கி விம்மிய வாறெல்லாம்
கண்டு, நெஞ்சு கலங்கி, அம் சிறை ஆன காமர் துணைக்கரம்
கொண்டு தம் வயிறு எற்றி எற்றி விளிப்ப போன்றன கோழியே.

பல் வகைப் பறவைகளின் ஒலிகள்

229. தோய் கயத்தும், மரத்தும், மென் சிறை துள்ளி, மீது எழு புள் எலாம்
தேய்கை ஒத்த மருங்குல் மாதர் சிலம்பின் நின்று சிலம்புவ
கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை, இன்னது ஓர் கேடு சூழ்
மா கயத்தியை, உள் கொதித்து, மனத்து வைவன போன்றவே.

யானைகள் துயில் நீங்கி எழுதல்

230. சேமம் என்பன பற்றி, அன்பு திருந்த இன் துயில் செய்தபின்,
வாமம் மேகலை மங்கையோடு வனத்துள், யாரும் மறக்கிலா
நாமம் நம்பி, நடக்கும்என்று நடுங்குகின்ற மனத்தவாய்
யாமும் இம்மண் இறத்தும்என்பன போல் எழுந்தனயானையே.

வானத்து நட்சத்திரங்கள் மறைதல்

231. சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங் கண் இராமனை, திருமாலை, அக்
கரிக் கரம் பொரு கைத் தலத்து, உயர் காப்பு நாண் அணிதற்கு முன்
வரித்த தண் கதிர் முத்தது ஆகி, இம்மண் அனைத்தும் நிழற்ற, மேல்
விரித்த பந்தர் பிரித்தது ஆம் என, மீன் ஒளித்ததுவானமே.

காலையில் மணமுரசு ஒலிக்க மகளிர் எழுதல்

232. நாமம் வில் கை இராமனைத் தொழு நாள் அடைந்த உமக்கெலாம்
காமன் விற்குடை கங்குல் மாலை கழிந்ததுஎன்பது கற்பியா,
தாம் ஒலித்தன பேரி; அவ்வொலி சாரல் மாரி தழங்கலால்,
மாமயிற்குலம் என்ன, முன்னம் மலர்ந்தெழுந்தனர், மாதரே.

மந்தமாருதம் வீசுதல்

233. இன மலர்க்குலம் வாய் விரித்து, இள வாச மாருதம் வீச, முன்
புனை துகிற்கலை சோர, நெஞ்சு புழுங்கினார் சில பூவைமார்;
மனம் அனுக்கம் விட, தனித்தனி, வள்ளலைப் புணர் கள்ள வன்
கனவினுக்கு இடையூறு அடுக்க, மயங்கினார் சில கன்னிமார்.

குமுதமலர்கள் குவிதல்

234. சாய் அடங்க, நலம் கலந்து தயங்கு தன் குல நன்மையும்
போய் அடங்க, நெடுங் கொடும் பழிகொண்டு, அரும் புகழ் சிந்தும் அத்
தீ அடங்கிய சிந்தையாள் செயல் கண்டு, சீரிய நங்கைமார்
வாய் அடங்கின என்ன வந்து குவிந்தவண் குமுதங்களே.

பண்கனிந்து எழும் பாடல்

235. மொய் அராகம் நிரம்ப, ஆசை முருங்கு தீயின் முழங்க, மேல்
வை அராவிய மாரன் வாளியும், வான் நிலா நெடு வாடையும்,
மெய் அராவிட, ஆவி சோர வெதும்பு மாதர்தம் மென் செவி,
பை அரா நுழைகின்ற போன்றனபண் கனிந்து எழு பாடலே.

ஆடவர் பள்ளி எழுதல்

236. ஆழி யான்முடி சூடு நாளிடை ஆன பாவி இது ஓர் இரா
ஊழி யாயின ஆறுஎனா உயர் போதின் மேல் உறை பேதையும்,
ஏழு லோகமும், எண் தவம் செய்த கண்ணும், எங்கள் மனங்களும்,
வாழு நாள் இதுஎன எழுந்தனர்மஞ்சு தோய்புய மஞ்சரே.

மகளிர் பள்ளி எழுதல்

237. ஐயுறுஞ் சுடர் மேனி யான் எழில் காண மூளும் அவாவினால்,
கொய்யு றும் குல மா மலர்க் குவை நின்று எழுந்தனர்கூர்மை கூர்
நெய் உறும் சுடர் வேல் நெடுங்கண் முகிழ்த்து, நெஞ்சில் நினைப்பொடும்
பொய் உறங்கும் மடந்தைமார்குழல் வண்டு பொம்மென விம்மவே.

ஊடிய மகளிர் கூடல் புரியாது பிரிதல்

238. ஆடகம் தரு பூண் முயங்கிட அஞ்சி அஞ்சி, அனந்தரால்
ஏடுஅ கம்பொதி தார் பொருந்திட, யாமம் பேரி இசைத்தலால்,
சேட கம்புனை கோதை மங்கையர் சிந்தையிற் செறி திண்மையால்,
ஊடல் கண்டவர் கூடல் கண்டிலர் நையும் மைந்தர்கள் உய்யவே.

பல் வகை ஒலிகள்

239. தழை ஒலித்தன; வண்டு ஒலித்தன; தார் ஒலித்தன; பேரி ஆம்
முழவு ஒலித்தன; தேர் ஒலித்தன; முத்து ஒலித்து எழும் அல்குலார்
இழை ஒலித்தன; புள் ஒலித்தன; யாழ் ஒலித்தன;எங்கணும்
மழை ஒலித்தனபோல் கலித்த, மனத்தின் முந்துறு வாசியே.

240. தீபங்கள் ஒலி மழுங்குதல்
வையம் ஏழும் ஓர் ஏழும் ஆருயிரோடு கூட வழங்கும் அம்
மெய்யன் வீரருள் வீரன், மாமகன் மேல் விளைந்தது ஓர்காதலால்
நைய நைய, நல் ஐம்புலன்கள் அவிந்து அடங்கி நடுங்குவான்
தெய்வ மேனி படைத்த சேயொளி போல் மழுங்கினதீபமே.

பல் வகை பாடற் கருவிகளின் இசையொலி

241. வங்கியம் பல தேன் விளம்பின; வாணி முந்தின பாணியின்;
பங்கி அம்பரம் எங்கும் விம்மின; பம்பை பம்பின; பல்வகைப்
பொங்கு இயம்பலவும் கறங்கின; நூபுரங்கள் புலம்ப, வெண்
சங்கு இயம்பின; கொம்பு அலம்பின, சாம கீதம் நிரந்தவே.

சூரியோதயம்

242. தூபம் முற்றிய கார் இருட் பகை துள்ளி ஓடிட, உள் எழும்
தீபம் முற்றவும் நீத்து அகன்றென சேயது ஆர் உயிர் தேய, வெம்

பாபம் முற்றிய பேதை செய்த பகைத் திறத்தினில், வெய்யவன்
கோபம் முற்றி மிகச் சிவந்தனன் ஒத்தனன், குண குன்றிலே.

தாமரை மலர்கள் மலர்தல்

243. மூவர் ஆய், முதல் ஆகி, மூலம் அது ஆகி, ஞாலமும் ஆகிய
தேவ தேவர் பிடித்த போர்வில் ஒடித்த சேவகர், சேண்நிலம்
காவல் மாமுடி சூடு பேர் எழில் காண லாமெனும் ஆசைகூர்
பாவை மார்முகம் என்ன முன்னம் மலர்ந்த பங்கய ராசியே.

முடிசூட்டு விழாவைக் கொண்டாடும் அயோத்தி நகர மக்களின் நிலை

244. இன்ன வேலையின், ஏழு வேலையும் ஒத்த போல இரைந்து எழுந்து,
அன்ன மா நகர்,மைந்தன் மா முடி சூடும் வைகல் இது ஆம்எனா,
துன்னு காதல் துரப்ப வந்தவை சொல்லல் ஆம் வகை எம்மனோர்க்கு
உன்னல் ஆவன அல்ல என்னினும் உற்றபெற்றி உணர்த்துவாம்.

முடிசூட்டு விழாவிற்கு மங்கையர் அலங்கரித்துக் கொள்ளல்

245. குஞ்சரம் அனையார் சிந்தை கொள் இளையார்,
பஞ்சினை அணிவார்; பால் வளை தெரிவார்;
அஞ்சனம் என, வாள் அம்புகள் இடையே,
நஞ்சினை இடுவார்; நாள் மலர் புனைவார்.

நகரத்து குமாரர்களின் மகிழ்ச்சி

246. பொங்கிய உவகை வெள்ளம் பொழிதர, கமலம் பூத்த
சங்கை இல் முகத்தார்,நம்பி தம்பியர் அனையர் ஆனார்
செங் கயல் நறவம் மாந்திக் களிப்பன சிவக்கும் கண்ணார்
குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத் தோள் குமரர் எல்லாம்.

நகரத்தவர் அனைவரின் மன நிலை

247. மாதர்கள், கற்பின் மிக்கார், கோசலை மனத்தை ஒத்தார்;
வேதியர் வசிட்டன் ஒத்தார்; வேறு உள மகளிர் எல்லாம்
சீதையை ஒத்தார்; அன்னாள் திருவினை ஒத்தாள்; அவ் ஊர்ச்
சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் தயரதன் தன்னை ஒத்தார்.

முடிசூட்டு விழாவிற்கு அரசர்கள் வருதல்

248. இமிழ் திரைப் பரவை ஞாலம் எங்கணும் வறுமை கூர,
உமிழ்வது ஒத்து உதவு காதல் உந்திட, வந்தது அன்றே
குமிழ் முலைச் சீதை கொண்கண் கோமுடி புனைதல் காண்பான்,
அமிழ்து உணக் குழுமுகின்ற அமரரின், அரச வெள்ளம்.

வீதிகளில் மக்கள் வெள்ளமென திரண்டிருத்தல்

249. பாகு இயல் பவளச் செவ் வாய், பணை முலை, பரவை அல்குல்,
தோகையர் குழாமும், மைந்தர் சும்மையும் துவன்றி, எங்கும்,
ஏகுமின், ஏகும்என்று என்று, இடை இடை நிற்றல் அல்லால்,
போகில; மீளகில்லாபொன் நகர் வீதி எல்லாம்.

பெருந்திரளான மக்கள்

250. வேந்தரே பெரிதுஎன்பாரும்,வேதியர் பெரிதுஎன்பாரும்,
மாந்தரே பெரிதுஎன்பாரும்,மகளிரே பெரிதுஎன்பாரும்,
போந்ததே பெரிதுஎன்பாரும்,புகுவதே பெரிதுஎன்பாரும்,
தேர்ந்ததே தேரின் அல்லால், யாவரே தெரியக் கண்டார்?

மகளிர் கூட்டம்

251. குவளையின் எழிலும், வேலின் கொடுமையும், குழைத்துக் கூட்டி,
திவளும் அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டி,
தவள ஒண் மதியுள் வைத்த தன்மை சால் தடங் கண் நல்லார்,
துவளும் நுண் இடையார், ஆடும் தோகை அம் குழாத்தின் தொக்கார்.

முடி சூட்டு விழாவிற்கு வராதவர்

252. நலம் கிளர் பூமி என்னும் நங்கையை நறுந் துழாயின்
அலங்கலான் புணரும் செல்வம் காண வந்து அடைந்திலாதார்
இலங்கையின் நிருதரே; இவ் ஏழ் உலகத்து வாழும்
விலங்கலும், ஆசை நின்ற விடா மத விலங்கலேயால்.

மன்னர்கள் திருமுடி சூட்டும் மண்டபம் புகுதல்

253. சந்திரர் கோடி என்னத் தரள வெண் கவிகை ஓங்க,
அந்தரத்து அன்னம் எல்லாம் ஆர்ந்தெனக் கவரி துன்ன,
இந்திரற்கு உவமை சாலும் இருநிலக் கிழவர் எல்லாம்
வந்தனர்; மௌலி சூட்டும் மண்டபம் மரபின் புக்கார்.

அந்தணர்கள் வருகை

254. முன் பயந்து எடுத்த காதல் புதல்வனை முறையினோடும்
இற் பயன் சிறப்பிப்பாரின், ஈண்டிய உவகை தூண்ட,
அற்புதன் திருவைச் சேரும் அரு மணம் காணப் புக்கார்
நல் பயன் தவத்தின் உய்க்கும் நான்மறைக் கிழவர் எல்லாம்.

பல் வகை நிகழ்ச்சிகள்

255. விண்ணவர் விசும்பு தூர்த்தார்; விரிதிரை உடுத்த கோல
மண்ணவர் திசைகள் தூர்த்தார்; மங்கலம் இசைக்கும் சங்கம்
கண் அகல் முரசின் அதை கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த;
எண் அருங் கனக மாரி எழுதிரைக் கடலுந் தூர்த்த.

ஒளிவெள்ளம்

256. விளக்கு ஒளி மறைத்த, மன்னர் மின் ஒளி; மகுட கோடி
துளக்கு ஒளி, விசும்பின் ஊரும் சுடரையும் மறைத்த; சூழ்ந்த
அளக்கர் வாய் முத்த மூரல் முறுவலார் அணியின் சோதி,
வளைக்கலாம்என்று, அவ் வானோர் கண்ணையும் மறைத்த அன்றே.

வசிட்ட முனிவன் வேதியரோடு வருதல்

257. ஆயது ஓர் அமைதியின்கண், ஐயனை மகுடம் சூட்டற்கு
ஏயும்மங் கலங்களான யாவையும் இயையக் கொண்டு,
தூயநான் மறைகள் வேத பாரகர் சொல்லத் தொல்லை
வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க, மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

வசிட்ட முனிவனின் செயல்

258. கங்கையே முதலவாகக் கன்னி ஈறான தீர்த்தம்
மங்கலப் புனலும், நாலு வாரியின் நீரும், பூரித்து
அங்கியின் வினையிற்கு ஏற்ற யாவையும் அமைத்து, வீரச்
சிங்க ஆசனமும் வைத்துச் செய்வன பிறவும் செய்தான்.

வசிட்டனின் கட்டளைப்படி தயரதனை அழைத்துவரச் சுமந்திரன் செல்லுதல்

259. கணித நூல் உணர்ந்த மாந்தர்,காலம் வந்து அடுத்ததுஎன்ன,
பிணி அற நோற்று நின்ற பெரியவன்,விரைவின் ஏகி
மணி முடி வேந்தன் தன்னை வல்லையின் கொணர்திஎன்ன,
பணி தலைநின்ற காதல் சுமந்திரன் பரிவின் சென்றான்.

கைகேயி சுமந்திரனிடம் இராமனை அழைத்து வருமாறு கூறுதல்

260. விண் தொட நிவந்த கோயில், வேந்தர் தம் வேந்தன் தன்னைக்
கண்டிலன்; வினவக் கேட்டான்; கைகயன் கோயில் நண்ணி,
தொண்டை வாய் மடந்தைமாரின் சொல்ல, மற்று அவரும் சொல்ல,
பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னாள்,பிள்ளையைக் கொணர்கஎன்றாள்.

கைகேயி கட்டளைப்படி சுமந்திரன் இராமனை அழைத்துவரச் செல்லுதல்

261. என்றனள்என்னக் கேட்டான்; எழுந்தபேர் உவகை பொங்கப்
பொன் திணி மாட வீதி பொருக்கென நீங்கிப் புக்கான்,
தன் திரு உள்ளத் துள்ளே தன்னையே நினையும் மற்று அக்
குன்று இவர் தோளினானைத் தொழுது, வாய் புதைத்து, கூறும்:

சுமந்திரன் இராமனை திருமுடி சூட்ட விரைவில் வருமாறு அழைத்தல்

262. கொற்றவர், முனிவர், மற்றும் குவலயத்து உள்ளார், உன்னைப்
பெற்றவன் தன்னைப் போலப் பெரும்பரிவு இயற்றி நின்றார்;
சிற்றவை தானும்,ஆங்கே கொணர்க எனச் செப்பினாள் அப்
பொன் தட மகுடம் சூடப் போகுதி விரைவின்என்றான்.

இராமன் தேரேறி செல்லுதல்

263. ஐயனும், அச்சொல் கேளா, ஆயிரம் மௌலி யானைக்
கைதொழுது, அரச வெள்ளம் கடலெனத் தொடர்ந்து சுற்றத்
தெய்வ கீதங்கள் பாடத் தேவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்தத்
தையலார் இரைத்து நோக்கத் தாரணி தேரில் சென்றான்.

தேரில் செல்லும் இராமனைக் கண்ட மகளிர் செயல்கள்

264. திரு மணி மகுடம் சூடச் சேவகன் செல்கின்றான் என்று,
ஒருவரின் ஒருவர் முந்த, காதலோடு உவகை உந்த,
இரு கையும் இரைத்து மொய்த்தார்; இன் உயிர் யார்க்கும் ஒன்றாய்ப்
பொரு அரு தேரில் செல்ல, புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார்.

265. துண்ணெனும், சொல்லாள் சொல்லச் சுடர்முடி துறந்து, தூய
மண்ணெனும் திருவை நீங்கி, வழிக்கொளா முன்னம், வள்ளல்
பண்ணெனும் சொல்லினார் தம் தோளெனும் பணைத்த வேயும்,
கண்ணெனும் கால வேலும் மிடைநெடுங் கானம் புக்கான்.

266. சுண்ணமும் மலரும் சாந்தும் கனகமும் தூவ வந்து,
வண்ண மேகலையும் நாணும் வளைகளும் தூவுவாரும்;
புண் உற அனங்கன் வாளி புழைத்த தம் புணர் மென் கொங்கை
கண் உறப் பொழிந்த காம வெம் புனல் கழுவுவாரும்;

267. அங்கணன் அவனி காத்தற்கு ஆம் இவன்என்னல் ஆமோ?
நம் கண் அன்பு இலன்என்று, உள்ளம் தள்ளுற நடுங்கி நைவார்,
செங்கணும், கரிய கோல மேனியும், தேரும் ஆகி,
எங்கணும் தோன்றுகின்றான்; எனைவரோ இராமன்?என்பார்.

இராமனைக் கண்ட முனிவர் முதலியோர் நினைப்பும் பேச்சும்

268. இனையராய் மகளிர் எல்லாம் இரைத்தனர், நிரைத்து மொய்த்தார்;
முனைவரும், நகர மூதூர் முதிஞரும் இளைஞர் தாமும்,
அனையவன் மேனி கண்டார், அன்பினுக்கு எல்லை காணார்,
நினைவன மனத்தால், வாயால் நிகழ்ந்தது, நிகழ்த்தலுற்றாம்:

269. உய்த்தது இவ்வுலகம்என்பார்;ஊழி காண் கிற்பாய்என்பார்;
மைந்த நீ கோடி எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும்என்பார்;
ஐந்து அவித்து அரிதின் செய்த தவம் உனக்கு ஆகஎன்பார்;
பைந் துழாய்த் தெரியலாய்க்கே நல்வினை பயக்கஎன்பார்.

270. உயர் அருள் ஒண்கண் ஒக்கும் தாமரை, நிறத்தை ஒக்கும்
புயல்மொழி மேகம், என்ன புண்ணியம் செய்த என்பார்;
செயலருந் தவங்கள் செய்திச் செம்மலைத் தந்த செல்வத்
தயரதற்கு என்ன கைம்மாறு உடையம் யாம் தக்கது?என்பார்.

271. வாரணம் அரற்ற வந்து, கராவுயிர் மாற்றும் நேமி
நாரணன் ஒக்கும், இந்த நம்பிதன் கருணைஎன்பார்;
ஆரணம் அறிதல் தேற்றா ஐயனை அணுகி நோக்கிக்
காரணம் இன்றியேயும், கண்கள் நீர் கலுழ நிற்பார்.

272. நீலமா முகில் அனான் தன் நிறைவினோடு அறிவு நிற்க,
சீலம் ஆர்க்கு உண்டு? கெட்டேன் தேவரின் அடங்கு வானோ?
காலமா கணிக்கும் நுண்மைக் கணக்கையும் கடந்து நின்ற
மூலமாய், முடிவிலாத மூர்த்தி இம் முன்பன்என்பார்.

273. ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் கங்கை அவனியில் கொணர்ந்தோர் முந்தைப்
போர்கெழு புலவர்க்கு ஆகி அசுரரைப் பொருது வென்றோர்,
பேர்கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும்புகழ் நிற்பது, ஐயன்
தார்கெழு திரள்தோள் தந்த புகழினைத் தழுவிஎன்பார்.

மக்களின் ஈகைச் செயல்கள்

274. சந்தம் இவை; தா இல் மணி ஆரம் இவை; யாவும்
சிந்துரமும் இங்கு இவை; செறிந்த மத வேழப்
பந்திகள், வயப் பரி, பசும் பொனின் வெறுக்கை,
மைந்த வறியோர் கொள வழங்குஎன நிரைப்பார்.

275. மின்பொருவு தேரின்மிசை வீரன் வரு போழ்தில்,
தன்பொருவில் கன்றுதனி தாவிவரல் கண்டாங்கு
அன்பு உருகு சிந்தையொடும் ஆஉருகு மாபோல்,
என்பு உருக, நெஞ்சு உருகி, யார் உருககில்லார்?

276. சத்திரம் நிழற்ற, நிமிர் தானையொடு நானா
அத்திரம் நிழற்ற, அருளோடு அவனி ஆள்வார்,
புத்திரர் இனிப் பெறுதல் புல்லிதுஎன, நல்லோர்,
சித்திரம் எனத் தனி திகைத்து, உருகி, நிற்பார்.

277. கார் மினொடு உலாயது என நூல் கஞலும் மார்பன்,
தேர்மிசை, நம் வாயில் கடிது ஏகுதல் செய்வானோ?
கூர் கனக ராசியோடு கோடிமணி யாலும்
தூர்மின், நெடு வீதியினைஎன்றுசொரி வாரும்.

278. தாய் கையில் வளர்ந்திலன்; வளர்த்தது, தவத்தால்
கேகயன் மடந்தை; கிளர் ஞாலம் இவன் ஆள,
ஈகையில் உவந்த அவ் இயற்கை இது என்றால்,
தோகை அவள் பேர் உவகை சொல்லல் அரிது?என்பார்.

279. பாவமும் அருந் துயரும் வேர் பறியும்என்பார்;
பூ வலயம் இன்றுதனி அன்று; பொதுஎன்பார்;
தேவர்பகை உள்ளன இவ் வள்ளல்தெறும்என்பார்;
ஏவல்செயும் மன்னர்தவம் யாவதுகொல்?என்பார்.

இராமன் தயரதன் அரண்மனை அடைதலும், அங்கு அவனைக் காணாமையும்

280. ஆண்டு, இனையர் ஆயினைய, கூற அடல் வீரன்,
தூண்டு புரவிப் பொருவில் சுந்தர மணித்தேர்,
நீண்ட கொடி மாடநிரை வீதிநிறையப்போய்ப்,
பூண்டபுகழ் மன்னன் உறை கோயில்புகலோடும்

281. ஆங்குவந்து அடைந்த அண்ணல், ஆசையின் கவரி வீசப்
பூங்குழல் மகளிர் உள்ளம் புதுக்களி ஆட, நோக்கி
வீங்கிருங் காதல் காட்டி, விரிமுகம் கமல பீடத்து
ஓங்கிய மகுடம் சூடி, உவகைவீற்றிருப்பக் காணான்.

இராமன் கைகேயின் அரண்மனை புகுதல்

282. வேத்தவை, முனிவரோடு விருப்பொடு களிக்கும் மெய்ம்மை
ஏத்தவை இசைக்கும்; செம்பொன் மண்டபம் இனிதின் எய்தான்
ஒத்தவை உலகத்து எங்கும் உள்ளவை உணர்ந்தார் உள்ளம்
பூத்தவை வடிவை ஒப்பான், சிற்றவை கோயில் புக்கான்.

இராமன் கைகேயின் அரண்மனை சென்றதை புரவலர் போன்றோர் பாராட்டுதல்

283. புக்கவன் தன்னை நோக்கி, புரவலர், முனிவர், யாரும்,
தக்கதே நினைந்தான்; தாதை தாமரைச் சரணம் சூடி,
திக்கினை நிமிர்த்த கோலச் செங்கதிர்ச் செல்வன் ஏய்ந்த
மிக்கு உயர் மகுடம் சூட்டச் சூடுதல் விழுமிதுஎன்றார்.

இராமன் கைகேயியை சந்தித்தால்

284. ஆயன நிகழும் வேலை, அண்ணலும் அயர்ந்து தேறாத்
தூயவன் இருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி,
நாயகன் உரையான் வாயால்; நான் இது பகர்வென்என்னா,
தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமியள் வந்தாள்

கைகேயியை வணங்கி இராமன் பணிவுடன் நிற்றல்

285. வந்தவள் தன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி வாசச்
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையின் புதைத்து, மற்றைச்
சுந்தரத் தடக் கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான்
அந்தி வந்து அடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்றின் அன்னான்.

கைகேயின் வஞ்சக உரை

286. நின்றவன் தன்னை நோக்கி, இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சில்
கொன்று உழல் கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றிக் கொடுமை பூண்டாள்,
இன்று எனக்கு உணர்த்தலாவது ஏயதே என்னில் ஆகும்;
ஒன்று உனக்கு உந்தை, மைந்த உரைப்பதோர் உரையுண்டுஎன்றாள்.

மன்னவன் ஆணையை கூற இராமன் பணிந்துரைத்தல்

287. எந்தையே ஏவ, நீரே உரைசெய இயைவது உண்டேல்,
உய்ந்தனன் அடியேன்; என்னின் பிறந்தவர் உளரோ? வாழி
வந்ததென் தவத்தின் ஆய வருபயன்; மற்றொன்று உண்டோ?
தந்தையும், தாயும், நீரே; தலைநின்றேன்; பணிமின்என்றான்.

கைகேயி தெரிவித்த மன்னனின் ஆணை

288. ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்த்
தாழ் இருஞ் சடைகள் தாங்கி, தாங்க அருந் தவம் மேற்கொண்டு,
பூழி வெங் கானம் நண்ணி, புண்ணியத் துறைகள் ஆடி,
ஏழ்இரண்டு ஆண்டின் வாஎன்று, இயம்பினன் அரசன்என்றாள்.

கைகேயின் உரை கேட்ட இராமனது தோற்றப் பொலிவு

289. இப்பொழுது, எம்மனோரால் இயம்புதற்கு எளிதே?யாரும்
செப்ப அருங் குணத்து இராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்;
ஒப்பதே முன்பு பின்பு; அவ் வாசகம் உணரக் கேட்ட
அப் பொழுது அலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்றது அம்மா

290. தெருளுடை மனத்து மன்னன் ஏவலின் திறம்ப அஞ்சி,
இருளுடை உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு இயைந்து நின்றான்,
உருளுடைச் சகடம் பூண், உடையவன் உய்த்த காரேறு
அருளுடை ஒருவன் நீக்க, அப்பிணி அவிழ்ந்தது ஒத்தான்.

காட்டிற்கு செல்ல இராமன் கைகேயியினிடம் விடை கொள்ளுதல்

291. மன்னவன் பணியன்று ஆகின், நும் பணி மறுப்பனோ? என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றது அன்றோ?
என் இனி உறுதி அப்பால்? இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்;
மின்னொளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன்.

கோசலையின் மாளிகைக்குள் இராமன் புகுதல்

292. என்று கொண்டு இனைய கூறி, அடி இணை இறைஞ்சி, மீட்டும்,
தன் துணைத் தாதை பாதம் அத் திசை நோக்கித் தாழ்ந்து,
பொன் திணி போதினாளும், பூமியும், புலம்பி நைய,
குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான்.

மிகைப் பாடல்கள்

வந்து மன் நகரில் தம்தம் வகைப்படும் உருவம் மாற்றி,
சுந்தரத் தடந்தோள் மாந்தர் தொல் உருச் சுமந்து தோன்றாது,
அந்தரத்து அமரர், சித்தர், அரம்பையர், ஆதி ஆக
இந்திரை கொழுநற் போற்றி இரைத்துமே எய்தி நின்றார்.

கைகேயி சூழ்ச்சிப் படலம் முற்றிற்று

நகர் நீங்கு படலம்

இராமன் கோசலை உரையாடல்

293. குழைக்கின்ற கவரி இன்றிக் கொற்றவெண் குடையும் இன்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம் பின் இரங்கி ஏக
மழைக்குன்றம் அனையாள் மௌலி கவித்தனன் வருமென்று என்று
தழைக்கின்ற உள்ளத் தன்னாள் முன் ஒரு தமியன் சென்றான்.

294. புனைந்திலன் மௌலி; குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால்
நனைந்திலன்; என்கொல்?என்னும் ஐயத்தால் நளினம் பாதம்
வனைந்த பொற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலும், குழைந்து வாழ்த்தி
நினைந்தது என்? இடையூறு உண்டோ நெடுமுடி புனைதற்கு?என்றாள்.

295. மங்கை அம்மொழி கூறலும், மானவன்
செங்கை கூப்பி ,நின் காதல் திரு மகன்,
பங்கம் இல் குணத்து எம்பி, பரதனே,
துங்க மா முடி சூடுகின்றான்என்றான்.

296. முறைமை அன்று என்பது ஒன்று உண்டு; மும்மையின்
நிறை குணத்தவன்; நின்னினும் நல்லனால்;
குறைவு இலன்எனக் கூறினாள்நால்வர்க்கும்
மறு இல் அன்பினில், வேற்றுமை மாற்றினாள்.

297. என்று, பின்னரும்,மன்னன் ஏவியது
அன்று எனாமை, மகனே உனக்கு அறன்
நன்று, நும்பிக்கு நானிலம் நீ கொடுத்து
ஒன்றி வாழுதி, ஊழி பலஎன்றாள்.

298. தாய் உரைத்த சொல் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிந்தை அத் தோம் இல் குணத்தினான்,
நாயகன், எனை நல் நெறி உய்ப்பதற்கு
ஏயது உண்டு, ஓர் பணிஎன்று இயம்பினான்.

299. ஈண்டு உரைத்த பணி என்னை?என்றவட்கு,
ஆண்டு ஓர் ஏழினோடு ஏழ், அகல் கானிடை
மாண்ட மாதவத் தோருடன் வைகிப்பின்,
மீண்டு நீ வரல் வேண்டும்என்றான்என்றான்.

இராமன் காட்டிற்கு செல்லவேண்டும் எனக் கேட்ட கோசலையின் துயரம்

300. ஆங்கு, அவ் வாசகம் என்னும் அனல், குழை
தூங்கு தன் செவியில் தொடராமுனம்,
ஏங்கினாள்; இளைத்தாள்; திகைத்தாள்; மனம்
வீங்கினாள்; விம்மினாள்; விழுந்தாள் அரோ.

301. வஞ்சமோ, மகனே உனை,மா நிலம்
தஞ்சம் ஆக நீ தாங்குஎன்ற வாசகம்?
நஞ்சமோ இனி, நான் உயிர் வாழ்வெனோ?
அஞ்சும்; அஞ்சும்; என் ஆர் உயிர் அஞ்சுமால்

302. கையைக் கையின் நெரிக்கும்; தன் காதலன்
வைகும் ஆல் இலை அன்ன வயிற்றினைப்
பெய் வளைத் தளிரால் பிசையும்; புகை
வெய்து உயிர்க்கும்; விழுங்கும், புழுங்குமால்.

303. நன்று மன்னன் கருணைஎனா நகும்;
நின்ற மைந்தனை நோக்கி,நெடுஞ் சுரத்து
என்று போவது?எனா எழும்; இன் உயிர்
பொன்றும் போது உற்றது உற்றனன் போலுமே.

304. அன்பு இழைத்த மனத்து அரசற்கு, நீ
என் பிழைத்தனை?என்று, நின்று ஏங்குமால்
முன்பு இழைத்த வறுமையின் முற்றினோர்,
பொன் பிழைக்கப் புலம்பினர் போலவே.

305. அறம் எனக்கு இலையோ?என்னும்;ஆவிநைந்து
இற அடுத்தது என், தெய்வதங் காள்?என்னும்
பிற உரைப்பது என்? கன்று பிரிந்துழிக்
கறவை ஒப்பக் கரைந்து கலங்கினாள்.

துயருற்ற கோசலையை இராமன் தேற்றி ஆறுதல் கூறுதல்

306. இத் திறத்தின் இடர் உறு வாள்தனைக்
கைத்தலத்தின் எடுத்து,அருங் கற்பினோய்
பொய்த் திறத்தினன் ஆக்குதியோ? புகல்
மெய்த்திறத்து நம் வேந்தனை, நீஎன்றான்.

307. பொற்பு உறுத்தன, மெய்ம்மை பொதிந்தன
சொற்பு உறுத்தற்கு உரியன, சொல்லினான்
கற்பு உறுத்திய கற்புடை யாள் தனை
வற்புறுத்தி, மனங்கொளத் தேற்றுவான்.

308. சிறந்த தம்பி திருவுற எந்தையை
மறந்தும் பொய்யிலன் ஆக்கி, வனத்திடை
உறைந்து தீரும் உறுதி பெற்றேன்; இதின்,
பிறந்து யான் பெறும் பேறு என்பது யாவதோ?

309. விண்ணும் மண்ணும், இவ் வேலையும், மற்றும் வேறு
எண்ணும் பூதம் எலாம் அழிந்து ஏகினும்,
அண்ணல் ஏவல் மறுக்க, அடியனேற்கு
ஒண்ணுமோ? இதற்கு உள் அழியேல்என்றான்.

தன்னையும் உடன் காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு கோசலை வேண்டுதல்

310. ஆகின், ஐய அரசன் தன் ஆணையால்
ஏகல் என்பது யானும் உரைக்கிலென்;
சாகலா உயிர் தாங்க வல்லேனையும்,
போகின், நின்னொடும் கொண்டனை போகுஎன்றாள்.

கோசலையின் வேண்டுதலை இராமன் மறுத்து உரைத்தல்

311. என்னை நீங்கி இடர்க் கடல் வைகுறும்
மன்னர் மன்னனை வற்புறுத்தாது, உடன்
துன்னும் கானம் தொடரத் துணிவதோ?
அன்னையே அறம் பார்க்கிலை ஆம்என்றான்.

312. வரிவில் எம்பி இம் மண் அரசு ஆய், அவற்கு
உரிமை மா நிலம் உற்றபின், கொற்றவன்
திருவின் நீங்கித் தவம் செயும் நாள், உடன்,
அருமை நோன்புகள் ஆற்றுதி ஆம் அன்றே

காடுறைதலால் வரும் பயன்கள் உரைத்தல்

313. சித்தம் நீ திகைக்கின்றது என்? தேவரும்
ஒத்த மா தவம் செய்து உயர்ந்தார் அன்றே?
எத்தனைக்கு உள ஆண்டுகள்? ஈண்டு, அவை
பத்தும் நாலும் பகல் அலவோ?என்றான்.

314. முன்னர் கோசிகன் என்னும் முனிவரன்
தன் அருள் தலை தாங்கிய விஞ்சையும்
பின்னர் எய்திய பேறும் பிழைத்தவோ?
இன்னம் நன்று அவர் ஏயின செய்தலே.

315. மாதவர்க்கு வழிபாடு இழைத்து, அரும்
போதம் முற்றி, பொரு அரு விஞ்சைகள்
ஏதம் அற்றன தாங்கி, இமையவர்
காதல் பெற்று, இந் நகர் வரக் காண்டியால்.

தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை எனத் தாயிடம் செப்புதல்

316. மகர வேலைமண் தொட்ட, வண்டு ஆடுதார்ச்
சகரர்; தாதை பணிதலை நின்று, தம்
புகரில்யாக் கையின் இன்னுயிர் போக்கிய
நிகரில் மாப்புகழ் நின்றது அன்றோ?எனா.

317. மான் மறிக் கரத்தான் மழு ஏந்துவான்,
தான் மறுத்திலன் தாதைசொல்; தாயையே,
ஊன் அறக்குறைத்தான்; உரவோன் அருள்
யான் மறுப்பது என்று எண்ணுவதோ?என்றான்.

இராமன் காடு செல்வதை தடுக்க எண்ணி கோசலை தயரதனிடம் செல்லுதல்

318. இத் திறத்த எனைப் பல வாசகம்
உய்த்து உரைத்த மகன் உரை உட்கொளா,
எத் திறத்தும் இறக்கும் இந் நாடுஎனா,
மெய்த் திறத்து விளங்கிழை உன்னுவாள்.

319. அவனி காவல் பரதனது ஆகுக;
இவன் இஞ் ஞாலம் இறந்து, இருங் கானிடைத்
தவன் நிலாவகைக் காப்பென், தகைவினால்,
புவனி நாதன் தொழுதுஎன்று போயினாள்.

இராமன் சுமித்திரையின் மாளிகைக்குச் செல்லுதல்

320. போகின்றாளைத் தொழுது,புரவலன்
ஆகம் மற்று அவள் தன்னையும் ஆற்றி, இச்
சோகம் தீர்ப்பவள்என்று, சுமித்திரை
மேகம் தோய் தனிக் கோயிலை மேயினான்.

கைகேயின் மாளிகையில் தயரதன் நிலை கண்டு கோசலை மயங்கி விழுதல்

321. நடந்த கோசலை, கேகய நாட்டு இறை
மடந்தை கோயிலை எய்தினள்; மன்னவன்
கிடந்த பார்மிசை வீழ்ந்தனள்கெட்டு உயிர்
உடைந்த போழ்தின் உடல் விழுந்தென்னவே.

கோசலையின் புலம்பல்

322. பிறியார் பிரிவு ஏது?என்னும்;பெரியோய் தகவோ என்னும்;
நெறியோ, அடியேன் நிலை? நீ நினையா நினைவு ஏது?என்னும்;

வறியோர் தனமே என்னும்;தமியேன் வலியே என்னும்;
அறிவோ; வினையோ?என்னும்;அரசே அரசே என்னும்.

323. இருள் அற்றிட உற்று ஒளிரும் இரவிக்கு எதிரும் திகிரி
உருளைத் தனி உய்த்து, ஒரு கோல் நடையின் கடை காண் உலகம்
பொருள் அற்றிட முற்றுறும் அப் பகலில் புகுதற்கு என்றோ,
அருளக் கருதிற்று இதுவோ? அரசர்க்கு அரசே என்னும்.

324. திரை ஆர் கடல் சூழ் உலகின் தவமே திருவின் திருவே
நிரை ஆர் கலையின் கடலே நெறி ஆர் மறையின் நிலையே
கரையா அயர்வேன்; எனை, நீ, கருணாலயனே என்?என்று
உரையா இதுதான் அழகோ? உலகு ஏழ் உடையாய் என்னும்.

325. மின் நின்றனைய மேனி, வெறிதாய் விட நின்றது போல்
உன்னும் தகைமைக்கு அடையா உறு நோய் உறுகின்று உணரான்;
என் என்று உரையான்; என்னே? இதுதான் யாது என்று அறியேன்;
மன்னன் தகைமை காண வாராய்; மகனே என்னும்.

கோசலை புலம்பலை பிறர் சொல்லக் கேட்ட வசிட்டனின் வருகை

326. இவ்வாறு அழுவாள் இரியல் குரல் சென்று இசையாமுன்னம்,
ஒவ்வாது, ஒவ்வாதுஎன்னா, ஒளிவாள் நிருபர், முனிவர்,
அவ் ஆறு அறிவாய்என்ன, வந்தான் முனிவன்; அவனும்,
வெவ் வாள் அரசன் நிலை கண்டு.என் ஆம் விளைவு?என்று உன்னா.

நிலைமையைக் கண்ட வசிட்டனின் மனக் கருத்து

327. இறந்தான் அல்லன் அரசன்; இறவாது ஒழிவான் அல்லன்;
மறந்தான் உணர்வுஎன்று உன்னா,வன் கேகயர்கோன் மங்கை
துறந்தாள் துயரம் தன்னை; துறவாது ஒழிவாள் இவளே;
பிறந்தார் பெயரும் தன்மை பிறரால் அறிதற்கு எளிதோ?.

வசிட்டனிடம் கைகேயி நிகழ்ந்தவற்றை கூறுதல்

328. என்னா உன்னா, முனிவன்,இடரால் அழிவாள் துயரம்
சொன்னாள் ஆகாள்என்முன் தொழுகே கயர்கோன் மகளை,
அன்னாய் உரையாய்; அரசன் அயர்வான் நிலை என்?என்ன,
தன்னால் நிகழ்ந்த தன்மை தானே தெரியச் சொன்னாள்.

329. வசிட்டன் தயரதனை தெளிவித்தல்
சொற்றாள், சொல்லாமுன்னம், சுடர்வாள் அரசர்க்கு அரசை,
பொன்தாமரை போல் கையால், பொடி சூழ் படிநின்று எழுவி,
கற்றாய், அயரேல்; அவளே தரும், நின் காதற்கு அரசை;
எற்றே செயல் இன்று ஒழி நீஎன்று என்று இரவா நின்றான்.

தயரதன் உணர்வு பெறுதல்

330. சீதப் பனி நீர் அளவி, திண் கால் உக்கம் மென் கால்
போதத்து அளவே தவழ்வித்து, இன்சொல் புகலாநின்றான்;
ஓதக் கடல் நஞ்சு அனையாள் உரை நஞ்சு ஒருவாறு அவிய,
காதல் புதல்வன் பெயரே புகல்வான் உயிரும் கண்டான்.

வசிட்டனின் தேறுதல் வார்த்தைகள்

331. காணா,ஐயா இனி, நீ ஒழிவாய் கழி பேர் அவலம்;
ஆண் நாயகனே, இனி, நாடு ஆள்வான்; இடையூறு உளதோ?

மாணா உரையாள், தானே தரும்; மா மழையே அனையான்
பூணாது ஒழிவான் எனின், யாம் உளமோ? பொன்றேல்என்றான்.

வசிட்டனிடம் தயரதன் வேண்டுகோள்

332. என்ற அம் முனிவன் தன்னை,நினையா வினையேன், இனி, யான்
பொன்றும் அளவில் அவனைப் புனை மா மகுடம் புனைவித்து,
ஒன்றும் வனம் என்று உன்னா வண்ணம் செய்து, என் உரையும்,
குன்றும் பழி பூணாமல், காவாய்; கோவே என்றான்.

வசிட்டனின் அறிவுரையும் கைகேயின் மறுப்பும்

333. முனியும், முனியும் செய்கைக் கொடியாள் முகமே முன்னி,
இனி, உன் புதல்வற்கு அரசும், ஏனையோர்க்கு இன் உயிரும்
மனுவின் வழிநின் கணவற்கு உயிரும் உதவி, வசைதீர்
புனிதம் மருவும் புகழே புனைவாய்; பொன்னே என்றான்.

334. மொய்ம் மாண் வினை வேர் அற வென்று உயர்வான் மொழியாமுன்னம்
விம்மா அழுவாள்,அரசன் மெய்யின் திரிவான் என்னில்,
இம் மாண் உலகத்து உயிரோடு இனி வாழ்வு உகவேன்; என்சொல்
பொய்ம் மாணாமற்கு, இன்றே, பொன்றாது ஒழியேன்என்றாள்.

வசிட்டன் கைகேயியை கடிந்துரைத்தல்

335. கொழுநன் துஞ்சும் எனவும், கொள்ளாது உலகம் எனவும்,
பழி நின்று உயரும் எனவும், பாவம் உளது ஆம் எனவும்,
ஒழிகின்றிலை; அன்றியும், ஒன்று உணர்கின்றிலை; யான் இனிமேல்
மொழிகின்றன என்?என்னா, முனியும்,முறை அன்றுஎன்பான்.

336. கண்ணோடாதே, கணவன் உயிர் ஓடு இடர் காணாதே,
புண்ணூடு ஓடும் கனலோ? விடமோ?என்னப் புகல்வாய்;
பெண்ணோ? தீயோ? மாயாப் பேயோ? கொடியாய் நீ; இம்
மண்ணோடு உன்னோடு என் ஆம்? வசையோ வலிதே என்றான்.

337. வாயால், மன்னன், மகனை,வனம் ஏகுஎன்னா முன்னம்,
நீயோ சொன்னாய்; அவனோ, நிமிர் கானிடை வெந் நெறியில்
போயோ புகலோ தவிரான்; புகழோடு உயிரைச் சுடு வெந்
தீயோய் நின்போல் தீயார் உளரோ? செயல் என்?என்றான்.

தயரதன் வருத்தத்துடன் கைகேயியை பழித்துக் கூறுதல்

338. தா இல் முனிவன் புகல, தளராநின்ற மன்னன்,
நாவில் நஞ்சம் உடைய நங்கை தன்னை நோக்கி,
பாவி நீயே,வெங் கான் படர்வாய்என்று, என் உயிரை
ஏவினாயோ? அவனும் ஏகினானோ?என்றான்.

339. கண்டேன் நெஞ்சம்; கனிவாய்க் கனிவாய் விடம், நான் நெடுநாள்
உண்டேன்; அதனால், நீ என் உயிரை முதலோடு உண்டாய்;
பண்டே, எரிமுன், உன்னை, பாவி தேவி ஆகக்
கொண்டேன் அல்லேன்; வேறு ஓர் கூற்றம் தேடிக் கொண்டேன்.

340. விழிக்கும் கண்வேறு இல்லா, வெங்கான், என் கான்முளையைச்
சுழிக்கும் வினையால் ஏகச் சூழ்வாய்; என்னைப் போழ்வாய்;
பழிக்கும் நாணாய்; மாணாப் பாவி இனி, என் பல? உன்
கழுத்தின் நாண், உன் மகற்குக் காப்பின் நாண் ஆம்என்றான்.

கைகேயி, பரதன் இருவரையும் தயரதன் துறத்தல்

341. இன்னே பலவும் பகர்வான்; இரங்கா தாளை நோக்கி,
சொன்னேன் இன்றே; இவள் என் தாரம் அல்லள்; துறந்தேன்;
மன்னே ஆவான் வரும் அப் பரதன் தனையும் மகனென்று
உன்னேன்; முனிவா அவனும் ஆகான் உரிமைக்குஎன்றான்.

தயரதன் நிலை கண்ட கோசலையின் துயர்நிலை

342. என்னைக் கண்டும் ஏகாவண்ணம் இடையூறு உடையான்
உன்னைக் கண்டும் இலனோ?என்றான், உயர் கோசலையை;
பின்னைக் கண்தான் அனையான் பிரியக் கண்ட துயரம்,
தன்னைக் கண்டே தவிர்வாள்; தளர்வான் நிலையில் தளர்வாள்.

343. மாற்றாள் செயல் ஆம் என்றும், கணவன் வரம் ஈந்து உள்ளம்
ஆற்றாது அயர்ந்தான் என்றும், அறிந்தாள்; அவளும், அவனைத்
தேற்றா நின்றாள்; மகனைத் திரிவான் என்றாள்;அரசன்
தோற்றான் மெய்என்று, உலகம் சொல்லும் பழிக்கும் சோர்வாள்.

தயரதனை கோசலை தேற்றுதல்

344. தள்ளா நிலைசால் மெய்ம்மை தழுவா வழுவா வகைநின்று
எள்ளா நிலை கூர் பெருமைக்கு இழிவாம் என்றால், உரவோய்
விள்ளா நிலைசேர் அன்பால் மகன்மேல் மெலியின், உலகம்
கொள்ளா தன்றோ?என்றான், கணவன் குறையக் குறைவாள்.

கோசலையின் பெருந்துயர்

345. போவாது ஒழியான்என்றாள், புதல்வன் தன்னைக் கணவன்
சாவாது ஒழியான் என்று என்று, உள்ளம் தள்ளுற்று அயர்வாள்;
காவாய்என்னாள் மகனைக் கணவன் புகழுக்கு அழிவாள்;
ஆ ஆ உயர்கோ சலையாம் அன்னம் என்னுற் றனளே

இராமன் காட்டிற்கு செல்வது நினைத்து தயரதன் புலம்புதல்

346. உணர்வான், அனையாள் உரையால்,உயர்ந்தான் உரைசால் குமரன்
புணரான் நிலமே, வனமே போவானே ஆம்என்னா;
இணரார் தருதார் அரசன் இடரால் அயர்வான்;வினையேன்
துணைவா துணைவாஎன்றான்;தோன்றால், தோன்றாய் என்றான்.

347. கண்ணும் நீராய், உயிரும் ஒழுக, கழியாநின்றேன்;
எண்ணும் நீர் நான்மறையோர், எரிமுன் நின்மேல் சொரிய,
மண்ணும் நீராய் வந்த புனலை, மகனே வினையேற்கு
உண்ணும் நீராய் உதவி, உயர் கான் அடைவாய் என்றான்.

348. படைமாண் அரசைப் பல கால் பழுவாய் மழுவால் எறிவான்,
மிடை மா வலி தான் அனையான், வில்லால் அடுமா வல்லாய்
உடைமா மகுடம் புனைஎன்று உரையா, உடனே கொடியேன்
சடை மா மகுடம் புனையத் தந்தேன்; அந்தோ என்றான்.

349. கறுத்தாய் உருவம்; மனமும் கண்ணும் கையும் செய்யாய்;
பொறுத்தாய் பொறையே; இறைவன் புரம்மூன்று எரித்த போர்வில்
இறுத்தாய்,தமியேன்என்னாது, என்னை இம்மூப்பு இடையே
வெறுத்தாய்; இனி நான் வாழ்நாள் வேண்டேன் வேண்டேன் என்றான்.

350. பொன்னின் முன்னம் ஒளிரும் பொன்னே புகழின் புகழே
மின்னின் மின்னும் வரிவில் குமரா மெய்யின் மெய்யே
என்னின் முன்னம் வனம் நீ அடைதற்கு, எளியேன் அல்லேன்;
உன்னின் முன்னம் புகுவேன், உயர்வானகம்யான்என்றான்.

351. நெகுதற்கு ஒத்த நெஞ்சும் நேயத்தாலே ஆவி
உகுதற்கு ஒத்த உடலும், உடையேன்; உன்போல் அல்லேன்;
தகுதற்கு ஒத்த சனகன் தையல் கையைப் பற்றிப்
புகுதக் கண்ட கண்ணால், போகக் காணேன்என்றான்.

352. எற்றே பகர்வேன், இனி, யான்? என்னே உன்னின் பிரிய
வற்றே உலகம் எனினும், வானே வருந்தாது எனினும்,
பொன்தேர் அரசே தமியேன் புகழே உயிரே உன்னைப்
பெற்றேன்; அருமை அறிவேன்; பிழையேன் பிழையேன் என்றான்.

353. அள்ளற் பள்ளம் புனல்சூழ் அகல்மா நிலமும், அரசும்,
கொள்ளக் குறையா நிதியின் குவையும், முதலாம் எவையும்
கள்ளக் கைகேசிக்கே உதவி, புகழ் கைக்கொண்ட
வள்ளல்தனம் என் உயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும் என்றான்.

354. ஒலியார் கடல்சூழ் உலகத்து, உயர்வான் இடை, நா கரினும்
பொலியா நின்றார் உன்னைப் போல்வார் உளரோ? பொன்னே
வலியார் உடையார்? என்றான்;மழுவாள் உடையான் வரவும்,
சலியா நிலையாய் என்றால், தடுப்பார் உளரோ?என்றான்.

355. கேட்டே இருந்தேன் எனினும், கிளர் வான் இன்றே அடைய
மாட்டேன் ஆகில் அன்றோ, வன்கண் என்கண்? மைந்தா
காட்டே உறைவாய் நீ இக் கைகேசியையும் கண்டு, இந்
நாட்டே உறைவேன் என்றால், நன்று என் நன்மை என்றான்.

356. மெய் ஆர் தவமே செய்து, உன் மிடல் மார்பு அரிதின் பெற்ற
செய்யாள் என்னும் பொன்னும், நிலமாது என்னும் திருவும்,
உய்யார் உய்யார் கெடுவேன்; உன்னைப் பிரியின், வினையேன்,
ஐயா கைகேசியை நேராகேனோ நான்?என்றான்.

357. பூணார் அணியும், முடியும், பொன்னா சனமும், குடையும்,
சேணார் மார்பும், திருவும், தெரியக் காணக் கடவேன்,
மாணா மரவற் கலையும், மானின் தோலும் அவைநான்
காணாது ஒழிந்தேன் என்றால், நன்று ஆய்த்து அன்றோ கருமம்?

புலம்பும் தயரதனை வசிட்டன் தேற்றுதல்

358. ஒன்றோடு ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா உரை தந்து, அரசன்,உயிரும்
சென்றான் இன்றோடுஎன்னும் தன்மை எய்தித் தேய்த்தான்,
மென் தோல் மார்பின் முனிவன்,வேந்தே அயரேல்; அவனை,
இன்று ஏகாத வண்ணம் தகைவென் உலகோடுஎன்னா.

வசிட்டன் மொழி கேட்டு தயரதன் சிறிது தெளிதல்

359. முனிவன் சொல்லும் அளவில்,முடியும்கொல்?என்று, அரசன்
தனி நின்று உழல் தன் உயிரைச் சிறிதே தகைவான்;இந்தப்
புனிதன் போனால், இவனால் போகாது ஒழிவான்என்னா,
மனிதன் வடிவம் கொண்ட மனுவும் தன்னை மறந்தான்.

தயரதன் நிலை கண்டு கோசலை வருந்துதல்

360. மறந்தான் நினைவும் உயிரும், மன்னன்என்னா மறுகா,
இறந்தான் கொல்லோ அரசன்?என்னை இடருற்று அழிவாள்,
துறந்தான் மகன் முன் எனையும்; துறந்தாய் நீயும்; துணைவா
அறம் தான் இதுவோ? ஐயா அரசர்க்கு அரசே என்றாள்.

தயரதனை கோசலை தேற்றுதல்

361. மெய்யின் மெய்யே உலகின் வேந்தர்க்கு எல்லாம் வேந்தே
உய்யும் வகைநின் உயிரை ஓம்பாது இங்ஙன் தேம்பின்,
வையம் முழுதும் துயரால் மறுகும்; முனிவன் உடன்நம்
ஐயன் வரினும் வருமால்; அயரேல்; அரசே என்றாள்.

இராமன் வருவானா எனத் தயரதன் கோசலையிடம் கேட்டு வருந்துதல்

362. என்று என்று, அரசன் மெய்யும், இரு தாள் இணையும், முகனும்,
தன் தன் செய்ய கையால் தைவந்திடு கோசலையை,
ஒன்றும் தெரியா மம்மர் உள்ளத்து அரசன், மெள்ள,
வன் திண் சிலை நம் குரிசில் வருமே? வருமே?என்றான்.

தயரதன் கைகேயின் கொடுமையைக் கூறி வருந்துதல்

363. வன் மாயக் கைகேசி வரத்தால், என்றன் உயிரை
முன்மாய் விப்பத் துணிந்தாளேனும் கூனி மொழியால்,
தன்மா மகனும் தானும் தரணி பெறுமாறு அன்றி
என்மா மகனைக்கான் ஏகுஎன்றாள்; என்றாள்; என்றான்.

தயரதன் தான் சாபம் பெற்ற வரலாற்றை கோசலையிடம் கூறுதல்

364. பொன் ஆர் வலயத் தோளான், கானோ புகுதல் தவிரான்;
என் ஆர் உயிரோ அகலாது ஒழியாது; இது, கோசலை கேள்;
முன் நாள், ஒரு மா முனிவன் மொழியும் சாபம் உளதுஎன்று,
அந் நாள் உற்றது எல்லாம் அவளுக்கு அரசன் அறைவான்.

365. வெய்ய கானத் திடையே, வேட்டை வேட்கை மிகவே,
ஐய, சென்று கரியோடு அரிகள் துருவித் திரிவேன்,
கையும் சிலையும் கணையும் கொடு, கார் மிருகம் வரும் ஓர்
செய்ய நதியின் கரைவாய்ச் சென்றே மறைய நின்றேன்.

366. ஒரு மா முனிவன் மனையோடு, ஒளியொன்று இலவாய் நயனம்
திருமா மகனே துணையாய்த் தவமே புரிபோழ் தினின்வாய்,
அருமா மகனே, புனல் கொண்டு அகல்வான் வருமாறு, அறியேன்,
பொரு மா கணை விட்டிடலும், புவிமீது அலறிப் புரள.

367. புக்குப் பெருநீர் நுகரும் பொரு போதகம் என்று, ஒலிமேல்
கைக்கண் கணை சென்றது அலால், கண்ணின் தெரியக் காணேன்,
அக் கைக் கரியின் குரலே அன்று ஈதுஎன்ன வெருவா,
மக்கள்குரல்என்று அயர்வென், மனம் நொந்து, அவண் வந்தனெனால்.

368. கையும் கடனும் நெகிழக் கணையோடு உருள்வோன் காணா,
மெய்யும் தனுவும் மனனும் வெறிது ஏகிடமேல் வீழா,
ஐய நீதான் யாவன்? அந்தோ அருள்கஎன்று அயரப்
பொய்யொன்று அறியா மைந்தன்,கேள் நீஎன்னப் புகல்வான்.

369. இருகண்களும் இன்றிய தாய் தந்தைக்கும், ஈங்கு, அவர்கள்
பருகும் புனல் கொண்டு அகல்வான் படர்ந்தேன்; பழுது ஆயினதால்;
இரு குன்று அனைய புயத்தாய் இபம் என்று, உணராது எய்தாய்;
உருகும் துயரம் தவிர், நீ; ஊழின் செயல் ஈது என்றே.

370. உண் நீர் வேட்கை மிகவே உயங்கும் எந்தைக்கு, ஒரு நீ,
தண்ணீர் கொடு போய் அளித்து, என் சாவும் உரைத்து, உம் புதல்வன்
விண்மீது அடைவான் தொழுதான்எனவும், அவர்பால் விளம்புஎன்று,
எண் நீர்மையினான் விண்ணோர் எதிர்கொண்டிட, ஏகினனால்.

371. மைந்தன் வரவே நோக்கும்; வளர்மா தவர்பால், மகவோடு
அந்தண் புனல்கொண்டு அணுக,ஐயா, இதுபோது அளவு ஆய்
வந்திங்கு அணுகாது என்னோ வந்தது? என்றே நொந்தோம்;
சந்தம் கமழும் தோளாய் தழுவிக் கொளவாளனவே.

372. ஐயா யான் ஓர் அரசன்; அயோத்தி நகரத்து உள்ளேன்;
மை ஆர் களபம் துருவி, மறைந்தே வதிந்தேன், இருள்வாய்;
பொய்யா வாய்மைப் புதல்வன் புனல் மொண்டிடும் ஓதையின் மேல்,
கை ஆர் கணை சென்றது அலால், கண்ணின் தெரியக் காணேன்.

373. வீட்டுண்டு அலறும் குரலால், வேழக் குரல் அன்று எனவே
ஓட்டந்து எதிரா,நீ யார்?என, உற்ற எலாம் உரையா,
வாட்டம் தரும் நெஞ்சினன் ஆய், நின்றான் வணங்கா, வானோர்
ஈட்டம் எதிர் வந்திடவே, இறந்து ஏகினன் விண்ணிடையே.

374. அறுத்தாய் கணையால் எனவே, அடியேன் தன்னை, ஐயா
கறுத்தே அருளாய், யானோ கண்ணின் கண்டேன் அல்லேன்,
மறுத்தான் இல்லான் வனம் மொண்டிடும் ஓதையின் எய்தது அலால்;
பொறுத்தே அருள்வாய் என்னா, இரு தாள் சென்னி புனைந்தேன்.

375. வீழ்ந்தார்; அயர்ந்தார்; புரண்டார்;விழி போயிற்று, இன்றுஎன்றார்;
ஆழ்ந்தார் துன்பக் கடலுள்;ஐயா ஐயா என்றார்;
போழ்ந்தாய் நெஞ்சைஎன்றார்;பொன்நாடு அதனில் போய், நீ
வாழ்ந்தே இருப்பத் தரியேம்; வந்தேம் வந்தேம் இனியே.

376. என்று என்று அயரும் தவரை, இருதாள் வணங்கி,யானே
இன்று உம் புதல்வன்; இனி நீர் ஏவும் பணிசெய்திடுவேன்;
ஒன்றும் தளர்வுற்று அயரீர்; ஒழிமின் இடர்என்று இடலும்,
வண் திண் சீலையாய் கேண்மோஎனவே, ஒரு சொல் வகுத்தான்.

377. கண்ணுள் மணிபோல் மகவை இழந்தும் உயிர் காதலியா,
உண்ண எண்ணி இருந்தால், உலகோர் என் என்று உரையார்?
விண்ணின் தலை சேருதும்; யாம் எம் போல் விடலை பிரிய
பண்ணும் பரிமா உடையாய் அடைவாய், படர்வாள்என்னா.

378. தாவாது ஒளிரும் குடையாய் தவறு இங்கு இது, நின் சரணம்,
காவாய்என்றாய்; அதனால் கடிய சாபம் கருதேம்;
ஏவா மகவைப் பிரிந்து, இன்று எம்போல் இடருற்றனை நீ
போவாய், அகல்வான்என்னா, பொன் நாட்டிடைப் போயினரால்.

379. சிந்தை தளர்வுற்று, அயர்தல் சிறிதும் இலெனாய்,இன் சொல்
மைந்தன் உளன்என்றதனால், மகிழ்வோடு இவண் வந்தனெனால்;
அந்த முனி சொற்றமையின், அண்ணல் வனம் ஏகுதலும்,
எம் தம் உயிர் வீகுதலும், இறையும் தவறாஎன்றான்.

வசிட்டன் அரசவை சேர்தல்

380. உரை செய் பெருமை உயர் தவத்தோர் ஓங்கல்,
புரைசை மத களிற்றான் பொற் கோயில் முன்னர்,
முரைசம் முழங்க, முடி சூட்ட மொய்த்து, ஆண்டு
அரைசர் இனிது இருந்த நல் அவையின் ஆயினான்.

செய்தியை தெரிவிக்குமாறு அரசர்கள் வசிட்டனை வேண்டுதல்

381. வந்த முனியை முகம் நோக்கி வாள்வேந்தர்,
எந்தை புகுந்த இடையூறு உண்டாயதோ?

அந்தமில் சோகத்து அழுத குரல் தான் என்ன?
சிந்தை தெளிந்தோய் தெரி எமக்கு ஈதுஎன்று உரைத்தார்.

முடிசூட்டு விழா தடைபட்டதை வசிட்டன் உரைத்தல்

382. கொண்டாள் வரம் இரண்டு, கேகயர்கோன் கொம்பு; அவட்கு
தண்டாத செங்கோல் தயரதனும் தானளித்தான்;
ஒண்தார் முகிலை வனம்போகுஎன்று ஒருப்படுத்தாள்;
எண்தானும் வேறில்லை; ஈது அடுத்தவாறுஎன்றான்.

383. வேந்தன் பணியினால், கைகேசி மெய்ப் புதல்வன்,
பாந்தள்மிசைக் கிடந்த பார் அளிப்பான் ஆயினான்;
ஏந்து தடந் தோள் இராமன், திரு மடந்தை
காந்தன், ஒரு முறை போய்க் காடு உறைவான் ஆயினான்.

இராமன் காடு செல்வது பற்றி கேட்டோரின் துன்ப நிலை

384. வாரார் முலையாரும், மற்றுள்ள மாந்தர்களும்,
ஆறாத காதல் அரசர்களும், அந்தணரும்,
பேராத வாய்மைப் பெரியோன் உரைசெவியில்
சாராத முன்னம், தயரதனைப் போல் வீழ்ந்தார்.

385. புண் உற்ற தீயின் புகை உற்று உயிர் பதைப்ப,
மண் உற்று அயர்ந்து மறுகிற்று, உடம்பு எல்லாம்,
கண் உற்ற வாரி கடல் உற்றது; அந் நிலையே,
விண் உற்றது, எம் மருங்கும் விட்டு அழுத பேர் ஓசை.

386. மாதர் அருங் கலமும் மங்கலமும் சிந்தித் தம்
கோதை புடைபெயர, கூற்று அனைய கண் சிவப்ப,
பாத மலர் சிவப்ப, தாம் பதைத்துப் பார் சேர்ந்தார்
ஊதை எறிய ஒசி பூங் கொடி ஒப்பார்.

387. ஆ ஆ அரசன் அருள் இலனே ஆம்என்பார்;
காவா, அறத்தை இனிக் கைவிடுவோம் யாம் என்பார்;
தாவாத மன்னர் தலைத்தலை வீழ்ந்து ஏங்கினார்;
மா வாதம் சாய்த்த மராமரம் போல்கின்றார்.

388. கிள்ளையொடு பூவை அழுத; கிளர்மாடத்து
உள்ளுறையும் பூசை அழுத; உருவறியாப்
பிள்ளை அழுத; பெரியோரை என்சொல்ல?
வள்ளல் வனம்புகுவான்என்றுரைத்த மாற்றத்தால்.

389. சேதாம்பல் போது அனைய செங் கனி வாய் வெண் தளவப்
போது ஆம் பல் தோன்ற, புணர் முலைமேல் பூந் தரளம்
மா தாம்பு அற்றென்ன மழைக் கண்ணீர் ஆலி உக,
நா தாம் பற்றா மழலை நங்கைமார் ஏங்கினார்.

390. ஆவும் அழுத; அதன் கன்று அழுத; அன்று அலர்ந்த
பூவும் அழுத; புனல் புள் அழுத; கள் ஒழுகும்
காவும் அழுத; களிறு அழுத; கால் வயப் போர்
மாவும் அழுத;அம் மன்னவனை மானவே.

391. ஞானீயும் உய்கலான்என்னாதே, நாயகனைக்
கானீயும்என்றுரைத்த கைகேசியுங், கொடிய
கூனீயும் அல்லால், கொடியார் பிறருளரோ?
மேனீயும் இன்றி வெறுநீரே ஆயினார்.

ஊர் மக்களின் துயரம்

392. தேறாது அறிவு அழிந்தார் எங்கு உலப்பார்? தேர் ஓட
நீறு ஆகி, சுண்ணம் நிறைந்த தெரு எல்லாம்,
ஆறு ஆகி ஓடின கண்ணீர்; அரு நெஞ்சம்
கூறு ஆகி ஓடாத இத்துணையே குற்றமே.

நகரத்தவரின் வருத்தம்

393. மண் செய்த பாவம் உளதுஎன்பார்;மா மலர்மேல்
பெண் செய்த பாவம் அதனின் பெரிதுஎன்பார்;
புண் செய்த நெஞ்சை, விதிஎன்பார்;பூதலத்தோர்
கண் செய்த பாவம் கடலின் பெரிதுஎன்பார்.

394. ஆளான் பரதன் அரசுஎன்பார்;ஐயன், இனி
மீளான்; நமக்கு விதிகொடிதே காண்என்பார்;
கோள் ஆகி வந்தவா, கொற்ற முடிதான்என்பார்;
மாளாத நம்மின் மனம் வலியார் ஆர்?என்பார்.

395. ஆதி அரசன் அருங்கே கயன்மகள்மேல்
காதல் முதிர, கருத்து அழிந்தான் ஆம்என்பார்;
சீதை மணவாளன் தன்னோடும் தீக் கானம்
போதும்; அது அன்றேல், புகுதும் எரிஎன்பார்.

396. கையால் நிலம் தடவி, கண்ணீர் மெழுகுவார்
உய்யாள் போல் கோசலைஎன்று, ஓவாது வெய்து உயிர்ப்பார்;
ஐயா இளங் கோவே ஆற்றுதியோ நீஎன்பார்;
நெய் ஆர் அழல் உற்றது உற்றார், அந் நீள் நகரார்.

397. தள்ளூறு வேறு இல்லை; தன் மகற்குப் பார் கொள்வான்,
எள்ளூறு தீக் கருமம் நேர்ந்தாள் இவள்என்னா,
கள் ஊறு செவ் வாய்க் கணிகையரும்,கைகேசி,
உள் ஊறு காதல் இலள்போல்என்று, உள் அழிந்தார்.

398. நின்று தவம் இயற்றித் தான் தீர நேர்ந்ததோ?
அன்றி, உலகத்துள் ஆருயிராய் வாழ்வாரைக்
கொன்று களையக் குறித்த பொருள் அதுவோ?
நன்று வரம் கொடுத்த நாயகற்கு, நன்று என்பார்.

399. பெற்றுடைய மண் அவளுக்கு ஈந்து, பிறந்து உலகம்
முற்றுடைய கோவைப் பிரியாது மொய்த்து ஈண்டி,
உற்று உறைதும்; யாரும் உறையவே, சில் நாளில்
புற்றுடைய காடெல்லாம் நாடாகிப் போம்என்பார்.

400. என்னே நிருபன் இயற்கை இருந்தவா
தன் நேர் இலாத தலைமகற்குத் தாரணியை
முன்னே கொடுத்து, முறை திறம்பத் தம்பிக்குப்
பின்னே கொடுத்தால் பிழையாதோ மெய்?என்பார்.

401. கோதை வரி வில் குமரன் கொடுத்த நில
மாதை ஒருவர் புணர்வராம்? வஞ்சித்த
பேதை சிறுவனைப் பின் பார்த்து நிற்குமே,
சீதை பிரியினும் தீராத் திரு?என்பார்.

402. உந்தாது, நெய் வார்த்து உதவாது, கால் எறிய
நந்தா விளக்கின் நடுங்குகின்ற நங்கைமார்,

செந்தாமரைத் தடங் கண் செவ்வி அருள் நோக்கம்
அந்தோ பிரிதுமோ? ஆ விதியே ஓ என்பார்.

இலக்குவனின் கோபம்

403. கேட்டான் இளையோன்; கிளர் ஞாலம் வரத்தினாலே
மீட்டாள்; அளித்தாள் வனம் தம் முனை, வெம்மை முற்றித்
தீட்டாத வேல் கண் சிறுதாய்என யாவராலும்
மூட்டாத காலக் கடைத்தீயென மூண்டு எழுந்தான்.

404. கண்ணின் கடைத் தீயுக, நெற்றியில் கற்றை நாற,
விண்ணிற் சுடரும் சுடர் தோன்ற, மெய்ந்நீர் விரிப்ப,
உள் நிற்கும் உயிர்ப்பு எனும் ஊதை பிறக்க, நின்ற
அண்ணல் பெரியோன் தனது ஆதியின் மூர்த்தி ஒத்தான்.

சினங்கொண்ட இலக்குவன் கைகேயியை இகழ்ந்துரைத்தல்

405. சிங்கக் குருளைக்கு இடு தீம் சுவை ஊனை, நாயின்
வெங் கண் சிறு குட்டனை ஊட்ட விரும்பினாளே
நங்கைக்கு அறிவின் திறம் நன்று, இது நன்று, இது என்னா,
கங்கைக்கு இறைவன் கடகக் கை புடைத்து நக்கான்.

இலக்குவன் போர்க் கோலம் மேற்கொளல்

406. சுற்று ஆர்ந்த கச்சில் சுரிகை புடை தோன்ற ஆர்த்து,
வில் தாங்கி, வாளிப் பெரும் புட்டில் புறத்து வீக்கி,
பற்று ஆர்ந்த செம் பொன் கவசம், பனி மேரு ஆங்கு ஓர்
புற்று ஆம் என ஓங்கிய தோளொடு, மார்பு போர்க்க.

407. அடியில் சுடர்பொன்கழல் ஆர்கலி நாண ஆர்ப்பப்
பொடியில் தடவும் சிலைநாண் பெரும்பூசல் ஓசை,
இடியின் தொடரக் கடலேழும் மடுத்து, ஞாலம்
முடிவில் குமிறும் மழை மும்மையின் மேல் முழங்க.

408. வானும் நிலனும் முதல் ஈறு இல் வரம்பு இல் பூதம்
மேல் நின்று கீழ்காறும் விரிந்தன வீழ்வபோல,
தானும், தன தம்முனும் அல்லது, மும்மை ஞாலத்து
ஊனும் உயிரும் உடையார்கள் உளைந்து ஒதுங்க.

இலக்குவனின் ஆவேச உரை

409. புவிப்பாவை பரம் கெடப் போரில் வந்தோரை எல்லாம்
அவிப்பானும், அவித்தவர் ஆக்கையை அண்ட முற்றக்
குவிப்பானும், இன்றே என கோவினைக் கொற்ற மௌலி
கவிப்பானும், நின்றேன் இதுகாக்குநர் காமின்என்றான்.

410. விண் நாட்டவர், மண்ணவர், விஞ்சையர், நாகர், மற்றும்
எண் நாட்டவர், யாவரும் நிற்க; ஓர் மூவர் ஆகி,
மண் நாட்டுநர், காட்டுநர், வீட்டுநர் வந்தபோதும்,
பெண் நாட்டம் ஒட்டேன், இனிப் பேர் உலகத்துள்என்னா.

அயோத்தி மாநகரில் இலக்குவன் கோபத்தோடு அலைதல்

411. காலைக் கதிரோன் நடு உற்றது ஓர் வெம்மை காட்டி,
ஞாலத்தவர் கோ மகன், அந் நகரத்து நாப்பண்,
மாலைச் சிகரத் தனி மந்தர மேரு முந்தை
வேலைத் திரிகின்றதுபோல், திரிகின்ற வேலை,

இலக்குவனின் நாணொலி கேட்டு இராமன் தேடி வருதல்

412. வேற்றுக் கொடியாள் விளைவித்த வினைக்கு விம்மித்
தேற்றத் தெளியாது அயர்சிற்றவை பால் இருந்தான்,
ஆற்றல் துணைத்தம்பிதன் வில்புயல் அண்ட கோளம்
கீற்றுஒத்து உடைய, படும் நாண் உரும் ஏறு கேளா.

413. வீறாக்கிய பொற்கலன் வில்லிட, ஆரம், மின்ன,
மாறாத் தனிச்சொல் துளிமாரி வழங்கி வந்தான்;
கால்தாக்க நிமிர்ந்து, புகைந்து, கனன்று, பொங்கும்
ஆறாக் கனல் ஆற்றும் ஓர் அஞ்சனம் மேகம் என்ன;

இலக்குவனிடம் போர்க்கோலம் பூண்டதற்கான காரணத்தை இராமன் வினவுதல்

414. மின்னொத்த சீற்றக் கனல்விட்டு விளங்க நின்ற,
பொன்னொத்த மேனிப் புயலொத்த தடக்கை யானை,
என்னத்த என், நீ இறையோரை முனிந்திலாதாய்,
சன்னத்தன் ஆகித் தனுஏந்துதற்கு ஏது?என்றான்.

இலக்குவனின் பதில் உரை

415. மெய்யைச் சிதைவித்து, நின் மேல் முறை நீத்த நெஞ்சம்
மையில் கரியாள் எதிர், நின்னை அம் மெளலி சூட்டல்
செய்யக் கருதித் தடைசெய்குநர் தேவர் ஏனும்;
துய்யைச் சுடுவெங்கனலின் சுடுவான் துணிந்தேன்;

416. வலக்கார் முகம் என் கையது ஆக, அவ்வானுளோரும்
விலக்கார்; அவர்வந்து விலக்கினும் என்கை வாளிக்கு
இலக்கா எரிவித்து உலகுஏழினொடு ஏழும், மன்னர்
குலக்கா வலும், இன்று உனக்கு யான் தரக் கோடிஎன்றான்.

இலக்குவனிடம் கோபம் வரக் காரணத்தை இராமன் கேட்டல்

417. இளையான் இதுகூற, இராமன்,இயைந்த நீதி
வளையாவரும் நல் நெறி நின் அறிவு ஆகும் அன்றே?
உளையா அறம் வற்றிட, ஊழ் வழுவுற்ற சீற்றம்,
விளையாத நிலத்து, உனக்கு எங்ஙன் விளைந்தது?என்றான்.

இப்போது சினம் கொள்ளாது எப்போது சினம் கொள்வது என இலக்குவன் கூறல்

418. நீண்டான் அது உரைத்தலும், நித்திலம் தோன்ற நக்கு,
சேண்தான் தொடர் மாநிலம் நின்னதுஎன்று, உந்தை செப்பப்
பூண்டாய்;பகையால் இழந்தே, வனம் போதிஎன்றால்,
யாண்டோ, அடியேற்கு இனிச்சீற்றம் அடுப்பது? என்றான்.

419. நின்கண் பரிவு இல்லவர் நீள் வனத்து உன்னை நீக்க,
புன்கண் பொறி யாக்கை பொறுத்து, உயிர் போற்றுகேனோ
என் கட்புலமுன் உனக்கு ஈந்துவைத்து,இல்லைஎன்ற
வன்கண் புலம் தாங்கிய மன்னவன் காண்கொல்? என்றான்.

இராமன் சினம் கூடாது என்பதற்கு ஏற்ற காரணம் இயம்புதல்

420. பின், குற்றம் மன்னும் பயக்கும் அரசுஎன்றல், பேணேன்;
முன், கொற்ற மன்னன்,முடி கொள்கஎனக் கொள்ள மூண்டது
என் குற்றம் அன்றோ? இகல் மன்னவன் குற்றம் யாதோ?
மின்குற்று ஒளிரும் வெயில் தீக்கொடு அமைந்த வேலோய்

421. நதியின் பிழையன்று நறும்புனல் இன்மை; அற்றே
பதியின் பிழையன்று; பயந்து நமைப் புரந்தாள்
மதியின் பிழை அன்று; மகன் பிழை அன்று; மைந்த
விதியின் பிழை; நீ இதற்கு என்னை வெகுண்டது?என்றான்.

இலக்குவன் சினந்து பதில் கூறுதல்

422. உதிக்கும் உலையுள் உறு தீ என ஊதை பொங்க,
கொதிக்கும் மனம் எங்ஙனம் ஆற்றுவென்? கோள் இழைத்தாள்
மதிக்கும் மதி ஆய், முதல் வானவர்க்கும் வலீஇது ஆம்,
விதிக்கும் விதி ஆகும், என் வில்தொழில் காண்டிஎன்றான்.

இராமன் இலக்குவனின் கோபம் தணித்தல்

423. ஆய்தந்து, அவன் அவ் உரை கூறலும்,ஐய நின் தன்
வாய் தந்தன கூறுதியோ, மறை தந்த நாவால்?
நீ தந்தது, அன்றே, நெறியோர்கண் நிலாதது? ஈன்ற
தாய் தந்தை என்றால், அவர்மேல் சலிக்கின்றது என்னோ?

இலக்குவனின் பிடிவாதம்

424. நல் தாதையும் நீ; தனி நாயகன் நீ; வயிற்றில்
பெற்றாயும் நீயே; பிறரில்லை; பிறர்க்கு நல்கக்
கற்றாய் இது காணுதி இன்றுஎனக் கைம் மறித்தான்;
முற்றா மதியம் மிலைந்தான் முனிந்தானை அன்னான்.

இராமன் மீண்டும் இலக்குவனுக்கு அறிவுரை கூறுதல்

425. வரதன் பகர்வான்:வரம் பெற்றவள்தான் இவ் வையம்
சரதம் உடையான்; அவள், என் தனித் தாதை, செப்பப்
பரதன் பெறுவான்; இனி, யான் படைக்கின்ற செல்வம்
விரதம்; இதின் நல்லது வேறு இனி யாவது?என்றான்.

426. ஆன்றான் பகர்வான் பினும்;ஐய இவ் வைய மையல்
தோன்றா நெறி வாழ் துணைத் தம்முனைப் போர் தொலைத்தோ?
சான்றோர் புகழும் தனித் தாதையை வாகை கொண்டோ?
ஈன்றாளை வென்றோ, இனி, இக் கதம் தீர்வது?என்றான்.

இராமன் அறிவுரை கேட்டு இலக்குவன் சினம் அடங்கல்

427. செல்லும் சொல் வல்லானெதிர், தம்பியும்தெவ்வர் சொல்லும்
சொல்லும் சுமந்தேன்; இருதோளெனச் சோம்பி ஓங்கும்
கல்லும் சுமந்தேன்; கணைப்புட்டிலும் கட்டு அமைந்த
வில்லும், சுமக்கப் பிறந்தேன்; வெகுண்டு என்னை?என்றான்.

இராமனின் சமாதான உரை

428. நன் சொற்கள் தந்து ஆண்டு, எனை நாளும் வளர்ந்த தாதை
தன் சொல் கடந்து, எற்கு அரசு ஆள்வது தக்கது அன்றால்;
என் சொல் கடந்தால், உனக்கு யாது உளது ஈனம்?என்றான்
தென்சொல் கடந்தான், வடசொல்கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான்.

இராமன் உரையால் இலக்குவன் சீற்றம் தணிதல்

429. சீற்றம் துறந்தான்; எதிர்நின்று தெரிந்து செப்பும்
மாற்றம் துறந்தான்; மறை நான்கு என வாங்கல் செல்லா
நால் தெண் திரை வேலையின், நம்பி தன் ஆணையாலே,
ஏற்றம் தொடங்காக் கடலின், தணிவு எய்தி நின்றான்.

இராம இலக்குவனர் சுமித்திரை அரண்மனை அடைதல்

430. அன்னான் தனை, ஐயனும் ஆதியொடு அந்தம் என்று
தன்னாலும் அளப்பருந் தானும், தன் பாங்கர் நின்ற
பொன் மான் உரியானும் தழீஇ எனப் புல்லி, பின்னை,
சொல் மாண்புடை அன்னை சுமித்திரை கோயில் புக்கான்.

வனம் செல்லும் தன் மக்களைக் கண்ட சுமித்திரையின் வருத்தம்

431. கண்டாள், மகனும் மகனும் தன கண்கள் போல்வார்,
தண்டாவனம் செல்வதற்கே சமைந்தார்கள் தம்மை;
புண்தாங்கு நெஞ்சத்தனளாய்ப் படிமேல் புரண்டாள்;
உண்டாய துன்பக் கடற்கு எல்லை உணர்ந்திலாதாள்.

இராமன் சுமித்திரையின் துயரை போக்குதல்

432. சோர்வாளை, ஓடித் தொழுது ஏந்தினன்; துன்பம் என்னும்
ஈர் வாளை வாங்கி, மனம் தேறுதற்கு ஏற்ற செய்வான்;
போர் வாள் அரசர்க்கு இறை பொய்த்தனன் ஆக்ககில்லேன்;
கார்வான்நெடுங் கான் இறை கண்டு, இவன் மீள்வென்என்றான்.

433. கான் புக்கிடினும், கடல் புக்கிடினும், கலிப்பேர்
வான் புக்கிடினும், எனக்கு அன்னவை மாண் அயோத்தி
யான் புக்கது ஒக்கும்; எனை யார் நலிகிற்கும் ஈட்டார்?
ஊன் புக்கு, உயிர் புக்கு, உணர் புக்கு, உலையற்க என்றான்.

கைகேயி தோழியர் மூலம் மரவுரி அனுப்புதல்

434. தாய், ஆற்றுகில்லாள்தனை ஆற்றுகின்றார்கள் தம்பால்
தீ ஆற்று கிலார், தனி சிந்தையின் நின்று செற்ற,
நோய் ஆற்று கில்லா உயிர் போல நுடங்கு இடையார்
மாயாப் பழியாள்தர, வற்கலை ஏந்தி வந்தார்.

435. கார்வானம் ஒப்பான் தனைக்காண் தொறும்காண் தொறும்போய்
நீராய் உகக் கண்ணினும் நெஞ் சுழிகின்ற நீரார்,
பேரா இடர்ப்பட்டு அயலார் உறுபீழை கண்டும்
தீரா மனத் தாள்தர,வந்தன சீரம்என்றார்.

மரவுரியைக் காட்டுமாறு இலக்குவன் கூறுதல்

436. வாள் நித்தில வெண் நகையார் தர, வள்ளல் தம்பி,
யாணர்த் திருநாடு இழப்பித்தவர் ஈந்த எல்லாம்
பூணப் பிறந்தானும் நின்றான்; அவை போர் விலோடும்
காணப் பிறந்தேனும் நின்றேன்; அவை காட்டும்என்றான்.

இலக்குவன் வனம் செல்ல தாயிடம் விடைபெறுதல்

437. அன்னான், அவர் தந்தன, ஆதரத்தோடும் ஏந்தி,
இன்னா இடர் தீர்ந்து,உடன் ஏகுஎன, எம்பிராட்டி
சொன்னால், அதுவே துணை ஆம்என, தூய நங்கை
பொன் ஆர் அடிமேல் பணிந்தான்; அவளும் புகன்றாள்:

இலக்குவனுக்கு சுமித்திரையின் அறிவுரை

438. ஆகாதது அன்றால் உனக்கு; அவ் வனம் இவ் அயோத்தி;
மா காதல் இராமன் நம் மன்னவன்; வையம் ஈந்தும்
போகா உயிர்த் தாயர் நம் பூங் குழல் சீதைஎன்றே
ஏகாய்; இனி, இவ் வயின் நிற்றலும் ஏதம்என்றாள்.

439. பின்னும் பகர்வாள்,மகனே இவன் பின் செல்; தம்பி
என்னும் படி அன்று அடியாரினில் ஏவல் செய்தி;
மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின் வா; அது அன்றேல்
முன்னம் முடிஎன்றனள், வார் விழி சோர நின்றாள்.

இராம இலக்குவனர் சுமித்திரையிடம் விடைபெற்று மரவுரி தரித்து செல்லுதல்

440. இருவரும் தொழுதனர்; இரண்டு கன்று ஒரீஇ
வெருவரும் ஆவினின் தாயும் விம்மினாள்;
பொரு அருங் குமரரும் போயினார்புறம்
திரு அரைத் துகில் ஒரீஇ, சீரை சாத்தியே.

மரவுரி தரித்த இலக்குவனை பெற்றோருடம் இருக்க இராமன் கூறுதல்

441. தான் புனை சீரையைத் தம்பி சாத்திட,
தேன் புனை தெரியலான் செய்கை நோக்கினான்;
வான் புனை இசையினாய் மறுக்கிலாது, நீ
யான் புகல் இனையது ஓர் உறுதி கேள்எனா.

442. அன்னையர் அனைவரும், ஆழி வேந்தனும்
முன்னையர் அல்லர்; வெந் துயரின் மூழ்கினார்;
என்னையும் பிரிந்தனர்; இடர் உறாவகை,
உன்னை நீ என்பொருட்டு உதவுவாய்என்றான்.

இலக்குவனின் மறுமொழி

443. ஆண்தகை அம்மொழி பகர, அன்பனும்,
தூண் தகு திரள் புயம் துளங்க, துண்ணெனா,
மீண்டது ஓர் உயிர் இடை விம்ம விம்முவான்,
ஈண்டு, உனக்கு அடியனேன் பிழைத்தது யாது?என்றான்.

444. நீர் உளஎனின் உள, மீனும் நீலமும்;
பார் உளஎனின் உள, யாவும்; பார்ப்புறின்,
நார் உள தனு உளாய் நானும் சீதையும்
ஆர் உளர் எனின் உளம்? அருளுவாய் என்றான்.

445. பைந்தொடி ஒருத்தி சொல் கொண்டு, பார்மகள்
நைந்து உயிர் நடுங்கவும்,நடத்தி கான்எனா,
உய்ந்தனன் இருந்தனன் உண்மை காவலன்
மைந்தன் என்று, இனைய சொல் வழங்கினாய்?எனா.

446. செய்துடைச் செல்வமோ, யாதும் தீர்ந்து, எமை,
கை துடைத்து ஏகவும் கடவையோ?ஐயா
நெய் துடைத்து, அடையலர் நேய மாதர் கண்
மை துடைத்து, உறை புகும் வயம் கொள் வேலினாய்

இராமன் உள்ளம் நெகிழ்தல்

447. உரைத்தபின், இராமன் ஒன்று உரைக்க நேர்ந்திலன்;
வரைத் தடந் தோளினான் வதனம் நோக்கினான்;
விரைத் தடந் தாமரைக் கண்ணை மிக்க நீர்
நிரைத்து இடை இடை விழ, நெடிது நிற்கின்றான்.

வசிட்ட முனிவனின் வருகை

448. அவ்வயின், அரசவை நின்றும், அன்பினன்
எவ்வம் இல் இருந்தவ முனிவன் எய்தினான்;

செவ்விய குமரரும் சென்னி தாழ்ந்தனர்;
கவ்வையம் பெருங்கடல் முனியும் கால்வைத்தான்.

வசிட்ட முனிவன் வருத்தம்

449. அன்னவர் முகத்தினோடு அகத்தை நோக்கினான்;
பொன் அரைச் சீரையின் பொலிவு நோக்கினான்;
என் இனி உணர்த்துவது? எடுத்த துன்பத்தால்,
தன்னையும் உணர்ந்திலன், உணரும் தன்மையான்.

இராமன் வனவாசம் குறித்து வசிட்ட முனிவன் சிந்தனை

450. வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள்,
தாழ் வினை அது வர, சீரை சாத்தினான்;
சூழ் வினை நான்முகத்து ஒருவன் சூழினும்,
ஊழ்வினை ஒருவரால் ஒழிக்கற்பாலதோ

451. வெவ்வினை யவள்தர விளைந்த தேயும் அன்று;
இவ்வினை இவன்வயின் எய்தற் பாற்றும் அன்று;
எவ்வினை நிகழ்ந்ததோ? ஏவர் எண்ணமோ?
செவ்விதின் ஒருமுறை தெரியும் பின்என்றான்.

இராமன் காட்டிற்கு செல்வதை வசிட்டன் தடுத்தல்

452. வில் தடந் தாமரைச் செங் கண் வீரனை
உற்று அடைந்து,ஐய நீ ஒருவி, ஓங்கிய
கல் தடம் காணுதி என்னின், கண் அகல்
மல் தடந் தானையான் வாழ்கிலான்என்றான்.

வசிட்ட முனிவனுக்கு இராமனின் மறுமொழி

453. அன்னவன் பணி தலை ஏந்தி ஆற்றுதல்
என்னது கடன்; அவன் இடரை நீக்குதல்
நின்னது கடன்; இது நெறியும்என்றனன்
பன்னகப் பாயலின் பள்ளி நீங்கினான்.

கானகம் செல்ல கூறுதல் மன்னன் பணி அன்று என வசிட்டன் கூறுதல்

454. வெவ் வரம்பை இல் சுரம் விரவுஎன்றான் அலன்;
தெவ்வர் அம்பு அனைய சொல் தீட்டினாள் தனக்கு,
அவ் அரம் பொருத வேல் அரசன், ஆய்கிலாது,
இவ் வரம் தருவென்என்று ஏன்றது உண்டுஎன்றான்.

இராமனின் விளக்க உரை

455. ஏன்றனன் எந்தை இவ் வரங்கள்; ஏவினாள்
ஈன்றவள்; யான் அது சென்னி ஏந்தினேன்;
சான்று என நின்ற நீ தடுத்தியோ?என்றான்
தோன்றிய நல்லறம் நிறுத்தத் தோன்றினான்.

வசிட்டனை வணங்கி இராமன் மன்னன் மாளிகை வாயில் அடைதல்

456. என்றபின், முனிவன் ஒன்று இயம்ப நேர்ந்திலன்;
நின்றனன், நெடுங் கணீர் நிலத்து நீர்த்து உக;
குன்றன தோளவன் தொழுது, கொற்றவன்
பொன் திணி நெடு மதில் வாயில் போயினான்.

457. சுற்றிய சீரையன், தொடரும் தம்பியன்,மக்களின் துயரம்
முற்றிய உவகையன், முளரிப் போதினும்
குற்றம் இல் முகத்தினன், கொள்கை கண்டவர்
உற்றதை ஒருவகை உணர்த்துவாம் அரோ.

458. ஐயனைக் காண்டலும், அணங்கு அனார்கள் தாம்,
மொய் இளந் தளிர்களால் முளரி மேல் விழும்
மையலின் மதுகரம் கடியும் ஆறு எனக்
கைகளின் மதர்நெடுங் கண்கள் எற்றினார்.

459. தம்மையும் உணர்ந்திலர் தணப்பில் அன்பினால்
அம்மையின் இருவினை அகற்றவோ அன்றேல்,
விம்மிய பேருயிர் மீண்டி லாமைகொல்?
செம்மல் தன் தாதையிற் சிலவர் முந்தினார்.

460. விழுந்தனர் சிலர்; சிலர் விம்மி விம்மிமேல்
எழுந்தனர்; சிலர்முகத்து இழிகண் ணீரிடை
அழுந்தினர்; சிலர்பதைத்து, அளக வல்லியின்
கொழுந்து எரி உற்றுஎனத் துயரம் கூர்கின்றார்.

461. கரும்பு அன மொழியினர், கண் பனிக்கிலர்,
வரம்பு அறு துயரினால் மயங்கியேகொலாம்,
இரும்பு அன மனத்தினர் என்ன நின்றனர்
பெரும் பொருள் இழந்தவர் போலும் பெற்றியார்.

462. நெக்கன உடல்; உயிர் நிலையில் நின்றில;
இக் கணம் இக் கணம் என்னும் தன்மையும்
புக்கன; புறத்தன; புண்ணின் கண் மலர்
உக்கன, நீர் வறந்து, உதிர வாரியே

463. இரு கையின் கரி நிகர் எண் இறந்தவர்,
பெருகு ஐயில் பெயர்த்தனர், தலையைப் பேணலர்,
ஒரு கையில் கொண்டனர், உருட்டுகின்றனர்;
சுரிகையின் கண் மலர் சூன்று நீக்கினார்.

464. சிந்தின அணிமணி சிதறி வீழ்ந்தன
பைந்துணர் மாலையின் பரிந்த, மேகலை;
நந்தினர், நகையொளி விளக்கம்; நங்கைமார்
சுந்தர வதனமும், மதிக்குத் தோற்றவே.

தயரதனின் அரசியர் அடைந்த துயரம்

465. அறுபதினாயிரர் அரசன் தேவியர்,
மறு அறு கற்பினர், மழைக் கண்ணீரினர்,
சிறுவனைத் தொடர்ந்தனர்; திறந்த வாயினர்;
எறி திரைக் கடல் என இரங்கி ஏங்கினார்.

466. கன்னி நல் மயில்களும், குயில் கணங்களும்,
அன்னமும், சிறை இழந்து அவனி சேர்ந்தன
என்ன, வீழ்ந்து உழந்தனர்இராமன் அல்லது,
மன் உயிர்ப் புதல்வரை மற்றும் பெற்றிலார்.

467. கிளையினும், நரம்பினும், நிரம்பும் கேழன,
அளவு இறந்து உயிர்க்க விட்டு அரற்றும் தன்மையால்,
தொளைபடு குழலினோடு, யாழ்க்குத் தோற்றன
இனையவர் அமுதினும் இனிய சொற்களே.

468. புகல் இடம், கொடுவனம் போலும்என்று, தம்
மகன்வயின் இரங்குறும் மகளிர் வாய்களால்,
அகல்மதில் நெடுமனை, அரத்த ஆம்பல்கள்
பகலிடை மலர்ந்ததொர் பழனம் போன்றதே.

469. திடர் உடைக் குங்குமச் சேறும், சாந்தமும்,
இடை இடை வண்டல் இட்டு ஆரம் ஈர்த்தன;
மிடை முலைக் குவடுஒர ◌ீ இ, மேகலைத்தடம்
கடலிடைப் புகுந்த, கண் கலுழி ஆறு அரோ.

470. தண்டலைக் கோசலத் தலைவன் மாதரைக்
கண்டனன் இரவியும், கமல வாள் முகம்
விண் தலத்து உறையும் நல் வேந்தற்கு ஆயினும்,
உண்டு இடர் உற்ற போது என் உறாதன?

471. தாயரும், கிளைஞரும் சார்ந்துளார்களும்,
சேயரும், அணியரும், சிறந்த மாதரும்,
காய் எரி உற்றனர் அனைய கவ்வையர்;
வாயிலும் முன்றிலும் மறைய மொய்த்தனர்.

இராமன் தன் மாளிகைக்குச் செல்லுதல்

472. இரைத்தனர், இரைத்து எழுந்து ஏங்கி எங்கணும்,
திரைப்பெருங் கடலெனத் தொடர்ந்து பின்செல,
உரைப்பதை உணர்கிலன் ஒழிப்பது ஓர்கிலன்,
வரைப்புயத்து அண்ணல்தன் மனையை நோக்கினான்.

இராமன் வீதியில் சென்ற காட்சி

473. நல் நெடு நளிர் முடி சூட, நல் மணிப்
பொன் நெடுந் தேரொடும் பவனி போனவன்,
துன் நெடுஞ் சீரையும் சுற்றி, மீண்டும், அப்
பொன் நெடுந் தெருவிடைப் போதல் மேயினான்.

வீதியில் இராமனைக் கண்டோர் அடைந்த வருத்தம்

474. அஞ்சன மேனி இவ் அழகற்கு எய்திய
வஞ்சனை கண்டபின், வகிர்ந்து நீங்கலா
நெஞ்சினும் வலிது உயிர்; நினைப்பது என் சில?
நஞ்சினும் வலிய, நம் நலம்என்றார்சிலர்.

475. மண்கொடு வரும்என, வழி இருந்த, யாம்,
எண்கொடு சுடர் வனத்து எய்தல் காணவோ?
பெண் கொடுவினை செயப்பெற்ற நாட்டினில்,
கண்கொடு பிறத்தலும் கடைஎன்றார்சிலர்.

476. முழுவதே பிறந்து உலகு உடைய மொய்ம்பினோன்,
உழுவை சேர் கானகத்து உறைவென் யான்என
எழுவதே? எழுதல்கண்டு இருப்பதே? இருந்து
அழுவதே? அழகிது இவ் அன்பு என்றார் சிலர்.

477. வலம் கடிந்து, ஏழையர் ஆய மன்னரை
நலம் கடிந்து, அறம் கெட, நயக்கலீர்கள்; நும்
குலம் கடிந்தான் வலி கொண்ட கொண்டலை,
நிலம் கடிந்தாளொடு நிகர்என்றார்சிலர்.

478. திரு அரை சுற்றிய சீரை ஆடையன்,
பொருவருந் துயரினன், தொடர்ந்து போகின்றான்
இருவரைப் பயந்தவள் ஈன்ற கான்முளை
ஒருவனோ, இவற்கு இவ்வூர் உறவு?என்றார்சிலர்.

479. முழுக்கலின் வலியநம் மூரி நெஞ்சினை,
மழுக்களின் பிளத்தும்என்று ஓடு வார்; வழி
ஒழுக்கிய கண்ணின் நீர்க் கலுழி ஊற்றிடை
இழுக்கலில் வழுக்கிவீழ்ந்து, இடர் உற்றார்சிலர்.

480. பொன்னணி, மணியணி, மெய்யின் போக்கினர்,
மின்னென, மின்னென விளங்கும் மெய் விலைப்
பன்னிறத் துகிலினைப் பறித்து நீக்கினர்,
சின்னநுண் துகிலினைப் புனைகின்றார்சிலர்.

481. நிறைமக உடையவர், நெறி செல் ஐம்பொறி
குறை மகக் குறையினும், கொடுப்பராம் உயிர்
முறை மகன் வனம் புக, மொழியைக் காக்கின்ற
இறைமகன் திருமனம் இரும்புஎன்றார்சிலர்.

பெண்களின் துயரம்

482. வாங்கிய மருங்குலை வருத்தும் கொங்கையர்,
பூங்கொடி ஒதுங்குவபோல், ஒதுங்கினர்;
ஏங்கிய குரலினர்; இணைந்த காந்தளின்
தாங்கிய செங் கை தம் தலையின்மேல் உளார்.

483. தலைக் குவட்டு அயல் மதி தவழும் மாளிகை
நிலைக் குவட்டு இடை இடை நின்ற நங்கைமார்,
முலைக் குவட்டு இழி கணீர் ஆலி மொய்த்து உக,
மலைக் குவட்டு அகவுறு மயிலின் மாழ்கினார்.

484. மஞ்சு என அகிற் புகை வழங்கும் மாளிகை
எஞ்சல் இல் சாளரத்து, இரங்கும் இன் சொலார்
அஞ்சனக் கண்ணின் நீர் அருவி சோர்தர,
பஞ்சரத்து இருந்து அழும் கிளியின் பன்னினார்.

485. நல் நெடுங் கண்களின் நான்ற நீர்த் துளி
தன் நெடுந் தாரைகள் தளத்தின் வீழ்தலால்,
மன் நெடுங் குமரன்மாட்டு அழுங்கி, மாடமும்
பொன் நெடுங் கண் குழித்து, அழுவ போன்றவே.

486. மக்களை மறந்தனர் மாதர்; தாயரைப்
புக்கிடம் அறிந்திலர் புதல்வர்; பூசலிட்டு
உக்கனர்; உயங்கினர்; உருகிச் சோர்ந்தனர்;
துக்கநின்று அறிவினைச் சூறை ஆடவே.

487. காமரங் கனிந்தெனக் கனிந்த மென்மொழி
மாமடந் தையர் எலாம் மறுகு சேர்தலால்,
தேமரு நறுங்குழல் திருவின் நீங்கிய
தாமரை ஒத்தனதவள மாடமே.

488. மழைக்குலம் புரைகுழல் விரிந்து மண்ணுறக்
குழைக்குலம் முகத்தியர் குழாங்கொண்டு ஏகினர்
இழைக்குலம் சிதறிட, ஏவுண்டு ஓய்வுறும்
உழைக்குலம் உழைப்பன ஒத்து, ஓர் பால் எல்லாம்.

அயோத்தி நகரில் பொழிவு அழிதல்

489. கொடி அடங்கின மனைக் குன்றம்; கோ முரசு
இடி அடங்கின; முழக்கு இழந்த பல் இயம்;
படி அடங்கலும், நிமிர் பசுங் கண் மாரியால்,
பொடி அடங்கின, மதிற் புறத்து வீதியே.

490. அட்டிலும் இழந்தன புகை; அகிற் புகை
நெட்டிலும் இழந்தன; நிறைந்த பால், கிளி
வட்டிலும் இழந்தன; மகளிர்கால் மணித்
தொட்டிலும் இழந்தன, மகவும்சோரவே.

491. ஒளி துறந்தன முகம், உயிர் துறந்தென;
துளி துறந்தன, முகில் தொகையும்; தூய நீர்த்
தளி துறந்தன பரி; தான யானையும்
களி துறந்தன, மலர்க் கள் உண் வண்டினே.

492. நிழல் பிரிந்தன குடை; நெடுங் கண் ஏழையர்
குழல் பிரிந்தன மலர்; குமரர் தாள் இணை
கழல் பிரிந்தன; சினக் காமன் வாளியும்
அழல் பிரிந்தன; துணை பிரிந்த, அன்றிலே.

493. தாரொலி நீத்தன, புரவி; தண்ணுமை
வாரொலி நீத்தன; மழையின் விம்முறும்
தேரொலி நீத்தன, தெருவுந் தெண்திரை
நீரொலி நீத்தன நீத்தம் போலுமே.

494. முழவு எழும் ஒலி இல; முறையின் யாழ் நரம்பு
எழ எழும் ஒலி இல; இமைப்பு இல் கண்ணினர்
விழவு எழும் ஒலி இல; வேறும் ஒன்று இல,
அழ எழும் ஒலி அலதுஅரச வீதியே.

495. தெள் ஒலிச் சிலம்புகள் சிலம்பு பொன் மனை
நள் ஒலித்தில; நளிர் கலையும் அன்னவே;
புள் ஒலித்தில, புனல்; பொழிலும் அன்னவே;
கள் ஒலித்தில, மலர்; களிறும் அன்னவே.

496. செய்ம் மறந்தன புனல்; சிவந்த வாய்ச்சியர்
கைம் மறந்தன, பசுங் குழவி; காந்து எரி
நெய்ம் மறந்தன; நெறி அறிஞர் யாவரும்
மெய்ம் மறந்தனர்; ஒலி மறந்த, வேதமே.

497. ஆடினர் அழுதனர்; அமுத ஏழ் இசை
பாடினர் அழுதனர்; பரிந்த கோதையர்,
ஊடினர் அழுதனர்; உயிரின் அன்பரைக்
கூடினர் அழுதனர்குழாம் குழாம்கொடே.

498. நீட்டில, களிறு கை நீரின்; வாய் புதல்
பூட்டில, புரவிகள்; புள்ளும், பார்ப்பினுக்கு
ஈட்டில இரை; புனிற்று ஈன்ற கன்றையும்
ஊட்டில, கறவை; நைந்து உருகிச் சோர்ந்தவே.

499. மாந்தர்தம் மொய்ம்பினின் மகளிர் கொங்கையாம்
ஏந்துஇள நீர்களும் வறுமை எய்தின;
சாந்தம் அம் மகிழ்நர் தம் முடியில் தையலார்
கூந்தலின், வறுமைய மலரின் கூலமே.

500. ஓடை நல்லணி முனிந்தன, உயர்களிறு உச்சிச்
சூடை நல்லணி முனிந்தன, தொடர்மனை; கொடியின்
ஆடை நல்லணி முனிந்தன, அம்பொன் செய் இஞ்சி;
பேடை நல்லணி முனிந்தன, மென்னடைப் புறவம்.

501. திக்கு நோக்கிய தீவினைப் பயன்எனச் சிந்தை
நெக்கு நோக்குவோர்,நல்வினைப் பயன்என நேர்வோர்,
பக்கம் நோக்கல் என்? பருவரல் இன்பம் என்று இரண்டும்
ஒக்க நோக்கிய யோகரும், அருந் துயர் உழந்தார்.

502. ஓவுஇல் நல் உயிர் உயிர்ப்பினோடு உடல் பதைத்து உலைய,
மேவு தொல் அழகு எழில் கெட, விம்மல் நோய் விம்ம,
தாவு இல் ஐம்பொறி மறுகுற, தயரதன் என்ன
ஆவி நீக்கின்றது ஒத்ததுஅவ் அயோத்தி மா நகரம்.

இராமன் சீதை இருக்குமிடம் சேர்தல்

503. உயங்கி அந் நகர் உலைவுற, ஒருங்கு, உழைச்சுற்றம்
மயங்கி ஏங்கினர்; வயின்வயின் வரம்பு இலர் தொடர,
இயங்கு பல் உயிர்க்கு ஓர் உயிர் என நின்ற இராமன்
தயங்கு பூண் முலைச் சானகி இருந்துழிச் சார்ந்தான்.

இராமனின் கோலம் கண்டு சீதை திடுக்கிடுதல்

504. அழுது, தாயரோடு அருந்தவர், அந்தணர், அரசர்,
புழுதி ஆடிய மெய்யினர், புடை வந்து பொரும,
பழுது சீரையின் உடையினன் வரும்படி பாரா,
எழுது பாவை அன்னாள், மனத் துணுக்கமொடு எழுந்தாள்.

மாமியார் இருவரும் சீதையைத் தழுவி நிற்க, சீதை இராமனை காரணம் வினாவுதல்

505. எழுந்த நங்கையை, மாமியர் தழுவினர்; ஏங்கிப்
பொழிந்த உண் கண் நீர்ப் புதுப் புனல் ஆட்டினர்; புலம்ப,
அழிந்த சிந்தையள் அன்னம்,ஈது இன்னதுஎன்று அறியாள்;
வழிந்த நீர் நெடுங் கண்ணினள், வள்ளலை நோக்கி.

506. பொன்னை உற்ற பொலங் கழலோய் புகழ்
மன்னை உற்றது உண்டோ, மற்று இவ் வன் துயர்
என்னை உற்றது? இயம்புஎன்று இயம்பினாள்
மின்னை உற்ற நடுக்கத்து மேனியாள்.

இராமன் நடந்தது இயம்புதல்

507. பொரு இல் எம்பி புவிபுரப் பான்; புகழ்
இருவர் ஆணையும் ஏந்தினென்; இன்று போய்க்
கருவி மாமழைக் கல்கடம் கண்டு, நான்
வருவென் ஈண்டு;வருந்தலை நீஎன்றான்.

இராமன் சொல் கேட்ட சீதையின் துயர்

508. நாயகன் வனம் நண்ணல் உற்றான் என்றும்,
மேய மண் இழந்தான் என்றும், விம்மலன்;
நீ வருந்தலை; நீங்குவென் யான்என்ற
தீய வெஞ் சொல் செவி சுடத் தேம்புவாள்.

509. துறந்து போம்எனச் சொற்ற சொல் தேறுமோ
உறைந்த பாற்கடற் சேக்கை உடன் ஒரீஇ,

அறம் திறம்பும் என்று ஐயன் அயோத்தியில்
பிறந்த பின்பும், பிரியலள் ஆயினாள்?

510. அன்ன தன்மையள்,ஐயனும், அன்னையும்,
சொன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே;
என்னை, என்னை,இருத்திஎன்றான்?எனா,
உன்ன, உன்ன, உயிர் உமிழா நின்றாள்.

இராமன் தன் கூற்றுக்கான காரணத்தை இயம்புதல்

511. வல் அரக்கரின் மால் வரை போய் விழுந்து,
அல் அரக்கின் உருக்கு அழல் காட்டு அதர்க்
கல் அரக்கும் கடுமைய அல்லநின்
சில் அரக்குண்ட சேவடிப் போதுஎன்றான்.

சீதை தன் மன உறுதியை இராமனுக்கு உரைத்தல்

512. பரிவு இகந்த மனத்தொடு பற்றிலாது
ஒருவு கின்றனை; ஊழி அருக்கனும்
எரியும் என்பது யாண்டையது? ஈண்டுநின்
பிரிவினும் சுடுமோ, பெருங் காடு?என்றாள்.

சீதையின் மன உறுதியை அறிந்து இராமன் சிந்தனை வயப்படுதல்

513. அண்ணல், அன்னசொல் கேட்டனன்; அன்றியும்,
உள் நிவந்த கருத்தும் உணர்ந்தனன்;
கண்ணில் நீர்க்கடல் கைவிட நேர்கிலன்,
எண்ணு கின்றனன்,என்செயல் பாற்று?எனா.

சீதை மரவுரி தரித்து இராமன் அருகில் வந்து நிற்றல்

514. அனைய வேலை, அகல்மனை எய்தினள்;
புனையும் சீரம் துணிந்து புனைந்தனள்;
நினையும் வள்ளல் பின் வந்து, அயல் நின்றனள்,
பனையின் நீள்கரம் பற்றிய கையினாள்.

சீதையைக் கண்டோர் கொண்ட துயரம்

515. ஏழை தன் செயல் கண்டவர் யாவரும்,
வீழும் மண்ணிடை வீழ்ந்தனர்; வீந்திலர்;
வாழும் நாள் உள என்றபின் மாள்வரோ?
ஊழி பேரினும் உய்குநர் உய்வரே

516. தாயர், தவ்வையர், தன் துணைச் சேடியர்,
ஆய மன்னிய அன்பினர், என்றிவர்
தீயில் மூழ்கினர் ஒத்தனர்; செங்கணான்
தூய தையலை நோக்கினன், சொல்லுவான்.

இராமன் சீதை உரையாடல்

517. முல்லையும் கடல் முத்தும் எதிர்ப்பினும்,
வெல்லும் வெண்ணகை யாய் விளைவு உன்னுவாய்
அல்லை; போத அமைந்தனை ஆதலின்
எல்லை அற்ற இடர்தரு வாய்என்றான்.

518. கொற்றவன் அது கூறலும், கோகிலம்
செற்றது அன்ன குதலையள் சீறுவாள்,

உற்று நின்ற துயரம் இது ஒன்றுமே?
என் துறந்த பின், இன்பம் கொலாம்?என்றாள்.

சீதையை அழைத்துக் கொண்டு இராமன் புறப்படுதல்

519. பிறிது ஓர் மாற்றம் பெருந்தகை பேசலன்;
மறுகி வீழ்ந்து அழ மைந்தரும் மாதரும்
செறுவின் வீழ்ந்த நெடுந் தெருச் சென்றனன்
நெறி பெறாமை அரிதினின் நீங்குவான்.

இராமன், சீதை மற்றும் இலக்குவனுடன் செல்லுதல்

520. சீரை சுற்றித் திருமகள் பின்செல,
மூரி விற்கை இளையவன் முன்செல,
காரை ஒத்தவன் போம்படி கண்ட, அவ்
ஊரை உற்றது உணர்த்தவும் ஒண்ணுமோ?

மக்கள் யாவரும் இராமனைத் தொடர்ந்து செல்லுதல்

521. ஆரும் பின்னர் அழுது அவலித்திலர்;
சோரும் சிந்தையர், யாவரும் சூழ்ந்தனர்;
வீரன் முன் வனம் மேவுதும் யாம்என்,
போரென்று ஒல்லொலி கைம்மிகப் போயினார்.

இராமன் தாயரை வணங்கி மன்னன் தயரதனுக்கு ஆறுதல் கூறுமாறு கூறுதல்

522. தாதை வாயில் குறுகினன் சார்தலும்,
கோதை வில்லவன் தாயரைக் கும்பிடா,
ஆதி மன்னனை ஆற்றுமின் நீர்என்றான்;
மாதராரும் விழுந்து மயங்கினார்.

தாய்மார்கள் மூவரையும் வாழ்த்துதல்

523. ஏத்தினார், தம் மகனை, மருகியை;
வாழ்த்தினார், இளையோனை; வழுத்தினார்,
காத்து நல்குமின், தெய்வதங்காள் என்றார்
நாத் தழும்ப அரற்றி நடுங்குவார்.

வசிட்டனை வணங்கி பின் மூவரும் தேர் ஏறிச் செல்லுதல்

524. அன்ன தாயர் அரிதின் பிரிந்தபின்,
முன்னர் நின்ற முனிவனைக் கைதொழா,
தன்னது ஆர் உயிர்த் தம்பியும், தாமரைப்
பொன்னும், தானும், ஓர் தேர்மிசைப் போயினான்.

மிகைப் பாடல்கள்

மாறு இனி என்னை? நீ வனம் கொள்வாய்என
ஏறின வெகுளியை, யாதும் முற்றுற
ஆறினை, தவிர்களன,ஐய ஆணையின்
கூறிய மொழியினும் கொடியது ஆம்என்றான்.

விழுந்து பார்மிசை, வெய்து உயிர்த்து, ஆவி சோர்ந்து,
எழுந்து,என் நாயகனே துயர் ஏது எனாத்
தெளிந்திலேன்; இது செப்புதி நீஎனா,
அழுந்தினாள்; பின்னர் அரற்றத் தொடங்கினாள்.

அந்தணர், அருந்தவர், அவனி காவலர்,
நந்தல் இல் நகருளார், நாட்டுளார்கள், தம்
சிந்தை என் புகல்வது? தேவர் உள்ளமும்
வெந்தனர், மேல் வரும் உறுதி வேண்டலர்.

அன்னாள் இன்ன பன்னி அழியத் துயரால், மன்னர்
மன்னானவனும் இடரின் மயங்கி,மைந்தா மைந்தா
முன்னே வனம் ஏகிடல் நீ முறையோ? முதல்வா முறையோ?
என்னே, யான் செய் குறைதான்?என்றே இரங்கி மொழிவான்:

உணர்வு ஏதும் இலாள் உரையால் உரைசால் குமரன் நெடு நாள்
புணரான் நிலம்; மா வனமே போவானேயாம்; என்னில்,
இணரே பொலி தார் நிருபா; இடரால் அயர்வாய்; இதுவும்
துணையோ?துணைவா என்றாள்;துயரேல் துயரேல் என்றான்.

சேலா கியமா முதல்வன் திரு உந்தியின் நீள் மலரின்
மேலா கியநான் முகனால், வேதங் களின் மா முறையின்
பாலா கியயோனிகளின் பலவாம் வருணம் தருவான்,
நாலா கியதாம் வருணன் தனின், முன் எமை நல்கினனால்.

அந்நான் மறையோன் வழியில் அருள் காசிபன் நல் மைந்தன்
மின்னார் புரிநூல் மார்பன் விருத்தே சனன்மெய்ப் புதல்வன்,
நன்னான் மறைநூல் தெரியும் நாவான் சலபோ சன் எனச்
சொன்னான் முனிவன் தரு சுரோசனன் யான்என்றான்.

தாவாத அருந்தவர் சொல் தவறாததனால், தமியேன்
சாவாதவரும் உளரோ? தண்டா மகவு உண்டுஎன்றே
ஓவாதார் முன் நின்றே; ஒரு சொல் உடையாது அவரும்,
பூவார் அனலுள் பொன்றி, பொன்நாடு அதனில் புக்கார்.

இம்மா மொழிதந்து அரசன் இடருற்றிடும் போழ்தினில், அச்
செம்மா மயில் கோசலையும் திகையா உணர்வு ஓவினளாய்,
மெய்ம்மாண் நெறியும், விதியின் விளைவும், தளர்வின்றி உணரும்
அம்மா தவனும் விரைவோடு அவலம் தருநெஞ் சினனாய்.

என்று என்று சீற்றத்து இளையோன் இது இயம்பிடாமுன்,
கன்று ஒன்றும் ஆவின் பல யோனியும் காத்த நேமி
வன் திண் சிலைக் கைம் மனு என்னும் வயங்கு சீர்த்திக்
குன்று ஒன்று தோளான் மருமான் இவை கூறலுற்றான்:

ஆய் தந்த மென் சீரை அணிந்து அடி தாழ்ந்து நின்ற
சேய் உந்து நிலை நோக்கினன், சேய் அரிக் கண்கள் தேம்ப,
வேய் தந்த மென் தோளி தன் மென் முலை பால் உகுப்ப
தாய்,நிந்தை இன்றிப் பல ஊழி தழைத்தி என்றாள்.

வானமே அனையதோர் கருணை மாண்பு அலால்
ஊனம் வேறு இலானுடன், உலகம் யாவையும்,
கானமே புகும் எனில் காதல் மைந்தனும்
தானுமே ஆளும்கொல் தரை?என்றார் சிலர்.

போயினான் நகர் நீங்கிபொலிதரு
தூய பேர் ஒளி ஆகி, துலங்கு அருள்
ஆய மூவரும் ஆகி, உயிர்த் தொகைக்கு
ஆயும் ஆகி, அளித்தருள் ஆதியான்.

நகர் நீங்கு படலம் முற்றிற்று

தைலம் ஆட்டுப் படலம்

நகரத்தார் தொடர இராமன் தேரில் செல்லுதல்

525. ஏவிய குரிசில் பின் யாவர் ஏகிலார்?
மா இயல் தானை அம் மன்னை நீங்கலாத்
தேவியர் ஒழிந்தனர்; தெய்வ மா நகர்
ஓவியம் ஒழிந்தன, உயிர் இலாமையால்.

இராமனின் தேர் சென்ற காட்சி

526. கைகள் நீர் பரந்து, கால் தொடர, கண் உகும்
வெய்யநீர் வெள்ளத்து மெள்ளச் சேறலால்,
உய்ய, ஏழ் உலகும் ஒன்று ஆன ந ◌ீ ர் உழல்
தெய்வமீன் ஒத்ததுஅச் செம்பொன் தேர் அரோ

சூரியன் மறையும் காட்சி

527. மீன் பொலிதர, வெயில் ஒதுங்க, மேதியோடு
ஆன் புக, கதிரவன் அத்தம் புக்கனன்
கான் புகக் காண்கிலேன்என்று கல்லதர்
தான்புக முடுகினன் என்னும் தன்மையான்.

தாமரை மலர்கள் குவிதல்

528. பகுத்தவான் மதிகொடு பதுமத்து அண்ணலே
வகுத்தவாள் நுதலியர் வதன ராசிபோல்,
உகுத்தகண் ணீரினின் ஒளியும் நீங்கின,
முகிழ்த்து, அழகு இழந்தன, முளரி ஈட்டமே.

இருள் பரவுதல்

529. அந்தியில் வெயில் ஒளி அழிய, வானகம்,
நந்தலில் கேகயன் பயந்த நங்கைதன்,
மந்தரை உரையெனும் கடுவின் மட்கிய
சிந்தையின் இருண்டது, செம்மை நீங்கியே.

வானில் விண்மீன்களின் ஒளி

530. பரந்து மீன் அரும்பிய பசலை வானகம்,
அரந்தை இல் முனிவரன் அறைந்த சாபத்தால்,
நிரந்தரம் இமைப்பு இலா நெடுங் கண் ஈண்டிய
புரந்தரன் உரு எனப் பொலிந்தது எங்குமே.

இராமன் ஒரு சோலையை அடைந்து முனிவருடன் தங்குதல்

531. திரு நகர்க்கு யோசனை இரண்டு சென்று, ஒரு
விரை செறி சோலையை விரைவின் எய்தினான்;
இரதம் நின்று இழிந்து, பின், இராமன், இன்புறும்
உரை செறி முனிவரோடு உறையும் காலையே.

நகர மக்களும் சோலையின் அருகே தங்குதல்

532. வட்டம் ஓர் ஓசனை வளைவிற்றாய், நடு
எள்தனை இடவும் ஓர் இடமிலா வகை,
புள்தகு சோலையின் புறத்துப் போர்த்தென
விட்டதுகுரிசிலை விடாத சேனையே.

உடன்வந்தவர்கள் ஊண் உறக்கமின்றி துயருடன் தங்குதல்

533. குயின்றன குலமணி நதியின் கூலத்தில்,
பயின்று உயர் வாலுகப் பரப்பில், பைம்புலில்,
வயின் தொறும் வயின் தொறும் வைகினர்; ஒன்றும்
அயின்றிலர்; துயின்றிலர்; அழுது விம்மினார்.

இராமனுடன் வந்தவர் உறங்குதல்

534. வாவி விரி தாமரையின் மா மலரின் வாசக்
காவி விரி நாள் மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணார்,
ஆவி விரி பால் நுரையின் ஆடை அணை ஆக,
நாவி விரி கூழை இள நவ்வியர் துயின்றார்.

535. பெரும் பகல் வருந்தினர், பிறங்கு முலை தெங்கின்
குரும்பைகள் பொரும் செவிலி மங்கையர் குறங்கில்,
அரும்பு அனைய கொங்கை, அயில் அம்பு அனைய உண் கண்,
கரும்பு அனைய செஞ்சொல் நவில், கன்னியர் துயின்றார்.

536. பூவகம் நிறைந்த புளினத் திரள்கள் தோறும்
மா வகிரின் உண்கணர் மடப்பிடியின் வைகச்
சேவகம் அமைந்த சிறு கண்கரிகள் என்னத்
தூ அகல் இல் குந்தம் மறம் மைந்தர்கள் துயின்றார்.

537. மாகமணி வேதிகையில், மாதவிசெய் பந்தர்,
கேகய நெடுங்குலம் எனச்சிலர் கிடந்தார்;
பூகவனம் ஊடு, படு கர்ப்புளின முன்றில்,
தோகை இள அன்ன நிரையின் சிலர் துயின்றார்.

538. சம்பக நறும்பொழில்களில், தருண வஞ்சிக்
கொம்பு அழுது ஒசிந்தன எனச்சிலர் குழைந்தார்;
வம்பளவு கொங்கையொடு, வாலுலகம் வளர்க்கும்
அம்பவள வல்லிகள் எனச் சிலர் அசைந்தார்.

539. தகவுமிகு தவமும் இவை தழுவ, உயர் கொழுநர்
முகமும் அவர் அருளும் நுகர் கிலர்கள், துயர் முடுக,
அகவும் இள மயில்கள், உயிர் அலசியன அனையார்,
மகவுமுலை வருட, இள மகளிர்கள் துயின்றார்.

540. குங்கும மலைக் குளிர் பனிக் குழுமி என்னத்
துங்க முலையில் துகள் உற சிலர் துயின்றார்;
அங்கை அணையில், பொலிவு அழுங்க, முகம் எல்லாம்
பங்கயம் முகிழ்த்தன எனச் சிலர் படிந்தார்.

இராமன் சுமந்திரனை அழைத்து தேருடன் ஊர் திரும்பக் கூறுதல்

541. ஏனையரும் இன்னணம் உறங்கினர்; உறங்கா
மானவனும் மந்திரி சுமந்திரனை,வாவென்று,
ஊனம் இல் பெருங்குணம் ஒருங்கு உடைய உன்னால்
மேல் நிகழ்வது உண்டு அவ் உரை கேள்என விளம்பும்.

542. பூண்ட பேரன்பினாரைப் போக்குவது அரிது; போக்காது,
ஈண்டு நின்று ஏகல் பொல்லாது; எந்தை நீ இரதம் இன்னே
தூண்டினை மீள நோக்கிச் சுவட்டையோர்ந்து, என்னைஅங்கே
மீண்டனன்என்ன மீள்வர்; இது நின்னை வேண்டிற்றுஎன்றான்.

வெறுந்தேருடன் திரும்பிச் சென்று தயரதனுக்கு என்ன பதில் சொல்லுவது என சுமந்திரன் வருந்துதல்

543. செவ்விய குரிசில் கூற, தேர் வலான் செப்புவான்,அவ்
வெவ்விய தாயின், தீய விதியினின் மேலன் போலாம்;
இவ் வயின் நின்னை நீக்கி, இன் உயிர் தீர்ந்து இன்று ஏகி,
அவ் வயின் அனைய காண்டற்கு அமைதலால் அளியன்என்றான்.

544. தேவியும் இளவலும் தொடரச் செல்வனைப்
பூவியல் கானகம் புக உய்த்தேன் என்கோ?
கோவினை உடன்கொடு குறுகினேன் என்கோ?
யாவது கூறுகேன், இரும்பின் நெஞ்சினேன்?

545. தாருடை மலரினும் ஒதுங்கத் தக்கிலா
வார் உடை முலையொடும், மதுகை மைந்தரைப்
பாரிடைச் செலுத்தினேன், பழைய நண்பினேன்,
தேரிடை வந்தனன், தீது இலேன்என்கோ?

546. வன்புலம் கல்மன மதியில் வஞ்சனேன்,
என்பு உலப்பு உற உடைந்து இரங்கும் மன்னன்பால்,
உன்புலக்கு உரியசொல் உணர்த்தச் செல்கெனோ?
தென்புலக் கோமகன் தூதின் செல்கெனோ?

547. நால்திசை மாந்தரும், நகர மாக்களும்,
தேற்றினர் கொணர்வார் என் சிறுவன் தன்னைஎன்று
ஆற்றின அரசனை, ஐய வெய்யஎன்
கூற்று உறழ் சொல்லினால், கொலைசெய் வேன்கொலோ?

548. அங்கிமேல் வேள்வி செய்து அரிதின் பெற்ற நின்
சிங்க ஏறு அகன்றதுஎன்று உணர்த்தச் செல்கெனோ?
எங்கள் கோமகற்கு, இனி, என்னின், கேகயன்
நங்கையே கடைமுறை நல்லள் போலுமால்

சுமந்திரன் இராமனின் பாதங்களில் விழுந்து துயருடன் கூறுதல்

549. முடிவுற இன்னை மொழிந்த பின்னரும்,
அடி உறத் தழுவினன், அழுங்கு பேர் அரா
இடி உறத் துவளுவது என்னும் இன்னலன்;
படி உறப் புரண்டனன்; பலவும் பன்னினான்.

துயருற்ற சுமந்திரனை இராமன் எடுத்து அணைத்து ஆறுதல் கூறுதல்

550. தடக்கையால் எடுத்து, அவன் தழுவிக், கண்ணநீர்
துடைத்து, வேறு இருத்தி மற்றினைய சொல்லினான்;
அடக்கும் ஐம் பொறியொடு கரணத்து அப்புறம்
கடக்கும்வால் உணர்வினுக்கு அணுகும் காட்சியான்.

551. பிறத்தல் ஒன்று உற்றபின் பெறுவ யாவையும்
திறத்துளி உணர்வது ஓர் செம்மை உள்ளத்தாய்
புறத்துறு பெரும் பழி பொது இன்று எய்தலும்,
அறத்தினை மறத்தியோ, அவலம் உண்டு எனா?

552. முன்பு நின்று இசை நிறீஇ, முடிவு முற்றிய
பின்பும் நின்று, உறுதியைப் பயக்கும் பேரறம்,
இன்பம் வந்து உறும் எனின் இனிது; ஆயிடைத்
துன்பம் வந்து உறும் எனின், துறங்கல் ஆகுமோ?

553. நிறப் பெரும் படைக்கலம் நிறத்தின் நேர் உற,
மறப்பயன் வினைக்குறும் வன்மை அன்று அரோ;

இறப்பினும், திருவெலாம் இழப்ப எய்தினும்,
துறப்பிலர் அறம் எனல் சூரர் ஆவதே.

554. கான்புறம் சேறலில் அருமை காண்டலால்,
வான்பிறங் கியபுகழ் மன்னர் தொல்குலம்,
யான்பிறந்து, அறத்தினின்று இழுக்கிற்று என்னவோ?
ஊன் திறந்து உயிர்குடித்து உழலும் வேலினாய்

555. வினைக்கு அரு மெய்ம்மையன் வனத்துள் விட்டனன்,
மனக்கு அரும் புதல்வனைஎன்றல் மன்னவன்
தனக்கு அரும் தவம்; அது தலைக்கொண்டு ஏகுதல்
எனக்கு அருந் தவம்; இதற்கு இரங்கல் எந்தை நீ.

தன் தந்தை முதலியோரிடம் சொல்ல வேண்டி இராமன் சிலவற்றை சுமந்திரனிடம் சொல்லுதல்

556. முந்தினை முனிவனைக் குறுகி, முற்றும் என்
வந்தனை முதலிய மாற்றம் கூறினை,
எந்தையை அவனொடும் எய்தி,ஈண்டு, என
சிந்தனை உணர்த்துதிஎன்று, செப்புவான்.

557. முனிவனை, எம்பியை,முறையில் நின்று, அரும்
புனித வேதியர்க்கும், மேல் உறை புத்தேளிர்க்கும்,
இனியன இழைத்திஎன்று இயம்பி,எற் பிரி
தனிமையும் தீர்த்திஎன்று உரைத்தி, தன்மையால்.

558. வெவ்வியது, அன்னையால் விளைந்தது, ஈண்டு ஒரு
கவ்வை என்று இறையும் தன் கருத்தின் நோக்கலன்,
எவ் அருள் என்வயின் வைத்தது, இன் சொலால்,
அவ் அருள் அவன் வயின் அருளுக என்றியால்.

559. வேண்டினென் இவ் வரம் என்று, மேலவன்
ஈண்டு அருள் எம்பிபால் நிறுவி, ஏகினை,
பூண்ட மா தவனொடும் கோயில் புக்கு, இனிது
ஆண் தகை வேந்தனை அவலம் ஆற்றி, பின்,

560. ஏழ்இரண்டு ஆண்டும் நீத்து, ஈண்ட வந்து உனைத்
தாழ்குவென் திருவடி; தப்பிலேன்எனச்
சூழி வெங் களிற்று இறை தனக்குச் சோர்வு இலா
வாழி மா தவன் சொலால் மனம் தெருட்டுவாய்.

561. முறைமையால் எற்பயந்து எடுத்த மூவர்க்கும்
குறைவிலா என்நெடு வணக்கம் கூறிப்பின்
இறைமகன் துயர்துடைத்து இருத்தி, மாடுஎன்றான்
மறைகளை மறைந்துபோய் வனத்துள் வைகுவான்.

இராமனை வணங்கி சுமந்திரன் சீதையை நோக்குதல்

562. ஆள்வினை, ஆணையின் திறம்பல் அன்றுஎனா,
தாள்முதல் வணங்கிய தனித் திண் தேர் வலான்,
ஊழ்வினை வரும் துயர் நிலைஎன்று உன்னுவான்,
வாழ்வினை நோக்கியை வணங்கி நோக்கினான்.

சீதை சுமந்திரனிடம் செய்தி கூறல்

563. அன்னவள் கூறுவாள்,அரசர்க்கு, அத்தையர்க்கு,
என்னுடை வணக்கம், முன் இயம்பி, யானுடைப்

பொன் நிறப் பூவையும், கிளியும், போற்றுக என்று
உன்னும் என் தங்கையர்க்கு உணர்த்துவாய்என்றாள்.

இராமன் தேற்றவும், சுமந்திரன் பொருமி விம்முதலும்

564. தேர் வலான், அவ் உரை கேட்டு,தீங்கு உறின்
யார் வலார்? உயிர் துறப்பு எளிது அன்றே?எனாப்
போர் வலான் தடுக்கவும், பொருமி விம்மினான்
சோர்வு இலாள் அறிகிலாத் துயர்க்குச் சோர்கின்றான்.

இராமனிடம் விடைபெற்று சுமந்திரன், இலக்குவனை வினாவுதல்

565. ஆறினன் போல் சிறிது அவலம், அவ் வழி,
வேறு இலா அன்பினான்,விடை தீந்தீகளனா
ஏறு சேவகன்தொழுது, இளைய மைந்தனை,
கூறுவது யாது?என, இனைய கூறினான்.

இலக்குவன் சொன்ன கோபச் செய்தி

566. உரைசெய்து எம் கோமகற்கு உறுதி ஆக்கிய
தரைகெழு செல்வத்தைத் தவிர, மற்று ஒரு
விரை செறி குழலிமாட்டு அளித்த மெய்யனை
அரைசன் என்று இன்னம் ஒன்று அறையற் பாலதோ?

567. கானகம் பற்றி நல் புதல்வன் காய் உண,
போனகம் பற்றிய பொய் இல் மன்னற்கு, இங்கு
ஊனகம் பற்றிய உயிர்கொடு, இன்னும் போய்
வானகம் பற்றிலா வலிமை கூறுஎன்றான்.

இலக்குவன் பரதனுக்கு சொல்லிய கோபச் செய்தி

568. மின்னுடன் பிறந்தவாள் பரத வேந்தற்கு,என்
மன்னுடன் பிறந்திலென்; மண்கொண்டு ஆள்கின்றான்,
தன்னுடன் பிறந்திலென்; தம்பி முன்னலென்;
என்னுடன் பிறந்தயான் வலியன்என்றியால்.

இராமன் இலக்குவனை அடக்க, சுமந்திரன் அயோத்தி நோக்கி புறப்படுதல்

569. ஆரியன் இளவலை நோக்கி,ஐய நீ
சீரிய அல்லன செப்பல்என்றபின்,
பாரிடை வணங்கினன், பதைக்கு நெஞ்சினன்;
தேரிடை வித்தகன் சேறல் மேயினான்.

570. கூட்டினன் தேர்ப்பொறி; கூட்டிக் கோள்முறை
பூட்டினன் புரவி; அப் புரவி போம் நெறி
காட்டினன்; காட்டித்தன் கல்வி மாட்சியால்
ஓட்டினன்; ஒருவரும் உணர்வுறாமலே.

இராமன், சீதை இலக்குவனுடன் இரவில் செல்லுதல்

571. தையல் தன் கற்பும், தன் தகவும், தம்பியும்,
மையறு கருணையும், உணர்வும், வாய்மையும்,
செய்யதன் வில்லுமே, சேமமாகக் கொண்டு
ஐயனும் போயினான், அல்லின் நாப்பணே.

நிலவின் தோற்றம்

572. பொய் வினைக்கு உதவும் வாழ்க்கை அரக்கரைப் பொருந்தி, அன்னார்
செய் வினைக்கு உதவும் நட்பால் செல்பவர்த் தடுப்பது ஏய்க்கும்,
மை விளக்கியதே அன்ன வயங்கு, இருள் துரக்க, வானம்
கைவிளக்கு எடுத்தது என்ன, வந்ததுகடவுள் திங்கள்.

573. மருமத்துத் தன்னை ஊன்றும் மறக் கொடும் பாவம் தீர்க்கும்
உரும் ஒத்த சிலையினோரை ஒருப்படுத்து உதவி நின்ற
கருமத்தின் விளைவை எண்ணிக் களிப்பொடு காண வந்த
தருமத்தின் வதனம் என்னப் பொலிந்ததுதனி வெண் திங்கள்.

மலர்கள் குவிந்திருத்தல்

574. காம்பு உயர் கானம் செல்லும் கரியவன் வறுமை நோக்கி,
தேம்பின குவிந்த போலும் செங்கழு நீரும்; சேரைப்
பாம்பின தலைய ஆகிப் பரிந்தன, குவிந்து சாய்ந்த,
ஆம்பலும்; என்றபோது, நின்ற போது அலர்வது உண்டோ?

நிலவொளியில் மூவரும் செல்லுதல்

575. அஞ்சனக் குன்றம் அன்ன அழகனும், அழகன் தன்னை
எஞ்சலில் பொன் போர்த்தன்ன இளவலும், இந்து என்பான்
வெஞ்சிலைப் புருவத் தாள்தன் மெல்லடிக்கு ஏற்ப, வெண் நூல்
பஞ்சிடைப் படுத்தாலன்ன வெண்ணிலாப் பரப்பப் போனார்.

சீதை தரையில் நடந்து செல்லுதல்

576. சிறுநிலை மருங்குல் கொங்கை ஏந்திய செல்வம் என்னும்
நெறியிருங் கூந்தல் நங்கை சீறடி, நீர்க்கொப் பூழின்
நறியன, தொடர்ந்து சென்று நடந்தனள்,நவையின் நீங்கும்
உறுவலி அன்பின் ஊங்கு ஒன்று உண்டெனநுவல்வது உண்டோ?

மூவரும் தென் திசையில் மூன்று யோசனை தூரம் செல்லுதல்

577. பரிதி வானவனும், கீழ்பால் பரு வரை பற்றாமுன்னம்,
திருவின் நாயகனும், தென்பால் யோசனை இரண்டு போனான்;
அருவி பாய் கண்ணும், புண்ணாய் அழிகின்ற மனமும், தானும்,
துரித மான் தேரில் போனான் செய்தது சொல்லலுற்றாம்.

சுமந்திரன் வசிட்டனை கண்டு செய்தி தெரிவித்தல்

578. கடிகை ஓர் இரண்டு மூன்றில் கடி மதில் அயோத்தி கண்டான்;
அடி இணை தொழுதான், ஆதி முனிவனை; அவனும், உற்ற
படி எலாம் கேட்டு, நெஞ்சில் பருவரல் உழந்தான், முன்னே
முடிவு எலாம் உணர்ந்தான்,அந்தோ முடிந்தனன், மன்னன்என்றான்.

வசிட்டனும் சுமந்திரனும் தயரதனின் அரண்மனை புகுதல்

579. நின்று உயர் பழியை அஞ்சி நேர்ந்திலன் தடுக்க, வள்ளல்;
ஒன்றும் நான் உரைத்தல் நோக்கான், தருமத்திற்கு உறுதி பார்ப்பான்;
வென்றவர் உளரோ மேலை விதியினை?என்று விம்மிப்
பொன் திணி மன்னன் கோயில் சுமந்திரனோடும் போனான்.

580. தேர் கொண்டு வள்ளல் வந்தான்என்று தம் சிந்தை உந்த,
ஊர் கொண்ட திங்கள் என்ன மன்னனை உழையர் சுற்றிக்
கார் கொண்ட மேனியானைக் கண்டிலர்; கண்ணில், வற்றா
நீர் கொண்ட நெடுந் தேர்ப் பாகன் நிலை கண்டே, திருவின் தீர்ந்தார்.

இரதம் வந்தது அறிந்த தயரதன் கண்விழித்து இராமன் வந்தானா என வினவுதல்

581. இரதம் வந்து உற்றதுஎன்று, ஆங்கு யாவரும் இயம்பலோடும்,
வரதன் வந்துற்றான் என்ன, மன்னனும் மயக்கம் தீர்ந்தான்;
புரை து கமல நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி,
விரத மா தவனைக் கண்டான்,வீரன் வந்தனனோ?என்றான்.

வசிட்டன் பதில் உரையாது அவ்விடம் விட்டு அகலுதல்

582. இல்லைஎன்று உரைக்கலாற்றான் ஏங்கினன், முனிவன் நின்றான்;
வல்லவன் முகமே,நம்பி வந்திலன்என்னும் மாற்றம்
சொல்லலும், அரசன் சோர்ந்தான்; துயர் உறு முனிவன்,நான் இவ்
அல்லல் காண்கில்லேன்என்னா, ஆங்கு நின்று அகலப் போனான்.

இராமன் காடு சென்றதை சுமந்திரன் மூலம் அறிந்த தயரதன் உயிர் நீத்தல்

583. நாயகன், பின்னும், தன் தேர்ப் பாகனை நோக்கி,நம்பி
சேயனோ? அணியனோ?என்று உரைத்தலும், தேர் வலானும்,
வேய் உயர் கானம், தானும், தம்பியும், மிதிலைப் பொன்னும்,
போயினன்என்றான்; என்ற போழ்த்தத்தே ஆவி போனான்.

தயரதனை வானோர் மீளா உலகில் சேர்த்தல்

584. இந்திரன் முதல்வராய கடவுளர் யாரும் ஈண்டி,
சந்திரன் அனையது ஆங்கு ஓர் மானத்தின் தலையில் தாங்கி,
வந்தனன், எந்தை தந்தை என மனம் களித்து, வள்ளல்
உந்தியான் உலகின் உம்பர் மீள்கிலா உலகத்து உய்த்தார்.

தயரதன் மாண்ட செய்தி கேட்டு கோசலை புலம்பல்

585. உயிர்ப்பிலன், துடிப்பும் இல்லன்என்றுணர்ந்து, உருவம் தீண்டி
அயிர்த்தனள் நோக்கி, மன்னற்கு ஆருயிர் இன்மை தேறி,
மயிற்குலம் அனைய நங்கை கோசலை மறுகி வீழ்ந்தாள்,
வெயிற்சுடு கோடை தன்னில் என்பிலா உயிரின் வேவாள்.

586. இருந்த அந்தணனோடு எல்லாம் ஈன்றவன் தன்னை ஈனப்
பெருந் தவம் செய்த நங்கை, கணவனில் பிரிந்து, தெய்வ
மருந்து இழந்தவரின் விம்மி, மணி பிரி அரவின் மாழ்கி,
அருந் துணை இழந்த அன்றிற் பெடை என, அரற்றலுற்றாள்:

587. தானே தானே தஞ்சம் இலாதான், தகைவு இல்லான்,
போனான் போனான் எங்களை நீத்து, இப்பொழுதுஎன்னா,
வான் நீர் சுண்டி மண் அற வற்றி, மறுகுற்ற
மீனே என்ன, மெய் தடுமாறி விழுகின்றாள்.

588. ஒன்றோ நல்நாட்டு உய்க்குவர்; இந்நாட்டு உயிர்காப்பார்
அன்றே? மக்கள் பெற்று உயிர் வாழ்வார்க்கு அவம் உண்டே?
இன்றே வந்து, ஈண்டுஅஞ்சல்எனாதுஎம், மகன் என்பான்,
கொன்றான் அன்றே தந்தையை?என்றாள் குலைகின்றாள்.

589. நோயும் இன்றி, நோன்கதிர் வாள், வேல், இவை இன்றி
மாயும் தன்மை மக்களினாலோ; மறமன்னன்
காயும் புள்ளிக் கர்க்கடம், நாகம், கனிவாழை,
வேயும் போன்றான்என்று மயங்கா விழுகின்றாள்.

590. வடித்தாழ் கூந்தலில் கேகயன் மாதே மதியாலே
பிடித்தாய் வையம்; பெற்றனை பேரா வரம்; இன்னே

முடித்தாய் அன்றே மந்திரம்?என்றாள் முகில்வாய் மின்
துடித்தால் என்ன, மன்னவன் மார்பில் துவள்கின்றாள்.

591. அருந்தேரானைச் சம்பரனைப் பண்டு அமர் வென்றாய்;
இருந்தார் வானோர் உன்னருளாலே இனிது; அன்னார்
விருந்தா கின்றாய்என்றனள், வேழத்து அரசு ஒன்றைப்
பிரிந்து ஆர் அன்பில் தாழ்பிடி என்னப் பிணியுற்றாள்.

592. வேள்விச் செல்வம் துய்த்திகொல்? மெய்ம்மைத் துணை இன்மை
சூழ்வின் செல்வம் துய்த்திகொல்? தோலா மனு நூலின்
வாழ்வின் செல்வம் துய்த்திகொல் மன்?என்றனள்வானோர்
கேள்விச் செல்வம் துய்க்க வயிற்று ஓர் கிளை தந்தான்.

அறுபதினாயிரம் தேவிமார்களும் திரண்டு வந்து புலம்புதல்

593. ஆழி வேந்தன் பெருந்தேவி அன்ன பன்னி அழுது அரற்ற,
தோழி அன்ன சுமித்திரையும் துளங்கி ஏங்கி உயிர் சோர,
ஊழி திரிவது எனக் கோயில் உலையும் வேலை, மற்று ஒழிந்த
மாழை உண்கண் தேவியரும், மயிலின் குழாத்தின் வந்து இரைந்தார்.

தேவிமார்கள் அனைவரும் தயரதனுடன் உயிர் துறக்க எண்ணுதல்

594. துஞ்சினானை, தம் உயிரின் துணையைக் கண்டார்; துனுக்கத்தால்
நஞ்சு நுகர்ந்தார் என உடலம் நடுங்காநின்றார்; என்றாலும்,
அஞ்சி அழுங்கி விழுந்திலரால்;அன்பின் தறுகண் பிறிது உண்டோ?
வஞ்சம் இல்லா மனத்தானை வானில் தொடர்வான் மனம் வலித்தார்.

595. அளம் கொள் அளக்கர் இரும் பரப்பில், அண்டர் உலகில், அப்புறத்தில்
விளங்கும் மாதர்,கற்பினார், இவரின் யாரோ என, நின்றார்;
களங்கம் நீத்த மதி முகத்தார்; கான வெள்ளம் கால் கோப்ப,
துளங்கல் இல்லாத் தனிக்குன்றில் தொக்க மயிலின் சூழ்ந்து இருந்தார்.

596. கைத்த சொல்லால் உயிர் இழந்தும், புதல்வற் பிரிந்தும், கடை ஓட
மெய்த்த வேந்தன் திரு உடம்பைப் பிரியார் பற்றி விட்டிலரால்;
பித்த மயக்கு ஆம் சுறவு எறியும் பிறவிப் பெரிய கடல் கடக்க,
உய்த்து மீண்ட நாவாயில், தாமும் போவார் ஒக்கின்றார்.

சுமந்திரனால் செய்தி அறிந்த வசிட்டன் வருந்துதல்

597. மாதரார்கள் அறுபதினாயிரரும் உள்ளம் வலித்து இருப்ப,
கோது இல் குணத்துக் கோசலையும் இளைய மாதும் குழைந்து ஏங்க,
சோதி மணித் தேர்ச் சுமந்திரன் சென்று, அரசன் தன்மை சொல, வந்த
வேத முனிவன், விதி செய்த வினையை நோக்கி விம்முவான்.

தயரதனின் உடலை தையலத்திலிடுதல்

598. செய்யக் கடவ செயற்குரிய சிறுவர், ஈண்டை யார் அல்லர்;
எய்தக் கடவ பொருள் எய்தாது இகவாதுஎன்ன, இயல்பு எண்ணா,
மையற் கொடியான் மகன், ஈண்டு வந்தால் முடித்தும் மற்றுஎன்னத்
தையற் கடலில் கிடந்தாளைத் தயிலக் கடலின் தலை உய்த்தான்.

பரதனை அழைத்து வர வசிட்டன் ஓலை அனுப்புதல்

599. தேவிமாரை,இவற்கு உரிமை செய்யும் நாளில், செந் தீயின்
ஆவி நீத்திர்என நீக்கி, அரிவைமார்கள் இருவரையும்,
தா இல் கோயில் தலை இருத்தி,தண் தார்ப் பரதற் கொண்டு அணைகஎன்று
ஏவினான், மன்னவன் ஆணை எழுது முடங்கல் கொடுத்து, அவரை.

600. போனார் அவரும், கேகயர்கோன் பொன் மா நகரம் புக எய்த;
ஆனா அறிவின் அருந் தவனும், அறம் ஆர் பள்ளி அது சேர்ந்தான்;
சேனாபதியின் சுமந்திரனைசெயற்பாற்கு உரிய செய்கஎன்றான்;
மேல் நாம் சொன்ன மாந்தர்க்கு விளைந்தது இனி நாம் விளம்புவாம்:

சூரியன் உதித்தல்

601. மீன் நீர் வேலை முரசு இயம்ப, விண்ணோர் ஏத்த, மண் இறைஞ்ச,
தூ நீர் ஒளி வாள் புடை இலங்க, சுடர்த் தேர் ஏறித் தோன்றினான்
வானே புக்கான் அரும் புதல்வன்; மக்கள் அகன்றார்; வரும் அளவும்
யானே காப்பென், இவ் உலகைஎன்பான் போல, எறி கதிரோன்.

காட்டில் விழித்தெழுந்த மக்கள் இராமனைக் காணாது வருந்துதல்

602. வருந்தா வண்ணம் வருந்தினார்; மறந்தார், தம்மைவள்ளலும் ஆங்கு
இருந்தான்என்றே இருந்தார்கள் எல்லாம் எழுந்தார்; அருள் இருக்கும்
பெருந்தாமரைகண் கருமுகிலைப் பெயர்ந்தார், காணார்; பேதுற்றார்;
பொருந்தா நயனம் பொருந்தி நமைப் பொன்றச் சூழ்ந்தஎனப் புரண்டார்.

இராமனைக் காணாத நகரமாந்தர் செய்தவை

603. எட்டுத் திசையும் ஓடுவான் எழுவார்; விழுவார் இடர்க் கடலுள்;
விட்டு நீத்தான் நமைஎன்பார்;வெய்ய, ஐயன் வினைஎன்பார்;
ஒட்டிப் படர்ந்த தண்டகம், இவ் உலகத்து உளது அன்றோ? உணர்வைச்
சுட்டுச் சோர்தல் பழுது அன்றோ? தொடர்தும் தேரின் சுவடுஎன்பார்.

தேர்ச்சுவடு அயோத்தி நோக்கி செல்வது கண்டு மக்கள் ஆரவாரித்தல்

604. தேரின் சுவடு நோக்குவார்; திரு மா நகரின் மிசைத் திரிய
ஊரும் திகிரிக் குறி ஒற்றி உணர்ந்தார்; எல்லாம் உயிர் வந்தார்;
ஆரும் அஞ்சல்; ஐயன் போய் அயோத்தி அடைந்தான்என, அசனிக்
காரும், கடலும், ஒருவழிக் கொண்டு ஆர்த்த என்னக் கடிது ஆர்த்தார்.

மகிழ்ச்சி அடைந்த மக்களின் தன்மை

605. மானம் அரவின் வாய்த் தீய வளைவான் தொளைவாள் எயிற்றின்வழி
ஆன கடுவுக்கு, அருமருந்தா அருந்தும் அமுதம் பெற்றுய்ந்து,
போன பொழுதில் புகுந்த உயிர் பொறுத்தார் ஒத்தார், பொருவரிய
வேனில் மதனை மதன் அழித்தான் மீண்டான் என்ன ஆண்டையோர்.

தேர்ச்சுவட்டினை தொடர்ந்து மக்கள் அயோத்தி அடைதல்

606. ஆறு செல்லச் செல்ல, தேர் ஆழி கண்டார், அயற்பால
வேறு சென்ற நெறி காணார்; விம்மாநின்ற உவகையராய்,
மாறி உலகம் வகுத்த நாள் வரம்பு கடந்து மண் முழுதும்
ஏறி ஒடுங்கும் எறிகடல்போல், எயில் மா நகரம் எய்தினார்.

மக்கள் இராமன் கானகம் சென்றதையும், மன்னன் இறந்ததையும் அறிந்து பெருந்துயருறுதல்

607. புக்கார்,அரசன் பொன்னுலகம் போனான்என்னும் பொருள் கேட்டார்;
உக்கார், நெஞ்சம்; உயிர் உகுத்தார்; உற்றது எம்மால் உரைப்ப அரிதால்;
தக்கான் போனான் வனம்என்னும் தகையும் உணர்ந்தார்;மிகை ஆவி
அக் காலத்தே அகலுமோ, அவதி என்று ஒன்று உளதானால்?

மக்களின் வருத்தத்தை வசிட்டன் ஆற்றுதல்

608. மன்னற்கு அல்லார்; வனம்போன மைந்தற்கு அல்லார்; வாங்க அரிய
இன்னல் சிறையின் இடைப்பட்டார், இருந்தார்; நின்ற அருந்தவனும்,

உன்னற்கு அரிய பழிக்கு அஞ்சி அன்றோ ஒழிந்தது யான்?என்று,
பன்னற்கு அரிய பல நெறியும் பகர்ந்து, பதைப்பை நீக்கினான்.

609. வெள்ளத்திடை வாழ் வட அனலை அஞ்சி வேலை கடவாத
பள்ளக் கடலின், முனி பணியால், பையுள் நகரம் வைகிட, மேல்
வள்ளல் தாதை பணி என்னும் வானோர் தவத்தால், வயங்கு இருளின்
நள்ளில் போன வரி சிலைக் கை நம்பி செய்கை நடத்துவாம்.

மிகைப் பாடல்கள்

வந்த முனிவன்,வரம் கொடுத்து மகனை நீத்த வன் கண்மை
எந்தை தீர்த்தான்என உள்ளத்து எண்ணி எண்ணி இரங்குவான்,
உந்து கடலில் பெருங் கலம் ஒன்று உடையா நிற்கத் தனி நாய்கன்
நைந்து நீங்கச் செயல் ஓரா மீகாமனைப் போல், நலிவுற்றான்.

தொடுத்த கல் இடைச் சிலர் துவண்டனர் துயின்றார்;
அடுத்த அடையிற் சிலர் அழிந்தனர் அயர்ந்தார்;
உடுத்த துகில் சுற்று ஒரு தலைச் சிலர் உறைந்தார்;
படுத்த தளிரில் சிலர் பசைந்தனர் அசந்தார்.

ஒரு திறத்து உயிர் எலாம் புரந்து, மற்று அவண்
இரு திறத்து உள வினை இயற்றும் எம்பிரான்
தரு திறத்து ஏவலைத் தாங்கி, தாழ்வு இலாப்
பொரு திறல் சுமந்திரன் போய பின்னரே.

துந்துமி முழங்க, தேவர் தூய் மலர் பொழிந்து வாழ்த்த,
சந்திர வதனத்து ஏயும் அரம்பையர் தழுவ, தங்கள்
முந்து தொல் குலத்துளோரும் முக்கணான் கணமும் சூழ,
அந்தரத்து அரசன் சென்றான், ஆன தேர்ப் பாகன் சொல்லால்.

தைலம் ஆட்டுப் படலம் முற்றிற்று

இராமன் சீதை இலக்குவனோடு காட்டில் செல்லல்

610. வெய்யோன் ஒளி தன்மேனியில் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையானொடும், போனான்
மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ, மழை முகிலோ,
ஐயோ, இவன் வடிவு என்பதோர் அழியா அழகு உடையான்.

சீதையுடன் செல்லும் இராமன் மருத நிலத்தில் திரியும் அன்னம் முதலியவற்றைக் காணுதல்

611. அளி அன்னது ஓர் அறல் துன்னிய குழலாள், கடல் அமிழ்தின்
தெளிவு அன்னது ஓர் மொழியாள், நிறை தவம் அன்னது ஓர் செயலாள்,
வெளி அன்னது ஓர் இடையாளொடும் விடை அன்னது ஓர் நடையான்
களி அன்னமும் மட அன்னமும் நடம் ஆடுவ கண்டான்.

612. அஞ்சு அம்பையும் ஐயன் தனது அலகு அம்பையும் அளவா,
நஞ்சங்களை வெல ஆகிய நயனங்களை உடையான்,
துஞ்சும்களி வரி வண்டுகள் குழலின் படி சுழலும்
கஞ்சங்களை மஞ்சன் கழல் நகுகின்றது கண்டாள்.

613. மா கந்தமும், மகரந்தமும், அளகம்தரும் மதியின்
பாகம் தரும் நுதலாளொடு, பவளந்தரும் இதழான்,
மேகந்தனி வருகின்றது மின்னோடு என, மிளிர்பூண்,
நாகம் நனி வருகின்றது பிடியோடு என, நடவா,

614. தொளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச் சுவை அமுதின்,
கிளைகட்டிய கருவிக்கிளர், இசையின், பசை நறவின்,
விளைகட்டியின், மதுரித்துஎழு கிளவிக் கிளி விழிபோல்,
களைகட்டவர் தளைவிட்டெறி குவளைத்தொகை கண்டான்.

மூவரும் மருத நிலக் காட்சிகளை கண்ட வண்ணம் கோசல நாட்டைக் கடத்தல்

615. அருப்பேந்திய கலசத்துணை, அமுதேந்திய மதமா
மருப்பேந்தியஎனலாம் முலை, மழையேந்திய குழலாள்,
கருப்பு ஏந்திரம் முதலாயின கண்டாள், இடர் காணாள்,
பொருப்பேந்திய தோளானொடு விளையாடினள், போனாள்.

616. பல் நந்து உகு தரளம் தொகு படர் பந்திகள் படு நீர்
அன்னந்துயில் வதி தண்டலை, அயல்நந்து உளை புளினம்,
சின்னம் தரும் மலர்சிந்திய செறிநந்தன வனம் நல்
பொன் நந்திய நதி, கண்டு உளம் மகிழ்ந்தனர் போனார்.

617. கால்பாய்வன முதுமேதிகள் கதிர்மேய்வன, கடைவாய்ப்
பால்பாய்வன; நறைபாய்வன மலர்வாய் அளி படரச்
சேல்பாய்வன; கயல்பாய்வன; செங்கால்மட அன்னம்
போல், பாய்புனல் மடவார்படி நெடு நாடு அவை போனார்.

618. பரிதி பற்றிய பல்கலன் முற்றினர்,மூவரும் கங்கையை அடைதல்
மருத வைப்பின் வளங்கெழு நாடு ஓரீஇ,
சுருதி கற்று உயர் தோம் இலர் சுற்றுறும்
விரிதி ரைப்புனல் கங்கையை மேவினார்.

கங்கைக் கரையில் தங்கியிருக்கும் முனிவர்கள் இராமனைக் காண வருதல்

619. கங்கை என்னும் கடவுள் திருநதி
தங்கி வைகும் தபோதனர் யாவரும்,

எங்கள் செல்கதி வந்ததுஎன்று ஏமுறா,
அங்கண் நாயகன் காண, வந்து அண்மினார்.

வந்த முனிவர்களை இராமன் தரிசித்து மகிழ்தல்

620. பெண்ணின் நோக்கும் சுவையில், பிறர்பிறர்க்கு
எண்ணி நோக்கி இயம்ப அரும் இன்பத்தை,
பண்ணின் நோக்கும் பராஅமு தைப்பசுங்
கண்ணின் நோக்கினர், உள்ளங் களிக்கின்றார்.

முனிவர்கள் இராமனை புகழ்ந்து பாடி ஆடுதல்

621. எதிர்கொடு ஏத்தினர்; இன்னிசை பாடினர்;
வெதிர்கொள் கோலினர், ஆடினர்; வீரனைக்
கதிர்கொள் தாமரைக் கண்ணனைக் கண்ணினால்,
மதுர வாரி அமுதென, மாந்துவார்.

முனிவர்கள் இராமனைத் தம் இருப்பிடம் அழைத்துச் செல்லுதல்

622. மனையின் நீங்கிய மக்களை வைகலும்
நினையும் நெஞ்சினர் கண்டிலர் நேடுவார்,
அனையர் வந்துற, ஆண்டு எதிர்ந்தார்கள்போல்,
இனிய மாதவப் பள்ளிகொண்டு எய்தினார்.

இராமன் வழி வந்த வருத்தத்தை முனிவர்கள் போக்குதல்

623. பொழியும் கண்ணீர் புதுப்புனல் ஆட்டினர்;
மொழியும் இன்சொலின், மொய்ம்மலர் சூட்டினர்;
அழிவில் அன்பெனும் ஆரமிழ்து ஊட்டினர்;
வழியில் வந்த வருத்தத்தை வீட்டினர்.

இராமனை நீராடி அமுது உண்ண முனிவர்கள் வேண்டல்

624. காயும், கானிற் கிழங்கும், கனிகளும்,
தூய தேடிக் கொணர்ந்தனர்;தோன்றல் நீ
ஆய கங்கை அரும்புனல் ஆடினை,
தீயை ஓம்பினை, செய்யமுதுஎன்றனர்.

இராமனும் சீதையும் கங்கையில் நீராடுதல்

625. மங்கையர்க்கு விளக்கன்ன மானையும்,
செங்கை பற்றினன், தேவரும் துன்பு அற,
பங்கயத்து அயன், பண்டு, தன் பாதத்தின்
அம் கையின் தரும் கங்கையின் ஆடினான்.

இராமனை கங்கை புகழ்தல்

626. கன்னி நீக்க அரும் கங்கையும் கைதொழாப்
பன்னி நீக்க அரும் பாதகம், பாருளோர்,
என்னின் நீக்குவர்; யானும், இன்று என் தந்த
உன்னின் நீக்கினென்; உய்ந்தனென் யான்என்றாள்.

கங்கையில் மூழ்கும் இராமனின் தோற்றம்

627. வெம் கண் நாகக் கரத்தினன், வெண்ணிறக்
கங்கை வார்சடைக் கற்றையன், கற்புடை
மங்கை காணநின்றாடுகின்றான், வகிர்த்
திங்கள் சூடிய செல்வனின் தோன்றினான்.

628. தள்ளும் நீர்ப்பெருங் கங்கைத் தரங்கத்தால்,
வள்ளி நுண்ணிடை மாமல ராளொடும்,
வெள்ளி வெண் நிறப் பாற்கடல், மேலைநாள்
பள்ளி நீங்கிய பான்மையின், தோன்றினான்.

சீதை கங்கையில் நீராடுதல்

629. வஞ்சி நாண இடைக்கு, மடநடைக்கு
அஞ்சி அன்னம் ஒதுங்க, அடியன்ன
கஞ்சம் நீரில் ஒளிப்பக் கயலுகப்
பஞ்சி மெல்லடிப் பாவையும் ஆடினாள்.

சீதை நீராடியதால் கங்கை நறுமணம் பெறுதல்

630. தேவ தேவன் செறிசடைக் கற்றையுள்
கோவை மாலை எருக்கொடு கொன்றையின்
பூவு நாறலள்; பூங்குழல் கூந்தலின்
நாவி நாள்மலர் கங்கையும் நாறினாள்.

கங்கையின் அலைகள் சீதை மீது மோதுதல்

631. நுரைக் கொழுந்து எழுந்து ஓங்கி நுடங்கலால்
நரைத்த கூந்தலின் நங்கை மந்தாகினி,
உரைத்த சீதை தனிமையை உன்னுவாள்,
திரைக்கை நீட்டிச் செவிலியின் ஆட்டினாள்.

சீதையின் கூந்தல் கங்கை வெள்ளத்தில் தோன்றும் காட்சி

632. மங்கை வார்குழல் கற்றை மழைக்குலம்,
தங்கு நீரிடைத் தாழ்ந்து குழைப்பன,
கங்கை யாற்றுடன் ஓடும் கரியவள்
பொங்கு நீர்ச்சுழி போவன போன்றதே.

சீதை புனித கங்கையில் மூழ்கி எழுதல்

633. சுழிபட்டு ஓங்கிய தூங்குஒலி ஆற்றுத்தன்
விழியில் சேலுகள் வானிற வெள்ளத்து,
முழுகித் தோன்றுகின்றாள், முதற் பாற்கடல்
அழுவத்து அன்று எழுவாள் எனல் ஆயினாள்.

இராமன் நீராடியதால் கங்கையின் மகிமை மிகுதல்

634. செய்ய தாமரைத் தாள்பண்டு தீண்டலால்,
வெய்ய பாதகம் தீர்த்து விளங்குவாள்
ஐயன் மேனி எலாம் அளைந்தாள், இனி,
வையம் மா நரகத்திடை வைகுமோ?

இராமன் கடன் முடித்து முனிவரின் நல்விருந்து உண்ணுதல்

635. துறை நறும்புனல் ஆடிச் சுருதியோர்
உறையுள் எய்தி, உணர்வு உடையோர் உணர்
இறைவன் கைதொழுது, ஏந்துஎரி ஓம்பிப்பின்
அறிஞர் காதற்கு அமைவிருந்து ஆயினான்.

முனிவர் கொடுத்த விருந்தால் இராமன் மகிழ்தல்

636. வருந்தித் தான் தர வந்த அமுதையும்,
அருந்தும் நீர்என்று அமரரை, ஊட்டினான்,

விருந்து மெல்லடகு உண்டு விளங்கினான்
திருந்தினார் வயிற் செய்தன தேயுமோ?

மிகைப் பாடல்கள்

அன்ன காரணத்து ஐயனும், ஆங்கு அவர்
உன்னு பூசனை யாவும் உவந்தபின்,
மின்னு செஞ் சடை மெய்த் தவர் வேண்டிட,
பன்ன சாலையின் பாடு இருந்தான் அரோ.

கங்கைப் படலம் முற்றிற்று

குகப் படலம்

குகனின் அறிமுகம்

637. ஆய காலையின், ஆயிரம் அம்பிக்கு
நாயகன், போர்க் குகன் எனும் நாமத்தான்,
தூய கங்கைத் துறை விடும் தொன்மையான்,
காயும் வில்லினன், கல் திரள் தோளினான்.

638. துடியன், நாயினன், தோற் செருப்பு ஆர்த்த பேர்
அடியன், அல் செறிந்தன்ன நிறத்தினான்,
நெடிய தானை நெருங்கலின், நீர் முகில்
இடியினோடு எழுந்தாலன்ன ஈட்டினான்.

639. கொம்பு துத்தரி கோடு அதிர் பேரிகை
பம்பை பம்பு படையினன், பல்லவத்து
அம்பன், அம்பிக்கு நாதன், அழி கவுள்
தும்பி ஈட்டம் புரை கிளை சுற்றத்தான்.

640. காழம் இட்ட குறங்கினன், கங்கையின்
ஆழம் இட்ட நெடுமையினான், அரை
தாழ விட்ட செந் தோலன், தயங்குறச்
சூழ விட்ட தொடு புலி வாலினான்.

641. பல் தொடுத்தன்ன பல் சூழ் கவடியன்,
கல் தொடுத்தன்ன போலும் கழலினான்,
அல் தொடுத்தன்ன குஞ்சியன், ஆளியின்
நெற்றொடு ஒத்து நெரிந்த புருவத்தான்

642. பெண்ணை வன் செறும்பின் பிறங்கிச் செறி
வண்ண வன் மயிர் வார்ந்து உயர் முன் கையன்,
கண் அகன் தட மார்பு எனும் கல்லினன்,
எண்ணெய் உண்ட இருள் புரை மேனியான்.

643. கச்சொடு ஆர்த்த கறைக் கதிர் வாளினன்,
நச்சு அராவின் நடுக்குறு நோக்கினன்,
பிச்சாரம் அன்ன பேச்சினன், இந்திரன்
வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினான்.

644. சிருங்கிபேரம் எனத் திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்றும் நகர் உறை வாழ்க்கையன்,
ஒருங்கு தேனொடு மீன் உபகாரத்தன்,
இருந்த வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான்.

இராமனின் தவச்சாலையை குகன் சேர்தல்

645. சுற்றம் அப் புறம் நிற்க, சுடு கணை
வில் துறந்து, அரை வீக்கிய வாள் ஒழித்து,
அற்றம் நீத்த மனத்தினன், அன்பினன்,
நல் தவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்.

குகன் இலக்குவனுக்குத் தன்னை அறிவித்தல்

646. கூவா முன்னம், இளையோன் குறுகி,நீ
ஆவான் யார்?என, அன்பின் இறைஞ்சினான்;
தேவா நின் கழல் சேவிக்க வந்தனென்;
நாவாய் வேட்டுவன், நாய் அடியேன்என்றான்.

குகனின் வரவை இலக்குவன் இராமனுக்கு அறிவித்தல்

647. நிற்றி ஈண்டுஎன்று, புக்கு நெடியவன்தொழுது, தம்பி,
கொற்றவ நின்னைக் காணக் குறுகினன், நிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமும், தானும்; உள்ளம் தூயவன்; தாயின் நல்லான்;
எற்று நீர்க் கங்கை நாவாய்க்கு இறை; குகன் ஒருவன்என்றான்.

இராமனைக் கண்டு வணங்கி குகன் தன் கையுறைப் பொருளை ஏற்க வேண்டுதல்

648. அண்ணலும் விரும்பி,என்பால் அழைத்தி நீ அவனைஎன்ன,
பண்ணவன்,வருகஎன்ன, பரிவினன் விரைவில் புக்கான்;
கண்ணனைக் கண்ணின் நோக்கிக் கனிந்தனன்; இருண்ட குஞ்சி
மண் உறப் பணிந்து, மேனி வளைத்து, வாய் புதைத்து நின்றான்.

இராமன் இருக்கச் சொல்ல, குகன் தன் கையுறைப் பொருளை அறிவித்தல்

649. இருத்தி ஈண்டுஎன்னலோடும் இருந்திலன்; எல்லை நீத்த
அருத்தியன்,தேனும் மீனும் அமுதினுக்கு அமைவது ஆகத்
திருத்தினென் கொணர்ந்தேன்; என்கொல் திரு உளம்?என்ன, வீரன்
விருத்த மாதவரை நோக்கி முறுவலன், விளம்பலுற்றான்:

குகனது அன்பை இராமன் பாராட்டுதல்

650. அரிய, தாம் உவப்ப, உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல்
தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால், அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றே?
பரிவினின் தழீஇய என்னின் பவித்திரம்; எம்மனோர்க்கும்
உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டனெம் அன்றோ?என்றான்.

விடியலில் நாவாய் கொண்டு வர குகனிடம் இராமன் கூறல்

651. சிங்க ஏறு அனைய வீரன், பின்னரும் செப்புவான்,யாம்
இங்கு உறைந்து, எறி நீர்க் கங்கை ஏறுதும் நாளை; யாணர்ப்
பொங்கும் நின் சுற்றத்தோடும் போய் உவந்து, இனிது உன் ஊரில்
தங்கி, நீ நாவாயோடும் சாருதி விடியல்என்றான்.

குகனது வேண்டுகோள்

652. கார் குலாம் நிறத்தான் கூற, காதலன் உணர்த்துவான்,இப்
பார் குலாம் செல்வ நின்னை, இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
ஈர்கிலாக் கள்வனேன் யான், இன்னலின் இருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலேன்; ஆனது, ஐய செய்குவென் அடிமைஎன்றான்.

குகனின் வேண்டுகோளை இராமன் ஏற்றல்

653. கோதை வில் குரிசில், அன்னான் கூறிய கொள்கை கேட்டான்;
சீதையை நோக்கி, தம்பி திருமுகம் நோக்கி,தீராக்
காதலன் ஆகும்என்று, கருணையின் மலர்ந்த கண்ணன்,
யாதினும் இனிய நண்ப இருத்தி ஈண்டு, எம்மொடுஎன்றான்.

இராமன் நகர் நீங்கிய காரணம் அறிந்து குகன் வருத்துதல்

654. திரு நகர் தீர்ந்த வண்ணம், மானவ தெரித்திஎன்ன,
பருவரல் தம்பி கூற, பரிந்தவன் பையுள் எய்தி,
இரு கண் நீர் அருவி சோர, குகனும் ஆண்டு இருந்தான்,என்னே
பெரு நிலக் கிழத்தி நோற்றும், பெற்றிலள் போலும்என்னா.

கதிரவன் மறைதல்

655. விரி இருட் பகையை ஓட்டி, திசைகளை வென்று, மேல் நின்று,
ஒரு தனித் திகிரி உந்தி, உயர் புகழ் நிறுவி, நாளும்
இரு நிலத்து எவர்க்கும் உள்ளத்து இருந்து, அருள்புரிந்து வீந்த
செரு வலி வீரன் என்னச் செங் கதிர்ச் செல்வன் சென்றான்.

இராமனும் சீதையும் உறங்க குகன் காவல் இருத்தல்

656. மாலைவாய் நியமம் செய்து மரபுளி இயற்றி, வைகல்,
வேலைவாய் அமுது அன்னாளும் வீரனும் விரித்த நாணல்
மாலைவாய்ப் பாரின் பாயல் வைகினர்; வரி வில் ஏந்திக்
காலைவாய் அளவும், தம்பி இமைப்பிலன், காத்து நின்றான்.

இராம இலக்குவரை நோக்கி குகன் இரவு முழுது கண்ணீர் வழிய நிற்றல்

657. தும்பியின் குழாத்தின் சுற்றும் சுற்றத்தன், தொடுத்த வில்லன்,
வெம்பி வெந்து அழியாநின்ற நெஞ்சினன், விழித்த கண்ணன்
தம்பி நின்றானை நோக்கி, தலைமகன் தன்மை நோக்கி,
அம்பியின் தலைவன் கண்ணீர் அருவி சோர் குன்றின் நின்றான்.

கதிரவன் தோன்றலும் தாமரை மலர்தலும்

658. துறக்கமே முதல ஆய தூயன யாவையேனும்
மறக்குமா நினையல் அம்மா வரம்பு இல தோற்றும் மாக்கள்
இறக்குமாறு இது என்பான்போல் முன்னை நாள் இறந்தான், பின் நாள்,
பிறக்குமாறு இது என்பான்போல் பிறந்தனன்பிறவா வெய்யோன்.

659. செஞ்செவே சேற்றில் தோன்றும் தாமரை, தேரில் தோன்றும்
வெஞ் சுடர்ச் செல்வன் மேனி நோக்கின விரிந்த; வேறு ஓர்
அஞ்சன நாயிறு அன்ன ஐயனை நோக்கி, செய்ய
வஞ்சி வாழ் வதனம் என்னும் தாமரை மலர்ந்தது அன்றே.

குகனை நாவாய் கொணருமாறு இராமன் பணித்தல்

660. நாள் முதற்கு அமைந்த யாவும் நயந்தனன் இயற்றி, நாமத்
தோள் முதற்கு அமைந்த வில்லான், மறையவர் தொடரப் போனான்,
ஆள் முதற்கு அமைந்த கேண்மை அன்பனை நோக்கி,ஐய
கோள் முதற்கு அமைந்த நாவாய் கொணருதி விரைவின்என்றான்.

இராமனை தன் இருப்பிடத்தில் தங்க குகன் வேண்டுதல்

661. ஏவிய மொழிகேளா, இழி புனல் பொழி கண்ணான்,
ஆவியும் உலைகின்றான், அடி இணை பிரிகல்லான்,
காவியின் மலர், காயா, கடல், மழை, அனையானைத்
தேவியொடு அடி தாழா, சிந்தனை உரை செய்வான்:

662. பொய்ம் முறை இலரால்; எம் புகல் இடம் வனமேயால்;
கொய்ம் முறை உறு தாராய் குறைவிலெம்; வலியேமால்;
செய்ம் முறை குற்றேவல் செய்குதும்; அடியோமை
இம் முறை உறவு என்னா இனிது இரு நெடிது, எம் ஊர்;

663. தேன் உள; தினை உண்டால்; தேவரும் நுகர்தற்கு ஆம்
ஊன் உள; துணை நாயேம் உயிர் உள; விளையாடக்
கான் உள; புனல் ஆடக் கங்கையும் உளது அன்றோ?
நான் உளதனையும் நீ இனிது இரு; நட, எம்பால்;

664. தோல் உள, துகில்போலும்; சுவை உள; தொடர் மஞ்சம்
போல் உள பரண்; வைகும் புரை உள; கடிது ஓடும்

கால் உள; சிலை பூணும் கை உள; கலி வானின்
மேல் உள பொருளேனும், விரைவொடு கொணர்வேமால்;

665. ஐ இருபத்தோடு ஐந்து ஆயிரர் உளர், ஆணை
செய்குநர், சிலை வேடர்தேவரின் வலியாரால்;
உய்குதும் அடியேம்எம் குடிலிடை, ஒரு நாள், நீ
வைகுதி எனின்மேல் ஓர் வாழ்வு இலை பிறிதுஎன்றான்.

மீண்டும் வருகையில் குகனிடம் வருவதாக இராமன் இயம்பல்

666. அண்ணலும் அது கேளா, அகம் நிறை அருள் மிக்கான்,
வெண் நிற நகைசெய்தான்;வீர நின்னுழை யாம் அப்
புண்ணிய நதி ஆடிப் புனிதரை வழிபாடு உற்று
எண்ணிய சில நாளில் குறுகுதும் இனிதுஎன்றான்.

குகன் நாவாய் கொணர, மூவரும் கங்கையைக் கடத்தல்

667. சிந்தனை உணர்கிற்பான் சென்றனன், விரைவோடும்;
தந்தனன் நெடு நாவாய்; தாமரை நயனத்தான்
அந்தணர்தமை எல்லாம்,அருளுதிர் விடைஎன்னா,
இந்துவின் நுதலாளோடு இளவலொடு இனிது ஏறா.

668. விடு, நனி கடிதுஎன்றான்; மெய் உயிர் அனையானும்,
முடுகினன், நெடு நாவாய்; முரி திரை நெடு நீர்வாய்;
கடிதினின், மட அன்னக் கதிஅது செல, நின்றார்
இடர் உற, மறையோரும் எரி உறு மெழுகு ஆனார்.

669. பால் உடை மொழியாளும், பகலவன் அனையானும்,
சேலுடை நெடு நல் நீர் சிந்தினர், விளையாட;
தோலுடை நிமிர் கோலின் துழவிட, எழு நாவாய்,
காலுடை நெடு ஞெண்டின், சென்றது கடிது அம்மா

670. சாந்து அணி புளினத்தின் தட முலை உயர் கங்கை,
காந்து இன மணி மின்ன, கடி கமழ் கமலத்தின்
சேந்து ஒளி விரியும் தெண் திரை எனும் நிமிர் கையால்,
ஏந்தினள்; ஒரு தானே ஏற்றினள்; இனிது அப்பால்.

இராமன் குகனிடம் சித்திரகூடம் செல்லும் வழி பற்றி வினவுதல்

671. அத் திசை உற்று, ஐயன், அன்பனை முகம் நோக்கி,
சித்திர கூடத்தின் செல் நெறி பகர்என்ன,
பத்தியின் உயிர் ஈயும் பரிவினன் அடி தாழா,
உத்தம அடி நாயேன், ஓதுவது உளதுஎன்றான்.

672. நெறி, இடு நெறி வல்லேன்; நேடினென், வழுவாமல்,
நறியன கனி காயும், நறவு, இவை தர வல்லேன்;
உறைவிடம் அமைவிப்பேன்; ஒரு நொடி வரை உம்மைப்
பிறிகிலென், உடன் ஏகப் பெறுகுவென் எனின் நாயேன்;

673. தீயன வகை யாவும் திசை திசை செல நூறி,
தூயன உறை கானம் துருவினென் வர வல்லேன்;
மேயின பொருள் நாடித் தருகுவென்; வினை முற்றும்
ஏயின செய வல்லேன்; இருளினும் நெறி செல்வேன்;

674. கல்லுவென் மலை; மேலும் கவலையின் முதல் யாவும்;
செல்லுவென் நெறி தூரம்; செறி புனல் தர வல்லேன்;

வில் இனம் உளென்; ஒன்றும் வெருவலென்; இருபோதும்
மல்லினும் உயர் தோளாய் மலர் அடி பிரியேனால்;

675. திரு உளம் எனின், மற்று என் சேனையும் உடனே கொண்டு,
ஒருவலென் ஒரு போதும் உறைகுவென்; உளர் ஆனார்
மருவலர் எனின், முன்னே மாள்குவென்; வசை இல்லேன்;
பொரு அரு மணி மார்பா போதுவென், உடன்என்றான்.

குகனை அவன் இனத்தாருடன் இருக்க இராமன் பணித்தல்

676. அன்னவன் உரை கேளா, அமலனும் உரைநேர்வான்;
என் உயிர் அனையாய் நீ ; இளவல் உன் இளையான்; இந்
நன்னுதலவள் நின் கேள்; நளிர் கடல் நிலம் எல்லாம்
உன்னுடையது; நான் உன் தொழில் உரிமையின் உள்ளேன்.

677. துன்பு உளதுஎனின் அன்றோ சுகம் உளது? அது அன்றிப்
பின்பு உளது;இடை, மன்னும் பிரிவு உளதுஎன, உன்னேல்;
முன்பு உளெம், ஒரு நால்வேம்; முடிவு உளது என உன்னா
அன்பு உள, இனி, நாம் ஓர் ஐவர்கள் உளர் ஆனோம்;

678. படர் உற உளன், உம்பி, கான் உறை பகல் எல்லாம்;
இடர் உறு பகை யா? போய், யான் என உரியாய் நீ;
சுடர் உறு வடி வேலாய் சொல் முறை கடவேன் யான்;
வட திசை வரும் அந் நாள், நின்னுழை வருகின்றேன்.

679. அங்கு உள கிளை காவற்கு அமைதியின் உளன், உம்பி;
இங்கு உள கிளை காவற்கு யார் உளர்? உரைசெய்யாய்;
உன் கிளை எனது அன்றோ? உறு துயர் உறல் ஆமோ?
என் கிளை இது கா, என் ஏவலின் இனிதுஎன்றான்.

குகன் விடைபெறுதலும், மூவரும் காட்டிற்குள் செல்லுதலும்

680. பணி மொழி கடவாதான், பருவரல் இகவாதான்,
பிணி உடையவன் என்னும் பிரிவினன், விடைகொண்டான்;
அணி இழை மயிலோடும் ஐயனும் இளையோனும்
திணி மரம், நிறை கானில் சேணுறு நெறி சென்றார்.

மிகைப் பாடல்கள்

ஊற்றமே மிக ஊனொடு மீன் நுகர்
நாற்றம் மேய நகை இல் முகத்தினான்,
சீற்றம் இன்றியும் தீ எழ நோக்குவான்,
கூற்றம் அஞ்சக் குமுறும் குரலினான்.

நின்றான் நெஞ்சில் நிரம்புறும் அன்பால்,
இன்றே நின் பணி செய்திட, இறைவா
நன்றே வந்தனென்; நாய் அடியேன் யான்
என்றே கூவினன்எயிரினரின் இறையோன்.

அடிதொழுது உவகை தூண்ட அழைத்தனன், ஆழி அன்ன
துடியுடைச் சேனை வெள்ளம், பள்ளியைச் சுற்ற ஏவி,
வடி சிலை பிடித்து, வாளும் வீக்கி, வாய் அம்பு பற்றி,
இடியுடை மேகம் என்ன இரைத்து அவண் காத்து நின்றான்.

வெயில் விரி கனகக் குன்றத்து எழில் கெட விலகு சோதிக்
கயில் விரி வயிரப் பைம் பூண் கடுந் திறல் மடங்கல் அன்னான்
துயில் எனும் அணங்கு வந்து தோன்றலும், அவளை,நாமே
எயிலுடை அயோத்தி மூதூர் எய்து நான் எய்துக என்றான்.

மறக் கண் வாள் இளைய வீரன் ஆணையை மறுத்தல் செல்லா
உறக்க மா மாதும், அண்ணல் உபய பங்கயங்கள் போற்றி,
துறக்கமாம் என்னல் ஆய தூய் மதில் அயோத்தி எய்தி
இறுக்கும்நாள், எந்தை பாதம் எய்துவல்என்னப் போனாள்.

மற்றவள் இறைஞ்சி ஏக, மா மலர்த் தவிசின் நீங்காப்
பொற்றொடி யோடும் ஐயன் துயில்தரும் புன்மை நோக்கி,
இற்றது ஓர் நெஞ்சன் ஆகி, இரு கண் நீர் அருவி சோர,
உற்ற ஓவியம் அது என்ன, ஒரு சிலை அதனின் நின்றான்.

குகப் படலம் முற்றிற்று

இராமன், சீதை இலக்குவனுடன் காட்டு வழியில் பயணித்தல்

681. பூரியர் புணர் மாதர் பொது மனம் என, மன்னும்
ஈரமும்,உளது, இல்லென்று அறிவு அருள் இளவேனில்,
ஆரியன் வரலோடும், அமுது அளவிய ச ◌ீ தக்
கார் உறு குறி மானக் காட்டியது, அவண் எங்கும்.

682. வெயில், இள நிலவேபோல், விரி கதிர் இடை வீச,
பயில் மரம் நிழல் ஈன, பனி புரை துளி மேகப்
புயல் தர, இள மென் கால் பூ அளவியது எய்த,
மயிலினம் நடம் ஆடும் வழி இனியன போனார்.

வழியில் உள்ள இனிய காட்சிகளை இராமன் சீதைக்குக் காட்டுதல்

683. மன்றலின் மலி கோதாய் மயில் இயல் மட மானே
இன் துயில் வதி கோபத்து இனம் விரிவன எங்கும்,
கொன்றைகள் சொரி போதின் குப்பைகள், குல மாலைப்
பொன் திணி மணி மானப் பொலிவனபலகாணாய்

684. பாண், இள மிஞிறு ஆக, படு மழை பணை ஆக,
நாணின தொகு பீலி கோலின நடம் ஆடல்,
பூணியல் நின சாயல் பொலிவது பல கண்ணின்
காணியஎனல் ஆகும், களி மயில்இவை காணாய்

685. சேந்து ஒளி விரி செவ் வாய்ப் பைங் கிளி, செறி கோலக்
காந்தளின் மலர் ஏறிக் கோதுவ,கவின் ஆரும்
மாந் தளிர் நறு மேனி மங்கை நின் மணி முன் கை
ஏந்தின எனல் ஆகும் இயல்பின; இவை காணாய்

686. நெய்ஞ் ஞிறை நெடு வேலின் நிறம் உறு திறம் முற்றிக்
கைஞ் ஞிறை நிமிர் கண்ணாய் கருதின இனம் என்றே
மெய்ஞ் ஞிறை விரி சாயல் கண்டு, நின் விழி கண்டு,
மஞ்ஞையும் மட மானும் வருவன பலகாணாய்

687. பூ அலர் குரவோடும் புடை தவழ் பிடவு ஈனும்
மா அலர் சொரி சூழல், துயில் எழு மயில் ஒன்றின்
தூவியின் மணம் நாற, துணை பிரி பெடை, தான் அச்
சேவலொடு உற ஊடித் திரிவதன் இயல் காணாய்

688. அருந்ததி அனையாளே அமுதினும் இனியாளே
செருந்தியின் மலர் தாங்கும் செறி இதழ் வன சோகம்
பொருந்தின களி வண்டின் பொலிவன, பொன் ஊதும்
இருந்தையின் எழு நீ ஒத்து எழுவன;இயல் காணாய்

689. ஏந்து இள முலையாளே எழுத அரு எழிலாளே
காந்தளின் முகை கண்ணின் கண்டு, ஒரு களி மஞ்ஞை,
பாந்தள் இதுஎன உன்னிக் கவ்விய படி பாரா,
தேம் தளவுகள் செய்யும் சிறு குறுநகைகாணாய்

690. குன்று உறை வய மாவின் குருளையும், இருள் சிந்திப்
பின்றினது எனல் ஆகும் பிடி தரு சிறு மாவும்,
அன்றில பிரிவு ஒல்லா; அண்டர்தம் மனை ஆவின்
கன்றொடு விளையாடும் களியன பலகாணாய்

691. அகில் புனை குழல் மாதே அணி இழை எனல் ஆகும்
நகு மலர் நிறை மாலைக் கொம்புகள், நதிதோறும்
துகில் புரை திரை நீரில் தோய்வன, துறை ஆடும்
முகிழ் இள முலையாரின் மூழ்குவ பலகாணாய்

692. முற்றுறு முகை கிண்டி, முரல்கில சில தும்பி,
வில் திரு நுதல் மாதே அம் மலர் விரி கோங்கின்
சுற்று உறு மலர் ஏறித் துயில்வன, சுடர் மின்னும்
பொன் தகடு உறு நீலம் புரைவன பலகாணாய்

693. கூடிய நறை வாயில் கொண்டன, விழி கொள்ளா
மூடிய களி மன்ன, முடுகின நெறி காணா,
ஆடிய, சிறை மா வண்டு, அந்தரின், இசை முன்னம்
பாடிய பெடை கண்ணா வருவன பலகாணாய்

694. கன்னியர் அணி கோலம் கற்று அறிகுநர் என்ன,
பொன் அணி நிற வேங்கை கோங்குகள், புது மென் பூ,
அன்ன மென் நடையாய் நின் அளக நல் நுதல் அப்பும்
சின்ன மென் மலர் மானச் சிந்துவ பலகாணாய்

695. மணம் கிளர் மலர், வாச மாருதம் வர வீச,
கணம் கிளர்தரு சுண்ணம், கல்லிடையன, கானத்து;
அணங்கினும் இனியாய் உன் அணி வட முலை முன்றில்
சுணங்கினம் அவை மானத் துறுவனஅவை காணாய்

696. அடி இணை பொறைகல்லாளென்றுகொல், அதர் எங்கும்,
இடை இடை மலர் சிந்தும் இன மரம்?இவை காணாய்
கொடியினொடு இள வாசக் கொம்புகள், குயிலே உன்
துடி புரை இடை நாணித் துவள்வனஅவை காணாய்

697. வாள் புரை விழியாய் உன் மலர் அடி அணி மானத்
தாள் புரை தளிர் வைகும் தகை ஞிமிறுஇவை காணாய்
கோள் புரை இருள் வாசக் குழல் புரை மழைகாணாய்
தோள் புரை இள வேயின் தொகுதிகள்அவை காணாய்

698. பூ நனை சினை துன்றி, புள் இடை இடை பம்பி,
நால் நிற நளிர் வல்லிக் கொடி நவை இல பல்கி,
மான் இனம், மயில் மாலை, குயில் இனம், வதி கானம்
தீ நிகர் தொழில் ஆடைத் திரை பொருவனபாராய்

இராமன் சீதைக்கு சித்திரகூட மலையை காட்டுதல்

699. என்று, நல் மடவாளோடு இனிதினின் விளையாடி,
பொன் திணி திரள் தோளான்; போயினன் நெறி; போதும்
சென்றது குடபால்;அத் திரு மலை இது அன்றோ?
என்றனன்;வினை வென்றோர் மேவு இடம்எனலோடும்,

இராமனை எதிர்கொள்ள பரத்துவாச முனிவர் வருதல்

700. அருத்தியின் அகம் விம்மும் அன்பினன்,நெடு நாளில்
திருத்திய வினை முற்றிற்று இன்றுஎனல் தெரிகின்றான்,
பரத்துவன் எனும் நாமப் பர முனி, பவ நோயின்
மருத்துவன் அனையானை, வரவு எதிர்கொள வந்தான்.

பரத்துவாச முனிவரின் பண்புகள்

701. குடையினன்; நிமிர் கோலன்; குண்டிகையினன்; மூரிச்
சடையினன்; உரி மானின் சருமன்; நல் மர நாரின்
உடையினன்; மயிர் நாலும் உருவினன்; நெறி பேணும்
நடையினன்; மறை நாலும் நடம் நவில் தரு நாவான்;

702. செந் தழல் புரி செல்வன்; திசைமுக முனி செவ்வே
தந்தன உயிர் எல்லாம் தன் உயிர் என நல்கும்
அந்தணன்;உலகு ஏழும் அமைஎனின், அமரேசன்
உந்தியின் உதவாமே, உதவிடு தொழில் வல்லான்.

முனிவர் இராமன் வந்த காரணத்தை வினவுதல்

703. அம் முனி வரலோடும், அழகனும், அலர் தூவி
மும் முறை தொழுதான்; அம் முதல்வனும், எதிர்புல்லி,
இம் முறை உருவோ நான் காண்குவது?என உள்ளம்
விம்மினன்; இழி கண்ணீர் விழி வழி உக நின்றான்.

704. அகல் இடம் நெடிது ஆளும் அமைதியை; அது தீர,
புகல் இடம் எமது ஆகும் புரையிடை, இது நாளில்,
தகவு இல தவ வேடம் தழுவினை வருவான் என்
இகல் அடு சிலை வீர இளையவனொடும்?என்றான்.

இராமன் நடந்தது உரைக்க, முனிவரின் வருத்தம்

705. உற்று உள பொருள் எல்லாம் உணர்வுற உரைசெய்தான்;
நல் தவ முனி,அந்தோ விதி தரு நவை என்பான்,
இற்றது செயல் உண்டோ இனி?என, இடர் கொண்டான்,
பெற்றிலள் தவம், அந்தோ பெரு நிலமகள்என்றான்.

706. துப்பு உறழ் துவர் வாயின் தூய் மொழி மயிலோடும்
அப்பு உறு கடல் ஞாலம் ஆளுதி கடிதுஎன்னா,
ஒப்பு அறும் மகன் உன்னை,உயர் வனம் உற ஏகுஎன்று,
எப் பரிசு உயிர் உய்ந்தான் என் துணையவன்?என்றான்.

முனிவரின் ஆசிரமத்துள் மூவரும் செல்லுதல்

707. அல்லலும் உள; இன்பம் அணுகலும் உள அன்றோ?
நல்லவும் உள; செய்யும் நவைகளும் உள; அந்தோ
இல்லை ஓர் பயன் நான் இன்று இடர் உறும் இதின்என்னா,
புல்லினன், உடனே கொண்டு, இனிது உறை புரை புக்கான்.

முனிவரின் விருந்தோம்பல்

708. புக்கு, உறைவிடம் நல்கி, பூசனை முறை பேணி,
தக்கன கனி காயும் தந்து, உரைதரும் அன்பால்
தொக்க நல்முறை கூறி, தூயவன் உயிர்போலும்
மக்களின் அருள் உற்றான்; மைந்தரும் மகிழ்வு உற்றார்.

இராமனை தம்முடன் தங்கியிருக்க முனிவர் வேண்டுதல்

709. வைகினர் கதிர் நாறும் அளவையின் மறையோனும்,
உய்குவெம் இவனோடு யாம் உடன் உறைதலின்என்பான்,
செய்தனன் இனிது எல்லாம்; செல்வனை முகம் முன்னா,
கொய் குல மலர் மார்ப கூறுவது உளதுஎன்றான்;

710. நிறையும், நீர், மலர், நெடுங் கனி, கிழங்கு, காய் கிடந்த;
குறையும் தீயவை; தூயவை குறைவு இல; எம்மோடு

உறையும் இவ் வழி, ஒருங்கினில் உயர் தவம் முயல்வார்க்கு
இறையும், ஈது அலாது இனியது ஓர் இடம் அரிது; இன்னும்,

711. கங்கையாளொடு கரியவள், நாமகள், கலந்த
சங்கம் ஆதலின், பிரியலென்; தாமரைச் செங்கண்
அம் கண் நாயக அயனுக்கும், அரும் பெறல் தீர்த்தம்;
எங்கள் போலியர் தரத்தது அன்று; இருத்திர் ஈண்டுஎன்றான்.

தங்க இயலாமை குறித்து இராமன் கூறுதல்

712. பூண்ட மா தவன், அம் மொழி விரும்பினன் புகல,
நீண்டது அன்று இது நிறை புனல் நாட்டுக்கு; நெடு நாள்,
மாண்ட சிந்தைய இவ் வழி வைகுவென் என்றால்,
ஈண்ட யாவரும் நெருங்குவர்என்றனன் இராமன்.

இராமனுக்கு முனிவரின் அறிவுரை

713. ஆவது உள்ளதே; ஐய கேள்; ஐ-இரண்டு அமைந்த
காவதப் பொழிற்கு அப் புறம் கழிந்தபின், காண்டி;
மேவு காதலின் வைகுதிர்விண்ணினும் இனிதால்;
தேவர் கைதொழும் சித்திர கூடம் என்று உளதே.

மூவரும் முனிவரிடம் விடைபெற்று யமுனைக் கரை அடைதல்

714. என்று காதலின் ஏயினன்; அடி தொழுது ஏத்தி,
கொன்றை வேய்ங் குழல் கோவலர் முல்லை, அம் குடுமி
சென்று செங் கதிர்ச் செல்வனும் நடு உற, சிறு மான்
கன்று நீர் நுகர் காளிந்தி எனும் நதி கண்டார்.

715. மூவரும் யமுனையில் நீராடி உணவு உண்ணுதல்
ஆறு கண்டனர்; அகம் மகிழ்ந்து இறைஞ்சினர்; அறிந்து,
நீறு தோய் மணி மேனியர் நெடும் புனல் படிந்தார்;
ஊறும் மென் கனி கிழங்கினோடு உண்டு, நீர் உண்டார்;
ஏறி ஏகுவது எங்ஙனம்?என்றலும், இளையோன்,

தெப்பம் அமைத்து இலக்குவன் இருவரையும் அக்கரை சேர்த்தல்

716. வாங்கு வேய்ங் கழை துணித்தனன்; மாணையின் கொடியால்,
ஓங்கு தெப்பம் ஒன்று அமைத்து, அதன் உம்பரின், உலம்போல்
வீங்கு தோள் அண்ணல் தேவியோடு இனிது வீற்றிருப்ப,
நீங்கினான், அந்த நெடு நதி, இரு கையால் நீந்தி.

717. ஆலை பாய் வயல் அயோத்தியர் ஆண்தகைக்கு இளையான்
மாலை மால் வரைத் தோள் எனும் மந்தரம் திரிய,
காலை வேலையைக் கடந்தது, கழிந்த நீர் கடிதின்;
மேலை வேலையில் பாய்ந்தது, மீண்ட நீர் வெள்ளம்.

மூவரும் பாலை நிலத்தை அடைதல்

718. அனையர், அப் புனல் ஏறினர்; அக் கரை அணைந்தார்;
புனையும் வற்கலைப் பொற்பினர் நெடு நெறி போனார்;
சினையும் மூலமும் முகடும் வெந்து, இரு நிலம் தீய்ந்து,
நினையும் நெஞ்சமும் சுடுவது ஓர் நெடுஞ் சுரம் நேர்ந்தார்.

இராமன் நினைவால் பாலை மாறிக் குளிர்தல்

719. நீங்கல் ஆற்றலள் சனகிஎன்று, அண்ணலும் நினைந்தான்;
ஓங்கு வெய்யவன், உடுபதி எனக் கதிர் உகுத்தான்;

தாங்கு வெங் கடத்து உலவைகள் தழை கொண்டு தழைத்த;
பாங்கு வெங் கனல்; பங்கய வனங்களாய்ப் பரந்த;

720. வறுத்து வித்திய அனையன வல் அயில் பரல்கள்,
பறித்து வித்திய மலர் எனக் குளிர்ந்தன; பசைந்த;
இறுத்து எறிந்தன வல்லிகள் இளந் தளிர் ஈன்ற;
கறுத்த வாள் அரவு எயிற்றினூடு அமுது உகக் களித்த;

721. குழுமி மேகங்கள் குமுறின, குளிர் துளி கொணர்ந்த;
முழு வில் வேடரும், முனிவரின் முனிகிலர், உயிரை;
தழுவி நின்றன, பசி இல, பகை இல, தணிந்த,
உழுவையின் முலை மான் இளங் கன்றுகள் உண்ட;

722. கல் அளைக் கிடந்து அகடு வெந்து அயர்கின்ற கதழ் பாம்பு,
அல்லல் உற்றில, அலை புனல் கிடந்தன அனைய;
வல்லை உற்ற வேய், புற்றொடும் எரிவன, மணி வாழ்
புல் எயிற்று இளங் கன்னியர் தோள் எனப் பொலிந்த;

723. படர்ந்து எழுந்த புல், பசு நிறக் கம்பளம் பரப்பிக்
கிடந்த போன்றன; கேகயம் தோகைகள் கிளர,
மடந்தைமார் என, நாடகம் வயிந்தொறும் நவின்ற;
தொடர்ந்து பாணரின் பாங்கு இசை முரன்றன தும்பி;

724. காலம் இன்றியும் கனிந்தன கனி; நெடுங் கந்தம்,
மூலம் இன்றியும் முகிழ்த்தன, நிலன் உற முழுதும்;
கோல மங்கையர் ஒத்தன, கொம்பர்கள்;இன்பச்
சீலம் அன்றியும், செய் தவம் வேறும் ஒன்று உளதோ?

725. எயினர் தங்கு இடம் இருடிகள் இருப்பிடம் ஏய்ந்த;
வயின் வயின்தொறும், மணி நிறக் கோபங்கள் மலர்ந்த;
பயில் மரம்தொறும், பரிந்தன பேடையைப் பயிலும்
குயில் இரங்கின; குரங்கின; குருந்தம் நின்று அரும்பின முருந்தம்.

726. பந்த ஞாட்புறு பாசறை, பொருள்வயின், பருவம்
தந்த கேள்வரை உயிர் உறத் தழுவினர், பிரிந்த
கந்த ஓதியர் சிந்தையின் கொதிப்பதுஅக் கழலோர்
வந்த போது, அவர் மனம் எனக் குளிர்ந்ததுஅவ் வனமே

சித்திரகூட மலையை மூவரும் காணுதல்

727. வெளிறு நீங்கிய பாலையை மெல்லெனப் போனார்,
குளிறும் வான் மதிக் குழவி, தன் சூல் வயிற்று ஒளிப்ப,
பிளிறு மேகத்தைப் பிடி எனப் பெரும் பனைத் தடக் கை
களிறு நீட்டும் அச் சித்திர கூடத்தைக் கண்டார்.

இராமன் சித்திரகூட மலையின் அழகை சீதைக்குக் காட்டி மகிழ்தல்

728. நினையும் தேவர்க்கும் நமக்கும் ஒத்து, ஒரு நெறி நின்ற
அனகன், அம் கனன், ஆயிரம் பெயருடை அமலன்,
சனகன் மா மடமயிற்கு அந்தச் சந்தனம் செறிந்த
கனக மால் வரை இயல்பு எலாம் தெரிவுறக் காட்டும்.

729. வாளும் வேலும் விட்டு அளாயின அனைய கண் மயிலே
தாளின் ஏலமும் தமாலமும் தொடர்தரு சாரல்,
நீள மாலைய துயில்வன நீர் உண்ட கமஞ் சூல்
காளமேகமும் நாகமும் தெரிகிலகாணாய்

730. குருதி வாள் எனச் செவ் அரி பரந்த கண் குயிலே
மருவி மால் வரை உம்பரில் குதிக்கின்ற வருடை,
சுருதிபோல் தெளி மரகதக் கொழுஞ் சுடர் சுற்ற,
பருதி வானவன் பசும் பரி புரைவனபாராய்

731. வடம் கொள் பூண் முலை மட மயிலே மதக் கதமா
அடங்கு பேழ் வயிற்று அரவு உரி அமைதொறும் தொடக்கி,
தடங்கள் தோறும் நின்று ஆடுவ, தண்டலை அயோத்தி
நுடங்கு மாளிகைத் துகிற்கொடி நிகர்ப்பனநோக்காய்

732. உவரிவாய் அன்றிப் பாற்கடல் உதவிய அமுதே
துவரின் நீள் மணித் தடம்தொறும் இடம்தொறும் துவன்றி,
கவரி மால் நிற வால் புடை பெயர்வன, கடிதின்
பவள மால் வரை அருவியைப் பொருவியபாராய்

733. சலம் தலைக்கொண்ட சீயத்தால், தனி மதக் கத மா
உலந்து வீழ்தலின் சிந்தின உதிரத்தில், மடவார்
புலந்த காலை அற்று உக்கன குங்குமப் பொதியில்
கலந்த முத்து என, வேழ முத்து இமைப்பனகாணாய்

734. நீண்ட மால் வரை மதி உற, நெடு முடி நிவந்த
தூண்டு மா மணிச் சுடர் சடைக் கற்றையின் தோன்ற,
மாண்ட வால் நிற அருவி அம் மழ விடைப் பாகன்
காண் தகும் சடைக் கங்கையை நிகர்ப்பனகாணாய்

735. தொட்ட வார் சுனை, சுடர் ஒளி மணியொடும் தூவி
விட்ட சென்றன, விடா மத மழை அன வேழம்
வட்ட வேங்கையின் மலரொடும் ததைந்தன, வயங்கும்
பட்டம் நெற்றியில் சுற்றிய போல்வனபாராய்

736. இழைந்த நூல் இணை மணிக் குடம் சுமக்கின்றது என்னக்
குழைந்த நுண் இடைக் குவி இள வன முலைக் கொம்பே
தழைந்த சந்தனச் சோலை தன் செலவினைத் தடுப்ப,
நுழைந்து போகின்றது ஒக்கின்ற மதியினை நோக்காய்

737. உருகு காதலின் தழைகொண்டு மழலை வண்டு ஓச்சி,
முருகு நாறு செந் தேனினை முழைநின்றும் வாங்கி,
பெருகு சூல் இளம் பிடிக்கு ஒரு பிறை மருப்பு யானை,
பருக, வாயினில், கையின்நின்று அளிப்பதுபாராய்

738. அளிக்கும் நாயகன் மாயை புக்கு அடங்கினன் எனினும்,
களிப்பு இல் இந்தியத்து யோகியைக் கரக்கிலன்; அதுபோல்,

ஒளித்து நின்றுளர் ஆயினும் உருத் தெரிகின்ற
பளிக்கு அறைச் சில பரிமுக மாக்களைப்பாராய்

739. ஆடுகின்ற மா மயிலினும் அழகிய குயிலே
கூடுகின்றிலர், கொடிச்சியர் தம் மனம் கொதிப்ப
ஊடுகின்றனர், கொழுநரை உருகினர் நோக்கப்
பாடுகின்றன, கின்னர மிதுனங்கள்பாராய்

740. வில்லி வாங்கிய சிலை எனப் பொலி நுதல் விளக்கே
வல்லிதாம் கழை தாக்கலின் வழிந்து இழி பிரசம்,
கொல்லி வாங்கிய குன்றவர் கொடி நெடுங் கவலை
கல்லி வாங்கிய குழிகளை நிறைப்பனகாணாய்.

741. ஒருவு இல் பெண்மை என்று உரைக்கின்ற உடலினுக்கு உயிரே
மருவு காதலின் இனிது உடன் ஆடிய மந்தி
அருவி நீர்கொடு வீச, தான் அப் புறத்து ஏறி,
கருவி மா மழை உதிர்ப்பது ஓர் கடுவனைக்காணாய்

742. வீறு பஞ்சினில் அமிழ்த நெய் மாட்டிய விளக்கே
சீறு வெங் கதிர் செறிந்தன, பேர்கல, திரியா
மாறு இல் மண்டிலம் நிரம்பிய மாணிக்க மணிக்கல்
பாறை மற்று ஒரு பரிதியின் பொலிவதுபாராய்

743. சீலம் இன்னது என்று அருந்ததிக்கு அருளிய திருவே
நீல வண்டினம் படிந்து எழ, வளைந்து உடன் நிமிர்வ
கோல வேங்கையின் கொம்பர்கள், பொன் மலர் தூவிக்
காலினில் தொழுது எழுவன நிகர்ப்பனகாணாய்

744. வில் கொள் வாள் நுதல், விளங்கு இழை, இளந் தளிர்க் கொழுந்தே
எல் கொள் மால் வரை உம்பரின், இரும் புனம் காக்கும்
கொல் கொள் வேல் கணார் குரீஇ இனத்து எறி குருவிந்தக்
கற்கள், வானிடை மீன் என வீழ்வனகாணாய்

745. வரி கொள் ஒண் சிலை வயவர்தம் கணிச்சியின் மறித்த
பரிய கால் அகில் சுட, நிமிர் பசும் புகைப் படலம்,
அரிய வேதியர், ஆகுதிப் புகையொடும் அளவி,
கரிய மால் வரைக் கொழுந்து எனப் படர்வனகாணாய்

746. நானம், நாள்மலர், நறை, அகில், நாவி, தேன், நாறும்
சோனை வார் குழற் சுமை பொறாது இறும் இடைத் தோகாய்
வான யாறு மீன் மலர்ந்தன எனப் புனல் வறந்த
கான யாறுகள் கதிர் மணி இமைப்பனகாணாய்

747. மஞ்சு அளாவிய மாணிக்கப் பாறையில் மறைவ,
செஞ்செவே நெடு மரகதப் பாறையில் தெரிவ,
விஞ்சை நாடியர் கொழுநரோடு ஊடிய விமலப்
பஞ்சு அளாவிய சீறடிச் சுவடிகள்பாராய்

748. சுழித்த செம்பொனின் தொளைபுரை உந்தியின் துணையே
கொழித்த மா மணி அருவியொடு இழிவன, கோலம்
அழித்து மேவிய அரம்பையர் அறல் புரை கூந்தல்
கழித்து நீக்கிய கற்பக நறு மலர்காணாய்

749. அறை கழல் சிலைக் குன்றவர் அகன் புனம் காவல்
பறை எடுத்து, ஒரு கடுவன் நின்று அடிப்பதுபாராய்
பிறையை எட்டினள் பிடித்து,இதற்கு இது பிழைஎன்னா,
கறை துடைக்குறும் பேதை ஓர் கொடிச்சியைக்காணாய்

750. அடுத்த பல் பகல் அன்பரின் பிரிந்தவர் என்பது
எடுத்து நம்தமக்கு இயம்புவ எனக், கரிந்து இருண்ட
தொடுத்த மாதவிச் சூழலில், சூர் அரமகளிர்
படுத்து வைகிய பல்லவ சயனங்கள்பாராய்

751. நினைந்த போதினும் அமிழ்து ஒக்கும் நேரிழை நிறை தேன்
வனைந்த வேங்கையில், கோங்கினில், வயிந்தொறும் தொடுத்துக்
குனிந்த ஊசலில், கொடிச்சியர் எடுத்த இன் குறிஞ்சி
கனிந்த பாடல் கேட்டு, அசுணமா வருவனகாணாய்

752. இலவும் இந்திரகோபமும் புரை இதழ் இனியோய்
அலவும் நுண் துளி அருவி நீர், அரம்பையர் ஆட,
கலவை, சாந்து, செங் குங்குமம், கற்பகம் கொடுத்த
பலவும் தோய்தலின் பரிமளம் கமழ்வனபாராய்

753. செம் பொனால் செய்து, குலிகம் இட்டு எழுதிய செப்பு ஓர்
கொம்பு தாங்கியது எனப் பொலி வன முலைக் கொடியே
அம் பொன் மால் வரை, அலர் கதிர் உச்சி சென்று அணுகப்
பைம் பொன் மா முடி மிலைச்சியது ஒப்பதுபாராய்

754. மடந்தைமார்களில் திலதமே மணி நிறத் திணி கல்
தொடர்ந்த பாறையில், வேயினம் சொரி கதிர் முத்தம்
இடம்தொறும் கிடந்து இமைப்பன, எக்கு இளஞ் செக்கர்
படர்ந்த வானிடை, தாரகை நிகர்ப்பனபாராய்

755. குழுவு நுண் தொளை வேயினும், குறி நரம்பு எறிவுற்று
எழுவு தண் தமிழ் யாழினும் இனிய சொல் கிளியே
முழுவதும் மலர் விரிந்த தாள் முருக்கு இடை மிடைந்த
பழுவம், வெங் கனல் கதுவியது ஒப்பனபாராய்

756. வளைகள் காந்தளில் பெய்தன அனைய கைம் மயிலே
தொளை கொள் தாழ் தடக் கைந் நெடுந் துருத்தியில் தூக்கி,
அளவு இல் மூப்பினர் அருந் தவர்க்கு, அருவி நீர் கொணர்ந்து,
களப மால் கரி குண்டிகைச் சொரிவனகாணாய்

757. வடுவின் மா வகிர் இவை எனப் பொலிந்த கண் மயிலே
இடுகு கண்ணினர், இடர் உறு மூப்பினர் ஏக,
நெடுகு கூனல் வால் நீட்டின, உருகுறு நெஞ்சக்
கடுவன், மா தவர்க்கு அரு நெறி காட்டுவகாணாய்

758. பாந்தள், தேர், இவை பழிபடப் பரந்த பேர் அல்குல்
ஏந்து நூல் அணி மார்பினர் ஆகுதிக்கு இயையக்
கூந்தல் மென் மயில் குறுகின நெடுஞ் சிறை கோலி,
காந்து குண்டத்தில் அடங்கு எரி எழுப்புவகாணாய்

759. அலம்பு வார் குழல் ஆய் மயில் பெண் அருங்கலமே
நலம்பெய் வேதியர் மார்பினுக்கு இயைவுற நாடி,
சிலம்பி, பஞ்சினில், சிக்கு அறத் தெரிந்த நூல், தே மாம்
பலம் பெய் மந்திகள் உடன் வந்து கொடுப்பனபாராய்

760. தெரிவைமார்க்கு ஒரு கட்டளை எனச் செய்த திருவே
பெரிய மாக் கனி, பலாக் கனி, பிறங்கிய வாழை
அரிய மாக் கனி, கடுவன்கள் அன்பு கொண்டு அளிப்ப,
கரிய மா கிழங்கு அகழ்ந்தன கொணர்வனகாணாய்

761. ஐவனக் குரல், ஏனலின் கதிர், இறுங்கு, அவரை,
மெய் வணக்குறு வேய் இனம் ஈன்ற மெல் அரிசி,

பொய் வணக்கிய மா தவர் புரைதொறும் புகுந்து, உன்
கை வணத்த வாய்க் கிள்ளை தந்து அளிப்பனகாணாய்

762. இடி கொள் வேழத்தை எயிற்றொடும் எடுத்து உடன் விழுங்கும்
கடிய மாசுணம், கற்று அறிந்தவர் என அடங்கிச்
சடை கொள் சென்னியர், தாழ்வு இலர் தாம் மிதித்து ஏறப்
படிகளாம் எனத் தாழ்வரை கிடப்பனபாராய்

763. அசும்பு பாய் வரை அருந் தவம் முடித்தவர், துணைக் கண்
தசும்பு வேய்ந்தவர் ஒத்தவர் தமக்கு, விண் தருவான்
விசும்பு தூர்ப்பன ஆம் என, வெயில் உக விளங்கும்
பசும்பொன் மானங்கள் போவன வருவனபாராய்

இராமன் அந்தணரின் விருந்தினனாதல்

764. இனைய யாவையும் ஏந்திழைக்கு இயம்பினன் காட்டி,
அனைய மால் வரை அருந் தவர் எதிர்வர, வணங்கி,
வினையின் நீங்கிய வேதியர் விருந்தினன் ஆனான்
மனையில் மெய் எனும் மா தவம் புரிந்தவன் மைந்தன்.

கதிரவன் மறைய மாலைப் பொழுது வருதல்

765. மா இயல் உதயம் ஆம் துளப வானவன்,
மேவிய பகை இருள் அவுணர் வீந்து உக
கா இயல் குட வரை, கால நேமிமேல்,
ஏவிய திகிர்போல், இரவி ஏகினான்.

766. சக்கரம் தானவன் உடலில் தாக்குற,
எக்கிய சோரியின் பரந்தது, எங்கணும்
செக்கர்; அத் தீயவன் வாயின் தீர்ந்து, வேறு
உக்க வான் தனி எயிறு ஒத்தது, இந்துவே

767. ஆனனம் மகளிருக்கு அளித்த தாமரைப்
பூ நனி முகிழ்த்தன, புலரி போன பின்;
மீன் என விளங்கிய வெள்ளி ஆம்பல் வீ,
வான் எனும் மணித் தடம், மலர்ந்த எங்குமே

768. மந்தியும் கடுவனும் மரங்கள் நோக்கின;
தந்தியும் பிடிகளும் தடங்கள் நோக்கின;
நிந்தை இல் சகுந்தங்கள் நீளம் நோக்கின;
அந்தியை நோக்கினான், அறிவை நோக்கினான்.

மூவரும் மலை வழிபாடு செய்தல்

769. மொய் உறு நறு மலர் முகிழ்த்தவாம் சில;
மை அறு நறு மலர் மலர்ந்தவாம் சில;
ஐயனோடு, இளவற்கும் அமுதனாளுக்கும்
கைகளும், கண்களும், கமலம் போன்றவே.

இலக்குவன் குடில் அமைக்க, இராமனும் சீதையும் குடிபுகல்

770. மாலை வந்து அகன்றபின், மருங்கு இலாளொடும்,
வேலை வந்து உறைவிடம் மேயது ஆம் என,
கோலை வந்து உமிழ் சிலைத் தம்பி கோலிய
சாலை வந்து எய்தினான், தவத்தின் எய்தினான்.

இலக்குவன் அமைத்த சாலை

771. நெடுங் கழைக் குறுந் துணி நிறுவி, மேல் நிரைத்து,
ஒடுங்கல் இல் நெடு முகடு ஒழுக்கி, ஊழுற
இடுங்கல் இல் கை விசித்து ஏற்றி, எங்கணும்
முடங்கல் இல் வரிச்சு மேல் விரிச்சு மூட்டியே.

772. தேக்கு அடைப் படலையின் செறிவு செய்து, பின்,
பூக் கிளர் நாணலின் புல்லு வேய்ந்து, கீழ்த்
தூக்கிய வேய்களின் சுவரும் சுற்றுறப்
போக்கி, மண் எறிந்து, அவை புனலின் தீற்றியே.

773. வேறு இடம், இயற்றினன் மிதிலை நாடிக்கும்,
கூறின நெறி முறை குயிற்றி, குங்குமச்
சேறு கொண்டு அழகுறத் திருத்தி, திண் சுவர்
ஆறு இடு மணியொடு தரளம் அப்பியே.

774. மயிலுடைப் பீலியின் விதானம் மேல் வகுத்து,
அயிலுடைச் சுரிகையால் அருகு தூக்கு அறுத்து,
எயில் இளங் கழைகளால் இயற்றி, ஆறு இடு
செயலுடைப் புது மலர் பொற்பச் சிந்தியே.

சீதையோடு இராமன் சாலையில் குடி புகுதல்

775. இன்னணம் இளையவன் இழைத்த சாலையில்,
பொன் நிறத் திருவொடும் குடி புக்கான் அரோ
நல் நெடுந் திசைமுகன் அகத்தும், நம்மனோர்க்கு
உன்ன அரும் உயிருளும், ஒக்க வைகுவான்.

சாலையில் இராமன் மகிழ்ந்திருத்தல்

776. மாயம் நீங்கிய சிந்தனை, மா மறை,
தூய பாற்கடல், வைகுந்தம், சொல்லல் ஆம்
ஆய சாலை, அரும் பெறல் அன்பினன்,
நேய நெஞ்சின் விரும்பி, நிரம்பினான்.

சாலை அமைத்த இலக்குவனை நினைத்து இராமன் நெகிழ்தல்

777. மேவு கானம், மிதிலையர் கோன் மகள்
பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன;
தா இல் எம்பி கை சாலை சமைத்தன
யாவை, யாதும் இலார்க்கு இயையாதவே?

778. என்று சிந்தித்து, இளையவற் பார்த்து,இரு
குன்று போலக் குவவிய தோளினாய்
என்று கற்றனை நீ இது போல்?என்றான்
துன்று தாமரைக் கண் பனி சோர்கின்றான்.

779. அடரும் செல்வம் அளித்தவன் ஆணையால்,
படரும் நல் அறம் பாலித்து, இரவியின்
சுடரும் மெய்ப் புகழ் சூடினென் என்பது என்?
இடர் உனக்கு இழைத்தேன் நெடு நாள்என்றான்.

இலக்குவனின் பதில் உரை

780. அந்த வாய்மொழி ஐயன் இயம்பலும்
நொந்த சிந்தை இளையவன் நோக்கினான்,
எந்தை காண்டி, இடரினுக்கு அங்குரம்
முந்து வந்து முளைத்தது அன்றோஎன்றான்.

இலக்குவனுக்கு இராமன் கூறிய ஆறுதல்

781. ஆக, செய்தக்கது இல்லை; அறத்தினின்று
ஏகல் என்பது அரிதுஎன்றும் எண்ணினான்
ஓகை கொண்டவன் உள் இடர் நோக்கினான்
சோக பங்கம் துடைப்பு அரிதால்எனா.

782. பின்னும், தம்பியை நோக்கி, பெரியவன்,
மன்னும் செல்வத்திற்கு உண்டு வரம்பு; இதற்கு
என்ன கேடு உண்டு? இவ் எல்லை இல் இன்பத்தை
உன்னு, மேல் வரும் ஊதியத்தோடுஎன்றான்.

நோன்பு இருந்து இராமன் மகிழ்ந்திருத்தல்

783. தேற்றித் தம்பியை, தேவரும் கைதொழ,
நோற்று இருந்தனன், நோன் சிலையோன்; இப்பால்,
ஆற்றல் மா தவன் ஆணையின் போனவர்
கூற்றின் உற்றது கூறலுற்றாம் அரோ.

மிகைப் பாடல்கள்

நெய் கொள் நீர் உண்டு, நெருப்பு உண்டு, நீண்டு, மைந் நிறைந்த
வை கொள் வேல் எனக் காலனும் மறுகுறும் கண்ணாய்
மெய்கள் நோகின்ற பிடிகளை விரும்பிய வேழம்
கைகள் நோகில தாங்கின நிற்பன காணாய்

விடம் கொள் நோக்கி நின் இடையினை மின் என வெருவி,
படம் கொள் நாகங்கள் முழை புகப் பதைப்பன பாராய்
மடங்கல் ஆளிகள் எனக் கொடு மழை இனம் முழங்க,
கடம் கொள் கார் மதக் கைம்மலை இரிவன காணாய்

எய்த இன்னல் வந்த போது யாவரேனும் யாவையும்
செய்ய வல்லர் என்று கொள்க; சேண் நெறிக்கண் நீங்கிட,
மைய கண்ணி செய்ய பாதம் வல்ல ஆய; எம்பிதன்
கைகள் இன்று பன்னசாலை கட்ட வல்ல ஆயவே.

தினைத் துணை வயிறு அலாச் சிற்றெறும்புகள்
வனத்திடைக் கரிகளை வருத்தி வாழ்வன;
அனைத்து உள உயிர்களும் யாவும் அங்ஙனே;
மனத்து இடர் நீங்கினார் இல்லை, மன்னனே

சித்திரகூடப் படலம் முற்றிற்று

பரதனிடம் தூதுவர் தம் வருகையை தெரிவித்தல்

784. பொரு இல் தூதுவர் போயினர், பொய் இலார்;
இரவும் நன் பகலும் கடிது ஏகினர்;
பரதன் கோயில் உற்றார்,படிகாரிர் எம்
வரவு சொல்லுதிர் மன்னவற்கே என்றார்.

பரதன் தூதுவரிடம் நலம் விசாரித்தல்

785. தூதர் வந்தனர், உந்தை சொல்லோடுஎன,
காதல் முந்திக் களிக்கின்ற சிந்தையான்,
போதுக ஈங்குஎன, புக்கு, அவர் கைதொழ,
தீது இலன்கொல் திரு முடியோன்என்றான்.

தூதுவர் பதிலும், பரதனின் விசாரிப்பும்

786. வலியன்என்று அவர் கூற மகிழ்ந்தனன்;
இலை கொள் பூண் இளங்கோன் எம்பிரானொடும்
உலைவு இல் செல்வத்தனோ?என,உண்டுஎன,
தலையின் ஏந்தினன், தாழ் தடக் கைகளே.

தூதுவர் திருமுகம் கொடுத்தல்

787. மற்றும் சுற்றத் துளார்க்கும் வரன்முறை
உற்ற தன்மை வினாவி உவந்தபின்,
இற்றது ஆகும், எழுது அரு மேனியாய்
கொற்றவன் தன் திருமுகம் கொள்கஎன்றார்.

திருமுகம் பெற்ற பரதனின் மகிழ்ச்சி

788. என்று கூறலும், ஏத்தி இறைஞ்சினான்,
பொன் திணிந்த பொரு இல் தடக் கையால்,
நின்று வாங்கி, உருகிய நெஞ்சினான்
துன்று நாள்மலர்ச் சென்னியில் சூடினான்.

தூதருக்கு பரதன் பரிசளித்தல்

789. சூடி, சந்தனம் தோய்த்துடைச் சுற்று மண்
மூடு தோட்டின் முடங்கல் நிமிர்ந்தனன்;
ஈடு நோக்கி வந்து எய்திய தூதர்க்குக்
கோடி மேலும் நிதியம் கொடுத்தனன்.

சத்துருக்கனனுடன் பரதன் அயோத்திக்கு புறப்படுதல்

790. வாள் நிலா நகை தோன்ற, மயிர் புறம்
பூண, வான் உயர் காதலின் பொங்கினான்,
தாள் நிலாம் மலர் தூவினன்தம்முனைக்
காணலாம் எனும் ஆசை கடாவவே.

791. எழுக சேனைஎன்று ஏவினன்; எய்தினன்
தொழுது, கேகயர் கோமகன் சொல்லொடும்,
தழுவு தேரிடைத் தம்பியொடு ஏறினான்;
பொழுதும் நாளும் குறித்திலன் போயினான்.

பரத சேனையின் எழுச்சி

792. யானை சுற்றின; தேர் இரைத்து ஈண்டின;
மான வேந்தர் குழுவினர்; வாளுடைத்
தானை சூழ்ந்தன; சங்கம் முரன்றன;
மீன வேலையின் விம்மின, பேரியே.

793. கொடி நெருங்கின; தொங்கல் குழீஇயின;
வடி நெடுங் கண் மடந்தையர் ஊர் மடப்
பிடி துவன்றின; பூண் ஒளி போர்ந்தன,
இடி துவன்றின மின் என, எங்குமே.

794. பண்டி எங்கும் பரந்தன; பல் இயம்
கொண்டு இயம்பின கொண்டலின்; கோதையில்
வண்டு இயம்பின; வாளியின் வாவுறும்
செண்டு இயங்கு பரியும் செறிந்தவே.

795. துளை முகத்தின் சுருதி விளம்பின;
உளை முகத்தின் உம்பரின் ஏகிட,
விளை முகத்தன வேலையின் மீது செல்
வளை முகத்தன வாசியும் வந்தவே.

796. வில்லின் வேதியர், வாள் செறி வித்தகர்,
மல்லின் வல்லர், சுரிகையின் வல்லவர்,
கொல்லும் வேல் குந்தம் கற்று உயர் கொற்றவர்,
தொல்லை வாரணப் பாகரும், சுற்றினார்.

797. எறி பகட்டினம், ஆடுகள், ஏற்றை மா,
குறி கொள் கோழி, சிவல், குறும்பூழ், நெடும்
பொறி மயிர்க் கவுதாரிகள், போற்றுறு
நெறியின் மாக்களும் முந்தி நெருங்கினார்.

798. நிறைந்த மாந்தர் நெருங்கினர் நெஞ்சினில்,
பறந்து போதும்கொல்என்று, பதைக்கின்றார்,
பிறந்து, தேவர், உணர்ந்து, பெயர்ந்து முன்
உறைந்து வான் உறுவார்களை ஒக்கின்றார்.

799. ஊன் அளைந்த உடற்கு உயிர் ஆம் எனத்
தான் அளைந்து தழுவின, தண்ணுமை;
தேன் அளைந்து செவி உற வார்த்தென,
வான் அளைந்தது, மாகதர் பாடலே.

800. ஊறு கொண்ட முரசு உமிழ் ஓதையை
வீறு கொண்டன, வேதியர் வாழ்த்து ஒலி;
ஏறு கொண்டு எழும் மல்லர் இடிப்பினை
மாறு கொண்டன, வந்திகர் வாழ்த்து அரோ

பரதன் தன் படையுடன் கோசல நாடு சேர்தல்

801. ஆறும் கானும் அகல் மலையும் கடந்து
ஏறி, ஏழ் பகல் நீந்தி, பின், எந்திரத்து
ஊறு பாகு மடை உடைத்து ஒண் முளை
நாறு பாய் வயல் கோசலம் நண்ணினான்.

கோசல நாட்டின் அலங்கோல நிலை

802. ஏர் துறந்த வயல்; இள மைந்தர் தோள்
தார் துறந்தன; தண் தலை நெல்லினும்,

நீர் துறந்தன; தாமரை நீத்தெனப்
பார் துறந்தனள், பங்கயச் செல்வியே.

803. பிதிர்ந்து சாறு பெருந் துறை மண்டிடச்
சிதர்ந்து சிந்தி அழிந்தன தேம் கனி;
முதிர்ந்து, கொய்யுநர் இன்மையின், மூக்கு அவிழ்ந்து
உதிர்ந்து உலர்ந்தன, ஒண் மலர் ஈட்டமே.

804. ஏய்ந்த காலம் இது இதற்கு ஆம்என
ஆய்ந்து, மள்ளர் அரிகுநர் இன்மையால்
பாய்ந்த சூதப் பசு நறுந் தேறலால்
சாய்ந்து, ஒசிந்து, முளைத்தன சாலியே.

805. எள் குலா மலர் ஏசிய நாசியர்,
புள் குலா வயல் பூசல் கடைசியர்,
கட்கிலார் களை; காதல் கொழுநரோடு
உள் கலாம் உடையாரின், உயங்கினார்.

806. ஓதுகின்றில கிள்ளையும்; ஓதியர்
தூது சென்றில, வந்தில, தோழர்பால்;
மோதுகின்றில பேரி, முழா; விழாப்
போதுகின்றில, பொன் அணி வீதியே.

807. பாடல் நீத்தன, பண்தொடர் பாண் குழல்;
ஆடல் நீத்த, அரங்கொடு அகன் புனல்;
சூடல் நீத்தன, சூடிகை; சூளிகை
மாடம் நீத்தன, மங்கல வள்ளையே.

808. நகை இழந்தன, வாள் முகம்; நாறு அகிற்
புகை இழந்தன, மாளிகை; பொங்கு அழல்
சிகை இழந்தன, த ீ விகை; தே மலர்த்
தொகை இழந்தன, தோகையர் ஓதியே.

809. அலர்ந்த பைங் கூழ், அகன் குளக் கீழன,
மலர்ந்த வாயில் புனல் வழங்காமையால்,
உலர்ந்தவன்கண் உலோபர் கடைத்தலைப்
புலர்ந்து நிற்கும் பரிசிலர் போலவே.

810. நாவின் நீத்து அரு நல் வளம் துன்னிய,
பூவின் நீத்தென, நாடு, பொலிவு ஒரீஇ,
தேவி நீத்து அருஞ் சேண் நெறி சென்றிட,
ஆவி நீத்த உடல் எனல் ஆயதே.

நாட்டின் நிலை கண்ட பரதனின் துயரம்

811. என்ற நாட்டினை நோக்கி, இடர் உழந்து,
ஒன்றும் உற்றது உணர்ந்திலன், உன்னுவான்,
சென்று கேட்பது ஓர் தீங்கு உளது ஆம்எனா
நின்று நின்று, நெடிது உயிர்த்தான் அரோ

பொலிவிழந்த நகரை பரதன் பார்த்தல்

812. மீண்டும் ஏகி, அம் மெய் எனும் நல் அணி
பூண்ட வேந்தன் திருமுகன், புந்திதான்
தூண்டு தேரினும் முந்துறத் தூண்டுவான்,
நீண்ட வாயில் நெடு நகர் நோக்கினான்.

பரதன் கொடி இழந்த நகரை காணுதல்

813. அண்டம் முற்றும் திரிந்து அயர்ந்தாய்; அமுது
உண்டு போதிஎன்று, ஒண் கதிர்ச் செல்வனை,
விண் தொடர்ந்து விலக்குவ போல்வன,
கண்டிலன், கொடியின் நெடுங் கானமே.

பரதன் கொடை முரசு ஒலி இல்லாத நகரை காணுதல்

814. ஈட்டு நல் புகழ்க்கு ஈட்டிய யாவையும்,
வேட்ட, வேட்டவர் கொண்மின், விரைந்துஎனக்
கோட்டி மாக்களைக் கூவுவ போல்வன,
கேட்டிலன், முரசின் கிளர் ஓதையே.

பரதன் பரிசிலர் பரிசு பெறாத நகரைக் காணுதல்

815. கள்ளை, மா, கவர் கண்ணியன் கண்டிலன்
பிள்ளை மாக் களிறும், பிடி ஈட்டமும்,
வள்ளைமாக்கள், நிதியும், வயிரியர்,
கொள்ளை மாக்களின் கொண்டனர் ஏகவே.

அந்தணர் பரிசில் பெறாமை கண்டு பரதன் இரங்குதல்

816. காவல் மன்னவன் கான்முனை கண்டிலன்
ஆவும், மாவும், அழி கவுள் வேழமும்,
மேவு காதல் நிதியின் வெறுக்கையும்,
பூவின் வானவர் கொண்டனர் போகவே.

இனிய இசை ஒலி இல்லாத அயோத்தி நகர்

817. சூழ் அமைந்த சுரும்பும், நரம்பும், தம்
ஏழ் அமைந்த இசை இசையாமையால்,
மாழை உண் கண் மயில் எனும் சாயலார்
கூழை போன்ற, பொருநர் குழாங்களே.

மக்கள் இயக்கம் இல்லாமையால் பொலிவு இழந்த நகர வீதிகள்

818. தேரும், மாவும், களிறும், சிவிகையும்,
ஊரும் பண்டியும், ஊருநர் இன்மையால்,
யாரும் இன்றி, எழில் இல; வீதிகள்,
வாரி இன்றிய வாலுக ஆற்றினே.

நகரின் நிலை கண்ட பரதனின் கேள்வி

819. அன்ன தன்மை அக நகர் நோக்கினான்,
பின்னை, அப் பெரியோர் தம் பெருந்தகை,
மன்னன் வைகும் வளநகர் போலும் ஈது?
என்ன தன்மை? இளையவனே என்றான்.

நகரின் நிலை அழிவைக் குறித்தல்

820. வேற்று அடங்கலர் ஊர் என மெல்லிதால்;
சூல் தடங் கருங்கார் புரை தோற்றத்தான்
சேல் தடங் கண் திருவொடும் நீங்கிய
பால் தடங் கடல் ஒத்தது, பார்என்றான்

சத்துருக்கனனின் உரை

821. குரு மணிப் பூண் அரசிளங் கோளரி
இரு கை கூப்பி இறைஞ்சினன்,எய்தியது
ஒரு வகைத்து அன்று உறு துயர்; ஊழி வாழ்
திரு நகர்த் திரு தீர்ந்தனன் ஆம்என்றான்.

தயரதன் வாழுமிடத்தை பரதன் அடைதல்

822. அனைய வேலையில், அக் கடைத் தோரண
மனையின் நீள் நெடு மங்கல வீதிகள்
நினையும் மாத்திரத்து ஏகிய நேமியான்
தனையனும், தந்தை சார்விடம் மேவியான்.

பரதன் தந்தையை மாளிகையில் காணாது துயருறுதல்

823. விருப்பின், எய்தினன், வெந் திறல் வேந்தனை,
இருப்பு நல் இடம் எங்கணும் கண்டிலன்;
அருப்பம் அன்று இதுஎன்று, ஐயுறவு எய்தினான்
பொருப்பு நாண உயர்ந்த புயத்தினான்

கைகேயி பரதனை அழைத்தல்

824. ஆய காலையில், ஐயனை நாடித் தன்
தூய கையின் தொழல் உறுவான் தனை,
கூயள் அன்னை; குறுகுதிர் ஈண்டுஎன,
வேய் கொள் தோளி ஒருத்தி விளம்பினாள்.

கைகேயியை பரதன் வணங்க அவள் விசாரித்தல்

825. வந்து, தாயை அடியில் வணங்கலும்,
சிந்தை ஆரத் தழுவினள்,தீது இலர்
எந்தை, என்னையர், எங்கையர்?என்றனள்;
அந்தம் இல் குணத்தானும்,அது ஆம்என்றான்.

தந்தை எங்கு உளார் என பரதன் வினாவுதல்

826. மூண்டு எழு காதலால், முளரித் தாள் தொழ
வேண்டினென், எய்தினென், உள்ளம் விம்முமால்;
ஆண் தகை நெடு முடி அரசர் கோமகன்
யாண்டையான்? பணித்திர்என்று, இரு கை கூப்பினான்.

கைகேயியின் பதில்

827. ஆனவன் உரை செய, அழிவு இல் சிந்தையாள்,
தானவர் வலி தவ நிமிர்ந்த தானை அத்
தேன் அமர் தெரியலான், தேவர் கைதொழ,
வானகம் எய்தினான்; வருந்தல் நீஎன்றாள்.

தயரதன் இறந்த செய்தி கேட்டு பரதன் மூர்ச்சித்தல்

828. எறிந்தன கடிய சொல் செவியுள் எய்தலும்,
நெறிந்து அலர் குஞ்சியான், நெடிது வீழ்ந்தனன்;
அறிந்திலன்; உயிர்த்திலன்;அசனி ஏற்றினால்
மறிந்து உயர் மராமரம் மண் உற்றென்னவே.

பரதன் கைகேயியை கடிந்துரைத்தல்

829. வாய் ஒளி மழுங்க, தன் மலர்ந்த தாமரை
ஆய் மலர் நயனங்கள் அருவி சோர்தர,

தீ எரி செவியில் வைத்தனைய தீய சொல்,
நீ அலது உரைசெய நினைப்பார்களோ?என்றான்.

பரதனின் புலம்பல்

830. எழுந்தனன்; ஏங்கினன்; இரங்கிப் பின்னரும்
விழுந்தனன்; விம்மினன்; வெய்து உயிர்த்தனன்;
அழிந்தனன்; அரற்றினன்; அரற்றி, இன்னன
மொழிந்தனன், பின்னரும்முருகன் செவ்வியான்.

831. அறம்தனை வேர் அறுத்து, அருளைக் கொன்றனை,
சிறந்த நின் தண்ணளித் திருவைத் தேசு அழித்து,
இறந்தனை ஆம் எனின், இறைவ நீதியை
மறந்தனை; உனக்கு, இதின் மாசு மேல் உண்டோ?

832. சினக் குறும்பு எறிந்து, எழு காமத் தீ அவித்து,
இனக் குறும்பு யாவையும் எற்றி, யாவர்க்கும்
மனக்கு உறு நெறி செலும் வள்ளியோய் மறந்து,
உனக்கு உறு நெறி செலல் ஒழுக்கின்பாலதோ?

833. முதலவன் முதலிய முந்தையோர் பழங்
கதையையும் புதுக்கிய தலைவன் கண்ணுடை
நுதலவன் சிலை விலின் நோன்மை நூறிய
புதல்வனை, எங்ஙனம் பிரிந்து போயினாய்?

834. செவ் வழி உருட்டிய திகிரி மன்னவ
எவ் வழி மருங்கினும் இரவலாளர் தாம்,
இவ் வழி உலகின் இல்; இன்மை நண்பினோர்
அவ் வழி உலகினும் உளர்கொலோ?ஐயா

835. பல் பகல் நிழற்றும் நின் கவிகைப் பாய் நிழல்
நிற்பன பல் உயிர் உணங்க, நீ நெடுங்
கற்பக நறு நிழல் காதலித்தியோ?
மல் பக மலர்ந்த தோள் மன்னர் மன்னனே

836. இம்பர் நின்று ஏகினை; இருக்கும் சார்பு இழந்து,
உம்பர் வந்து உன் கழல் ஒதுங்கினார்களோ?
சம்பரன் அனைய அத் தானைத் தானவர்,
அம்பரத்து இன்னமும் உளர்கொலாம்?ஐயா

837. இயம் கெழு தானையர் இறுத்த மாத் திறை,
உயங்கல் இல் மறையவர்க்கு உதவி, உம்பரின்,
அயம் கெழு வேள்வியோடு, அமரர்க்கு ஆக்கிய,
வயங்கு எரி வளர்க்கலை, வைக வல்லையோ?

838. ஏழ் உயர் மத களிற்று இறைவ ஏகினை
வாழிய கரியவன், வறியன் கை என,
பாழி அம் புயத்து நின் பணியின் நீங்கலா
ஆழியை, இனி, அவற்கு அளிக்க எண்ணியோ?

839. பற்று இலை, தவத்தினின் பயந்த மைந்தற்கு
முற்று உலகு அளித்து, அது முறையின் எய்திய
கொற்றவன் முடி மணக் கோலம் காணவும்
பெற்றிலை போலும், நின் பெரிய கண்களால்?

பரதன் தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொள்ளல்

840. ஆற்றலன், இன்னன பன்னி ஆவலித்து,
ஊற்று உறு கண்ணினன், உருகுவான்; தனைத்
தேற்றினன் ஒரு வகை; சிறிது தேறிய,
கூற்று உறழ் வரி சிலைக் குரிசில் கூறுவான்.

இராமனை வணங்கிலாலன்றித் துயர் போகாது என பரதன் இயம்பல்

841. எந்தையும், யாயும், எம் பிரானும், எம் முனும்,
அந்தம் இல் பெருங் குணத்து இராமன்; ஆதலால்,
வந்தனை அவன் கழல் வைத்தபோது அலால்,
சிந்தை வெங் கொடுந் துயர் தீர்கலாதுஎன்றான்.

கைகேயி இராமன் கானகம் சென்றதைக் கூறல்

842. அவ் உரை கேட்டலும், அசனிஏறு என,
வெவ் உரை வல்லவள், மீட்டும் கூறுவாள்;
தெவ் அடு சிலையினாய் தேவி, தம்பி, என்று
இவ் இருவோரொடும் கானத்தான்என்றான்.

பரதன் துயருறுதல்

843. வனத்தினன்என்று, அவள் இசைத்த மாற்றத்தை
நினைத்தனன்; இருந்தனன், நெருப்புண்டான் என;
வினைத் திறம் யாது இனி விளைப்பது? இன்னமும்
எனைத்து உள கேட்பன துன்பம், யான்?என்றான்.

இராமன் வனம் சென்ற காரணத்தை பரதன் வினாவுதல்

844. ஏங்கினன் விம்மலோடு இருந்த ஏந்தல்,அப்
பூங் கழல் காலவன் வனத்துப் போயது,
தீங்கு இழைத்தஅதனினோ? தெய்வம் சீறியோ?
ஓங்கிய விதியினோ? யாதினோ?எனா.

845. தீயன இராமனே செய்யுமேல், அவை
தாய் செயல் அல்லவோ, தலத்துளோர்க்கு எலாம்?
போயது தாதை விண் புக்க பின்னரோ?
ஆயதன் முன்னரோ? அருளுவீர்என்றான்.

கைகேயின் பதில் உரை

846. குருக்களை இகழ்தலின் அன்று; கூறிய
செருக்கினால் அன்று; ஒரு தெய்வத்தாலும் அன்று;
அருக்கனே அனைய அவ் அரசர் கோமகன்
இருக்கவே, வனத்து அவன் ஏகினான்என்றாள்.

பரதன் மீண்டும் வினாவுதல்

847. குற்றம் ஒன்று இல்லையேல், கொதித்து வேறு உளோர்
செற்றதும் இல்லையேல், தெய்வத்தால் அன்றேல்,
பெற்றவன் இருக்கவே, பிள்ளை கான் புக
உற்றது என்? தெரிதர உரைசெய்வீர்?என்றான்.

கைகேயி தான் பெற்ற வரம் பற்றி கூறல்

848. வாக்கினால் வரம் தரக் கொண்டு, மைந்தனைப்
போக்கினேன், வனத்திடை; போக்கி, பார் உனக்கு
ஆக்கினேன்; அவன் அது பொறுக்கலாமையால்,
நீக்கினான் தன் உயிர், நேமி வேந்துஎன்றான்.

பரதனின் சீற்றம்

849. சூடின மலர்க் கரம், சொல்லின் முன், செவி
கூடின; புருவங்கள் குனித்துக் கூத்து நின்று
ஆடின; உயிர்ப்பினோடு, அழல் கொழுந்துகள்
ஓடின; உமிழ்ந்தன, உதிரம் கண்களே

850. துடித்தன கபோலங்கள்; சுற்றும் தீச் சுடர்
பொடித்தன மயிர்த் தொளை; புகையும் போர்த்தது;
மடித்தது வாய்; நெடு மழைக் கை, மண் பக
அடித்தன, ஒன்றொடு ஒன்று அசனி அஞ்சவே.

851. பாதங்கள் பெயர்தொறும், பாரும் மேருவும்,
போதம் கொள் நெடுந் தனிப் பொரு இல் கூம்பொடு,
மாதங்கம் வரு கலம் மறுகி, கால் பொர,
ஓதம் கொள் கடலினின்று உலைவ போன்றவே.

852. அஞ்சினர் வானவர்; அவுணர் அச்சத்தால்
துஞ்சினர் எனைப் பலர்; சொரி மதத் தொளை
எஞ்சின, திசைக் கரி; இரவி மீண்டனன்;
வெஞ் சினக் கூற்றும், தன் விழி புதைத்தே

இராமனுக்கு அஞ்சி பரதன் தன் தாயைக் கொல்லாது விடுதல்

853. கொடிய வெங் கோபத்தால் கொதித்த கோளரி,
கடியவள் தாய் எனக் கருதுகின்றிலன்;
நெடியவன் முனியும்என்று அஞ்சி நின்றனன்;
இடி உரும் அனைய வெம் மொழி இயம்புவான்:

பரதன் கைகேயியை பழித்துரைத்தல்

854. மாண்டனன் எந்தை, என் தம்முன் மா தவம்
பூண்டனன், நின் கொடும் புணர்ப்பினால்; என்றால்,
கீண்டிலென் வாய்; அது கேட்டும், நின்ற யான்
ஆண்டனெனே அன்றோ அரசை ஆசையால்?

855. நீ இனம் இருந்தனை; யானும், நின்றனென்;
ஏஎனும் மாத்திரத்து எற்றுகிற்றிலென்;
ஆயவன் முனியும் என்று அஞ்சினேன் அலால்,
தாய்எனும் பெயர் எனைத் தடுக்கற் பாலதோ?

856. மாளவும் உளன், ஒரு மன்னன் வன் சொலால்;
மீளவும் உளன் ஒரு வீரன்; மேய பார்
ஆளவும் உளன் ஒரு பரதன்; ஆயினால்,
கோள் இல அறநெறி குறை உண்டாகுமோ?

857. சுழியுடைத் தாயுடைக் கொடிய சூழ்ச்சியால்,
வழியுடைத்தாய் வரும் மரபை மாய்த்து, ஒரு
பழி உடைத்து ஆக்கினன், பரதன் பண்டுஎனும்,
மொழி உடைத்து ஆக்கலின் முறைமை வேறு உண்டோ?

858. நோயீர் அல்லீர்; நும் கணவன் தன் உயிர் உண்டீர்;
பேயீரே நீர் இன்னம் இருக்கப் பெறுவீரே?
மாயீர் மாயா வன் பழி தந்தீர் முலை தந்தீர்
தாயீரே நீர் இன்னும் எனக்கு என் தருவீரே

859. ஒன்றும் பொய்யா மன்னனை வாயால், உயிரோடும்
தின்றும், தீரா வன் பழி கொண்டீர்; திரு எய்தி
என்றும் நீரே வாழ உவந்தீர்; அவன் ஏக,
கன்றும் தாயும் போல்வன கண்டும் கழியீரே

860. இறந்தான் தந்தை,ஈந்த வரத்துக்கு இழிவுஎன்னா;
அறந்தான் ஈதுஎன்று, அன்னவன் மைந்தன், அரசு எல்லாம்
துறந்தான்;தாயின் சூழ்ச்சியின், ஞாலம், அவனோடும்
பிறந்தான், ஆண்டான்என்னும் இது, என்னால் பெறலாமே?

861. மாளும்என்றே தந்தையை உன்னான்; வசை கொண்டாள்
கோளும் என்னாலே எனல் கொண்டான்; அது அன்றேல்.
மீளும் அன்றே? என்னையும்,மெய்யே உலகு எல்லாம்
ஆளும்என்றே போயினன் அன்றோ?அரசு ஆள்வான்.

862. ஓதா நின்ற தொல் குல மன்னன் உணர்வு அப்பால்
யாதானும் தான் ஆக;எனக்கே பணி செய்வான்,
தீதா நின்ற சிந்தனை செய்தான் அவன்என்னப்
போதாதோ, என் தாய் இவள் கொண்ட பொருள் அம்மா?

863. உய்யா நின்றேன் இன்னமும்; என்முன் உடன் வந்தான்,
கை ஆர் கல்லைப் புல் அடகு உண்ண, கலம் ஏந்தி,
வெய்யோன் நான் இன் சாலியின் வெண் சோறு, அமுது என்ன,
நெய்யோடு உண்ண நின்றது, நின்றார் நினையாரோ?

864. வில் ஆர் தோளான் மேவினன், வெங் கானகம்என்ன,
நல்லான் அன்றே துஞ்சினன்; நஞ்சே அனையாளைக்
கொல்லேன், மாயேன்; வன் பழியாலே குறைவு அற்றேன்
அல்லேனோ யான் அன்பு உடையார்போல் அழுகின்றேன்.

865. பாரோர் கொள்ளார்; யான் உயிர் பேணிப் பழி பூணேன்;
தீராது ஒன்றால் நின் பழி; ஊரில் திரு நில்லாள்;
ஆரோடு எண்ணிற்று? ஆர் உரைதந்தார்? அறம் எல்லாம்
வேரோடும் கேடு ஆக முடித்து, என் விளைவித்தாய்?

866. கொன்றேன், நான் என் தந்தையை, மற்று உன் கொலை வாயால்
ஒன்றோ? கானத்து அண்ணலே உய்த்தேன்; உலகு ஆள்வான்
நின்றேன்; என்றால், நின் பிழை உண்டோ? பழி உண்டோ?
என்றேனும் தான் என் பழி மாயும் இடம் உண்டோ?

867. கண்ணாலே, என் செய் வினை, இன்னும் சில காண்பார்;
மண்ணோர் பாராது எள்ளுவர்; வாளா பழி பூண்டாய்;
உண்ணா நஞ்சம் கொல்கிலதுஎன்னும் உரை உண்டுஎன்று
எண்ணா நின்றேன்; அன்றி இரேன், என் உயிரோடே.

பரதன் தான் இனி செய்யப்போவது பற்றி உரைத்தல்

868. ஏன்று, உன் பாவிக் கும்பி வயிற்றினிடை வைகித்
தோன்றும் தீராப் பாதகம் அற்று, என் துயர் தீர,
சான்றும்தானே நல் அறம் ஆக, தகை ஞாலம்
மூன்றும் காண, மா தவம் யானே முயல்கின்றேன்.

கைகேயிக்கு பரதனின் அறிவுரை

869. சிறந்தார் சொல்லும் நல் உரை சொன்னேன்; செயல் எல்லாம்
மறந்தாய் செய்தாய் ஆகுதி; மாயா உயிர் தன்னைத்

துறந்தாய் ஆகின் தூயையும் ஆதி; உலகத்தே
பிறந்தாய் ஆதி; ஈது அலது இல்லைப் பிறிதுஎன்றான்.

கோசலையின் திருவடி வணங்க பரதல் செல்லுதல்

870. இன்னணம், இனையன இயம்பி,யானும், இப்
பன்ன அருங் கொடு மனப் பாவிபாடு இரேன்;
துன்ன அருந் துயர் கெட, தூய கோசலை
பொன் அடி தொழுவென்என்று, எழுந்து போயினான்.

பரதன் கோசலையின் திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்குதல்

871. ஆண்தகை, கோசலை அருகர் எய்தினன்;
மீண்டும், மண் கிழிதர வீழ்ந்து, கேழ் கிளர்
காண் தகு தடக் கையின் கமலச் சீறடி
பூண்டனன்; கிடந்தனன்; புலம்பினான் அரோ

பரதனின் இரங்கல் உரை

872. எந்தை எவ் உலகு உளான்? எம் முன் யாண்டையான்?
வந்தது, தமியென், இம் மறுக்கம் காணவோ?
சிந்தையின் உறு துயர் தீர்த்திரால் எனும்,
அந்தரத்து அமரரும் அழுது சோரவே.

873. அடித்தலம் கண்டிலென் யான், என் ஐயனை;
படித்தலம் காவலன், பெயரற்பாலனோ?
பிடித்திலிர் போலும் நீர்; பிழைத்திரால்எனும்
பொடித்தலம் தோள் உறப்புரண்டு சோர்கின்றான்.

874. கொடியவர் யாவரும் குலங்கள் வேர் அற
நொடிகுவென் யான்; அது நுவல்வது எங்ஙனம்?
கடியவள் வயிற்றினில் பிறந்த கள்வனேன்,
முடிகுவென், அருந் துயர் முடியஎன்னுமால்,

875. இரதம் ஒன்று ஊர்ந்து, பார் இருளை நீக்கும் அவ்
வரதனில் ஒளி பெற மலர்ந்த தொல் குலம்,
பரதன்என்று ஒரு பழி படைத்ததுஎன்னுமால்
மரகத மலை என வளர்ந்த தோளினான்.

876. வாள்தொடு தானையான் வானில் வைகிட,
காடு ஒரு தலைமகன் எய்த, கண் இலா
நாடு ஒரு துயரிடை நைவதேஎனும்
தாள் தொடு தடக் கை அத் தருமமே அனான்.

877. பரதன் தூயன் என அறிந்த கோசலையின் உரை
புலம்புறு குரிசில்தன் புலர்வு நோக்கினாள்,
குலம் பொறை கற்பு இவை சுமந்த கோசலை;
நிலம் பொறை ஆற்றலன், நெஞ்சம் தூய்துஎனா,
சலம் பிறிது உற, மனம் தளர்ந்து, கூறுவாள்:

கோசலை பரதனை வினாவுதல்

878. மை அறு மனத்து ஒரு மாசு உளான் அலன்;
செய்யனேஎன்பது தேறும் சிந்தையாள்,
கைகயர் கோமகள் இழைத்த கைதவம்,
ஐய நீ அறிந்திலை போலுமால்?என்றாள்.

கோசலையின் சொல்லால் துயருற்ற பரதனின் சூளுரை

879. தாள் உறு குரிசில், அத் தாய் சொல் கேட்டலும்,
கோள் உறு மடங்கலின் குமுறி விம்முவான்,
நாள் உறு நல் அறம் நடுங்க, நாவினால்
சூளுறு கட்டுரை சொல்லல் மேயினான்:

880. அறம் கெட முயன்றவன், அருள் இல் நெஞ்சினன்,
பிறன்கடை நின்றவன், பிறரைச் சீறினோன்,
மறம்கொடு மன்னுயிர் கொன்று வாழ்ந்தவன்,
துறந்த மா தவர்க்கு அருந் துயரம் சூழ்ந்துளோன்.

881. குரவரை, மகளிரை, வாளின் கொன்றுளோன்,
புரவலன் தன்னொடும் அமரில் புக்கு உடன்
விரவலர் வெரிநிடை விழிக்க, மீண்டுளோன்,
இரவலர் அரு நிதி எறிந்து வெளவினோன்,

882. தழைத்த தண் துளவினோன் தலைவன் அல்லன்என்று
அழைத்தவன், அறநெறி அந்தணாளரில்
பிழைத்தவன், பிழைப்பு இலா மறையைப் பேணலாது,
இழைத்த வன் பொய்எனும் இழுதை நெஞ்சினோன்.

883. தாய் பசி உழந்து உயிர் தளரத், தான் தனி,
பாய் பெரும் பாழ் வயிறு அளிக்கும் பாவியும்,
நாயகன் பட நடந்தவனும், நண்ணும் அத்
தீ எரி நரகத்துக் கடிது செல்க, யான்.

884. தாளினில் அடைந்தவர்தம்மை, தற்கு ஒரு
கோள் உற, அஞ்சினன் கொடுத்த பேதையும்,
நாளினும் அறம் மறந்தவனும், நண்ணுறும்
மீள அரு நரகிடைக் கடிது வீழ்க, யான்.

885. பொய்க் கரி கூறினோன், போருக்கு அஞ்சினோன்,
கைக் கொளும் அடைக்கலம் கரந்து வவ்வினோன்,
எய்த்த இடத்து இடர் செய்தோன், என்று இன்னோர் புகும்
மெய்க்கொடு நரகிடை விரைவின் வீழ்க, யான்.

886. அந்தணர் உறையுளை அனலி ஊட்டினோன்,
மைந்தரைக் கொன்றுளோன், வழக்கில் பொய்த்துளோன்,
நிந்தனை தேவரை நிகழ்த்தினோன், புகும்
வெந் துயர் நரகத்து வீழ்க, யானுமே.

887. கன்று உயிர் ஓய்ந்து உகக் கறந்து பால் உண்டோன்,
மன்றிடைப் பிறர் பொருள் மறைத்து வவ்வினோன்,
நன்றியை மறந்திடும் நயம் இல் நாவினோன்,
என்று இவர் உறு நரகு என்னது ஆகவே.

888. ஆறு தன்னுடன் வரும் அம் சொல் மாதரை
ஊறு கொண்டு அலைக்க, தன் உயிர் கொண்டு ஓடினோன்,
சோறு தன் அயலுளோர் பசிக்கத் துய்த்துளோன்,
ஏறும் அக் கதியிடை யானும் ஏறவே.

889. எனைப் பலசூள் உரைத்து எற்ற தெவ்வருக்கு
ஒஃகினன் உயிர் வளரத்து உண்ணும் ஆசையான்
அஃகல் இல் அறநெறி ஆக்கியோன் பொருள்
வெஃகிய மன்னன் வீழ் நரகின் வீழ்க யான்

890. எஃகு எறி செருமுகத்து ஏற்ற தெவ்வருக்கு
ஒஃகினன், உயிர் வளர்த்து உண்ணும் ஆசையான்,
அஃகல் இல் அறநெறி ஆக்கியோன் பொருள்
வெஃகிய மன்னன், வீழ் நரகின் வீழ்க, யான்.

891. அழிவு அரும் அரசியல் எய்தி, ஆகும் என்று,
இழி வரு சிறு தொழில் இயற்றி, ஆண்டு, தன்
வழி வரு தருமத்தை மறந்து, மற்று ஒரு
பழி வரு நெறி படர் பதகன் ஆக, யான்.

892. தஞ்சு என ஒதுங்கினர் தனது பார் உளோர்
எஞ்சல் இல் மறுக்கினோடு இரியல் போயுற,
வஞ்சி சென்று இறுத்தவன் வாகை மீக் கொள
அஞ்சின மன்னவன் ஆக யானுமே.

893. கன்னியை அழி செயக் கருதினோன், குரு
பன்னியை நோக்கினோன், பருகினோன் நறை,
பொன் இகழ் களவினில் பொருந்தினோன் எனும்
இன்னவர் உறு கதி என்னது ஆகவே.

894. ஊண் அல உண் வழி நாயின் உண்டவன்,
ஆண் அலன், பெண் அலன், ஆர்கொலாம்?என
நாணலன், நரகம் உண்டு என்னும் நல் உரை
பேணலன், பிறர் பழி பிதற்றி, ஆக யான்,

895. மறு இல் தொல் குலங்களை மாசு இட்டு ஏற்றினோன்,
சிறு விலை எளியவர் உணவு சிந்தினோன்,
நறியன அயலவர் நாவில் நீர் வர
உறு பதம் நுங்கிய ஒருவன், ஆக யான்.

896. வில்லினும் வாளினும் விரிந்த ஆண் தொழில்
புல்லிடை உகுத்தனென், பொய்ம்மை யாக்கையைச்
சில் பகல் ஓம்புவான் செறுநர் சீறிய
இல்லிடை இடு பதம் ஏற்க, என் கையால்.

897. ஏற்றவற்கு, ஒரு பொருள் உள்ளது, இன்றுஎன்று
மாற்றலன், உதவலன், வரம்பு இல் பல் பகல்
ஆற்றினன் உழற்றும் ஓர் ஆதன் எய்தும் அக்
கூற்று உறு நரகின் ஓர் கூறு கொள்க, யான்.

898. பிணிக்கு உறு முடை உடல் பேணி, பேணலார்த்
துணிக் குறு வயிர வாள் தடக் கை தூக்கிப் போய்,
மணிக் குறு நகை இள மங்கைமார்கள் முன்,
தணிக்குறு பகைஞரைத் தாழ்க, என் தலை.

899. கரும்பு அலர் செந் நெல் அம் கழனிக் கான நாடு
அரும் பகை கவர்ந்து உண, ஆவி பேணினென்,
இரும்பு அலர் நெடுந் தளை ஈர்த்த காலொடும்,
விரும்பலர் முகத்து, எதிர் விழித்து நிற்க, யான்.

பரதனைத் தழுவி கோசலை அழுதல்

900. தூய வாசகம் சொன்ன தோன்றலை,
தீய கானகம் திருவின் நீங்கி முன்
போயினான் வரக் கண்ட பொம்மலாள்
ஆய காதலால், அழுது புல்லினாள்.

901. செம்மை நல் மனத்து அண்ணல் செய்கையும்,
அம்மை தீமையும், அறிதல் தேற்றினாள்;
கொம்மை வெம் முலை குமுறு பால் உக,
விம்மி விம்மி நின்று, இவை விளம்புவாள்:

கோசலை பரதனை வாழ்த்துதல்

902. முன்னை நும் குல முதலுளோர்கள்தாம்,
நின்னை யாவரே நிகர்க்கும் நீர்மையார்?
மன்னர் மன்னவா என்று, வாழ்த்தினாள்
உன்ன உன்ன நைந்து உருகி விம்முவாள்.

கோசலை பரதனை தயரதனுக்கு இறுதிக் கடன் செய்யச் சொல்லுதல்

903. மறு இல் மைந்தனே வள்ளல், உந்தையார்,
இறுதி எய்தி நாள் ஏழ்இரண்டின;
சிறுவர் செய் கடன் செய்து தீர்த்திஎன்று,
உறுவல் மேயினாள் உரையின் மேயினாள்.

பரதன் வசிட்டனுடன் சென்று தந்தையின் திருவுருவை நோக்கல்

904. அன்னை ஏவினாள், அடி இறைஞ்சினான்;
பொன்னின் வார் சடைப் புனிதனோடும் போய்,
தன்னை நல்கி, அத் தருமம் நல்கினான்
பன்னு தொல் அறப் படிவம் நோக்கினான்.

தயரதனின் திருமேனி கண்டு பரதன் புலம்பல்

905. மண்ணின்மேல் விழுந்து அலறி மாழ்குவான்,
அண்ணல், ஆழியான், அவனி காவலான்,
எண்ணெய் உண்ட பொன் எழில் கொள் மேனியை,
கண்ண நீரினால் கழுவி ஆட்டினான்.

தயரதன் உடலை விமானத்தில் வைத்து, யானையின் மீது கொண்டு செல்லுதல்

906. பற்றி, அவ்வயின் பரிவின் வாங்கினார்,
சுற்றும் நான்மறைத் துறை செய் கேள்வியார்;
கொற்ற மண்கணை குமுற, மன்னனை,
மற்று ஓர் பொன்னின் மா மானம் ஏற்றினர்.

907. உந்து பொன் தடந் தேர் வலானொடும்,
மந்திரப் பெருந் தலைவர், மற்றுளோர்,
தந்திரத் தனித் தலைவர், நண்பினோர்,
வந்து சுற்றும் உற்று, அழுது மாழ்கினார்.

908. கரை செய் வேலைபோல், நகரி, கை எடுத்து,
உரை செய் பூசலிட்டு, உயிர் துளங்குற,
அரச வேலை சூழ்ந்து, அழுது, கைதொழ,
புரசை யானையில் கொண்டு போயினார்.

சாவுப் பறை முதலியன ஒலித்தல்

909. சங்கு பேரியும், தழுவு சின்னமும்
எங்கும் எங்கும் நின்று இரங்கி ஏங்குவ,
மங்குல் தோய் நகர் மகளிர் ஆம் எனப்
பொங்கு கண் புடைத்து அழுவ போன்றவே.

தயரதன் உடல் சரயு நதி அடைதல்

910. மாவும், யானையும், வயங்கு தேர்களும்,
கோவும், நான் மறைக் குழுவும், முன் செல,
தேவிமாரொடும் கொண்டு, தெண் திரை
தாவு வார் புனல் சரயு எய்தினார்.

இறுதிக் கடன் செய்ய பரதனை அழைத்தல்

911. எய்தி, நூலுளோர் மொழிந்த யாவையும்
செய்து, தீக்கலம் திருத்தி, செல்வனை,
வெய்தின் ஏற்றினார்;வீர நுந்தைபால்
பொய் இல் மாக் கடன் கழித்தி போந்துஎன்றார்.

கடன் செய்ய எழுந்த பரதனை வசிட்டன் தடுத்துரைத்தல்

912. என்னும் வேலையில் எழுந்த வீரனை,
அன்னை தீமையால் அரசன் நின்னையும்,
துன்னு துன்பத்தால், துறந்து போயினான்,
முன்னரேஎன முனிவன் கூறினான்.

பரதன் துயர் மிகுதியால் புலம்பி அழுதல்

913. துறந்து போயினான் நுந்தை; தோன்றல் நீ
பிறந்து, பேர் அறம் பிழைத்ததுஎன்றபோது,
இறந்து போயினான்; இருந்தது, ஆண்டு, அது
மறந்து வேறு ஒரு மைந்தன் ஆம் கொலாம்.

914. என்று கொண்டு மாதவன் இயம்பலும்,
நின்று நின்று தான் நெடிது உயிர்த்தனன்;
நன்று, நன்று எனா நகை முகிழ்த்தனன்;
குன்று குன்றுறக் குலவு தோளினான்.

915. இடிக்கண் வாள் அரா இடைவது ஆம் எனா,
படிக்கண் வீழ்ந்து அகம் பதைக்கும் நெஞ்சினான்,
தடுக்கல் ஆகலாத் துயரம் தன்னுளே
துடிக்க, விம்மி நின்று அழுது சொல்லுவான்:

916. உரை செய் மன்னர் மற்று என்னில் யாவரே?
இரவிதன் குலத்து, எந்தை முந்தையோர்
பிரத பூசனைக்கு உரிய பேறு இலேன்;
அரசு செய்யவோ ஆவது ஆயினேன்

917. பூவில் நான்முகன் புதல்வன் ஆதி ஆம்
தா இல் மன்னர், தம் தரும நீதியால்
தேவர் ஆயினார்; சிறுவன் ஆகியே,
ஆவ நான் பிறந்து அவத்தன் ஆனவா?

918. துன்னு தாள் வளம் சுமந்த தாழையில்
பன்னு வான் குலைப் பதடி ஆயினேன்;
என்னை என்னையே ஈன்று காத்த என்
அன்னையார் எனக்கு அழகு செய்தவா

வசிட்டன் சத்துருக்கனனைக் கொண்டு தயரதனுக்கு இறுதிக்கடன் செய்வித்தல்

919. என்று கூறி நொந்து இடரின் மூழ்கும் அத்
துன்று தாரவற்கு இளைய தோன்றலால்,

அன்று நேர் கடன் அமைவது ஆக்கினான்
நின்று நான்மறை நெறி செய் நீர்மையான்.

தயரதன் தேவியர் தீக்குளித்து நற்கதி பெறுதல்

920. இழையும் ஆரமும் இடையும் மின்னிட,
குழையும் மா மலர்க் கொம்பு அனார்கள் தாம்
தழை இல் முண்டகம் தழுவி கானிடை
முழையில் மஞ்ஞைபோல், எரியில் மூழ்கினார்.

921. அங்கி நீரினும் குளிர, அம்புயத்
திங்கள் வாள் முகம் திரு விளங்குற,
சங்கை தீர்ந்து, தம் கணவர் பின் செலும்
நங்கைமார் புகும் உலகம் நண்ணினார்.

ஈமக் கடன் முடித்துப் பரதன் மனை சேர்தல்

922. அனைய மா தவன், அரசர் கோமகற்கு
இனைய தன்மையால் இயைவ செய்த பின்,
மனையின் எய்தினான்மரபின் வாழ்வினை
வினையின் எய்தும் ஓர் பிணியின் வேலையான்.

பத்து நாட்கள் சடங்குகள் நடைபெறுதல்

923. ஐந்தும் ஐந்தும் நாள் ஊழி ஆம் என,
மைந்தன், வெந் துயர்க் கடலின் வைகினான்;
தந்தை தன்வயின் தருமம் யாவையும்,
முந்து நூலுளோர் முறையின் முற்றினான்.

வசிட்டனும் மந்திரக்கிழவரும் பரதனிடம் வருதல்

924. முற்றும் முற்றுவித்து உதவி, மும்மை நூல்
சுற்றம் யாவையும் தொடரத் தோன்றினான்,
வெற்றி மா தவன்வினை முடித்த அக்
கொற்ற வேல் நெடுங் குமரற் கூறுவான்:

925. மன்னர் இன்றியே வையம் வைகல்தான்
தொன்மை அன்றுஎனத் துணியும் நெஞ்சினார்,
அன்ன மா நிலத்து அறிஞர் தம்மொடும்,
முன்னை மந்திரக் கிழவர் முந்தினார்.

மிகைப் பாடல்கள்

கவ்வு அரவு இது என இருந்திர்; கற்பு எனும்
அவ் வரம்பு அழித்து, உமை அகத்துளே வைத்த
வெவ் அரம் பொருத வேல் அரசை வேர் அறுத்து,
இவ் வரம் கொண்ட நீர் இனி என் கோடிரோ?

ஆய காதல் தனையனைத் தந்த அத்
தூய தையல் தொழிலுறுவார்,உனைக்
கூயள் அன்னைஎன்றே சென்று கூறலும்,
ஏய அன்பினன் தானும் சென்று எய்தினான்.

சத்துருக்கனன் கோசலையை வணங்கலும், வசிட்டனின் வருகையும்
உன்ன நைந்து நைந்து, உருகும் அன்புகூர்
அன்னை தாளில் வீழ்ந்து, இளைய அண்ணலும்,
சொன்ன நீர்மையால் தொழுது மாழ்கினான்;
இன்ன வேலைவாய், முனிவன் எய்தினான்.

வசிட்டனை பரதன் வணங்கலும், வசிட்டன் தழுவி அழுதலும்

வந்த மாதவன் தாளில், வள்ளல் வீழ்ந்து,
எந்தை யாண்டையான்? இயம்புவீர்?எனா,
நொந்து மாழ்கினான்; நுவல்வது ஓர்கிலா
அந்த மா தவன் அழுது புல்லினான்.

தீ அன கொடியவள் செய்த செய்கையை
நாயினேன் உனரின், நல் நெறியின் நீங்கலாத்
தூயவர்க்கு இடர் இழைத்து உழலும் தோமுடை
ஆயவர் வீழ் கதி அதனின் வீழ்க, யான்.

அன்னதாக, அங்கு, ஆறு பத்து எனச்
சொன்ன ஆயிரம் தோகைமார்களும்,
துன்னி வந்தனர்சோர்வு இலாது, அவர்
மின்னும் வாள் எரி மீது வீழவே.

பள்ளிபடைப் படலம் முற்றிற்று

மந்திரக் கிழவோர் முதலியோர் அரசவையை அடைதல்

926. வரன்முறை தெரிந்து உணர் மறையின் மா தவத்து
அரு மறை முனிவனும், ஆண்டையான் என,
விரைவின் வந்து ஈண்டினர்; விரகின் எய்தினர்;
பரதனை வணங்கினர்; பரியும் நெஞ்சினர்.

927. மந்திரக் கிழவரும், நகர மாந்தரும்,
தந்திரத் தலைவரும், தரணி பாலரும்,
அந்தர முனிவரோடு அறிஞர் யாவரும்,
சுந்தரக் குரிசிலை மரபின் சுற்றினார்.

சுமந்திரன் முனிவரைக் குறிப்பாக நோக்குதல்

928. சுற்றினர் இருந்துழி, சுமந்திரப் பெயர்ப்
பொன் தடந் தேர் வலான், புலமை உள்ளத்தான்,
கொற்றவர்க்கு உறு பொருள் குறித்த கொள்கையான்,
முற்று உணர் முனிவனை முகத்து நோக்கினான்.

முனிவர் சுமந்திரனின் குறிப்பை உணர்தல்

929. நோக்கினால் சுமந்திரன் நுவலலுற்றதை,
வாக்கினால் அன்றியே உணர்ந்த மா தவன்,
காக்குதி உலகம்; நின் கடன் அது ஆம்எனக்
கோக் குமரனுக்கு அது தெரியக் கூறுவான்:

பரதனுக்கு வசிட்டன் அரசின் சிறப்பை உரைத்தல்

930. வேதியர், அருந்தவர், விருத்தர், வேந்தர்கள்
ஆதியர் நின்வயின் அடைந்த காரியம்,
நீதியும் தருமமும் நிறுவ; நீ இது,
கோது அறு குணத்தினாய் மனத்துக் கோடியால்.

931. தருமம் என்று ஒரு பொருள் தந்து நாட்டுதல்
அருமை என்பது பெரிது; அறிதி; ஐய நீ
இருமையும் தருவதற்கு இயைவது; ஈண்டு, இது,
தெருள் மனத்தார் செயும் செயல் இது ஆகுமால்

932. வள் உறு வயிர வாள் அரசு இல் வையகம்,
நள் உறு கதிர் இலாப் பகலும், நாளொடும்
தெள்ளுறு மதி இலா இரவும், தேர்தரின்,
உள் உறை உயிர் இலா உடலும், ஒக்குமே.

933. தேவர்தம் உலகினும், தீமை செய்து உழல்
மா வலி அவுணர்கள் வைகும் நாட்டினும்,
ஏவெவை உலகம் என்று இசைக்கும் அன்னவை
காவல் செய் தலைவரை இன்மை கண்டிலம்.

934. முறை தெரிந்து ஒரு வகை முடிய நோக்குறின்,
மறையவன் வகுத்தன, மண்ணில், வானிடை,
நிறை பெருந் தன்மையின் நிற்ப, செல்வன,
இறைவரை இல்லன யாவும் காண்கிலம்.

935. பூத்த, நாள்மலர் அயன் முதல புண்ணியர்
ஏத்து, வான் புகழினர், இன்று காறும் கூக்

காத்தனர்; பின், ஒரு களைகண் இன்மையால்,
நீத்த நீர் உடை கல நீரது ஆகுமால்.

936. உந்தையோ இறந்தனன்; உம்முன் நீத்தனன்;
வந்ததும், அன்னைதன் வரத்தில்; மைந்த நீ
அந்தம் இல் பேர் அரசு அளித்தி; அன்னது
சிந்தனை எமக்குஎனத் தெரிந்து கூறினான்.

வசிட்டன் சொல் கேட்ட பரதனின் அவல நிலை

937. தஞ்சம் இவ் உலகம், நீ தாங்குவாய்எனச்
செஞ்செவே முனிவரன் செப்பக் கேட்டலும்,
நஞ்சினை நுகர்என, நடுங்குவாரினும்
அஞ்சினன் அயர்ந்தனன்அருவிக் கண்ணினான்.

938. நடுங்கினன்; நாத் தடுமாறி, நாட்டமும்
இடுங்கினன்; மகளிரின் இரங்கும் நெஞ்சினன்;
ஒடுங்கிய உயிரினன்; உணர்வு கைதர,
தொடங்கினன், அரசவைக்கு உள்ளம் சொல்லுவான்:

அரசவைக்கு பரதன் தன் கருத்தை எடுத்தியம்புதல்

939. மூன்று உலகினுக்கும் ஓர் முதல்வன் ஆய், முதல்
தோன்றினன் இருக்க, யான் மகுடம் சூடுதல்,
சான்றவர் உரைசெயத் தருமம் ஆதலால்,
ஈன்றவள் செய்கையில் இழுக்கு உண்டாகுமோ?

940. அடைவு அருங் கொடுமை என் அன்னை செய்கையை,
நடைவரும் தன்மை நீர்,நன்று இதுஎன்றிரேல்,
இடை வரும் காலம் ஈண்டு இரண்டும் நீத்து, இது
கடை வரும் தீ நெறிக் கலியின் ஆட்சியோ

941. வேத்தவை இருந்த நீர், விமலன் உந்தியில்
பூத்தவன் முதலினர் புவியுள் தோன்றினார்,
மூத்தவர் இருக்கவே, முறைமையால் நிலம்
காத்தவர் உளர் எனின், காட்டிக் காண்டிரால்.

942. நல் நெறி என்னினும், நான் இந் நானில
மன் உயிர்ப் பொறை சுமந்து இருந்து வாழ்கிலேன்;
அன்னவன் தனைக் கொணர்ந்து, அலங்கல் மா முடி
தொல் நெறி முறைமையின் சூட்டிக் காண்டிரால்.

943. அன்று எனின், அவனொடும் அரிய கானிடை
நின்று, இனிது இருந்தவம், நெறியின் ஆற்றுவென்;
ஒன்று இனி உரைக்கின், என் உயிரை நீக்குவென்
என்றனன்; என்றபோது; இருந்த பேர் அவை.

பரதனை அரசவையோர் புகழ்தல்

944. ஆன்ற பேர் அரசனும் இருப்ப, ஐயனும்
ஏன்றனன், மணி முடி ஏந்த; ஏந்தல் நீ,
வான் தொடர் திருவினை மறுத்தி; மன் இளந்
தோன்றல்கள் யார் உளர் நின்னின் தோன்றினார்?

945. ஆழியை உருட்டியும், அறங்கள் போற்றியும்,
வேள்வியை இயற்றியும், வளர்க்க வேண்டுமோ?

ஏழினோடு ஏழ் எனும் உலகம் எஞ்சினும்,
வாழிய நின் புகழ் என்று வாழ்த்தினார்.

சத்துருக்கனிடம் இராமனை அழைத்து வருதல் பற்றி முரசு அறிவிக்க பரதன் கூறுதல்

946. குரிசிலும், தம்பியைக் கூவி,கொண்டலின்
முரசு அறைந்து,இந் நகர் முறைமை வேந்தனைத்
தருதும் ஈண்டுஎன்பது சாற்றி, தானையை,
விரைவினில் எழுக என, விளம்புவாய்என்றான்.

சத்துருக்கனன் உரை கேட்ட மக்களின் மகிழ்ச்சி

947. நல்லவன் உரைசெய, நம்பி கூறலும்,
அல்லலின் அழுங்கிய அன்பின் மா நகர்
ஒல்லென இரைத்ததால்உயிர் இல் யாக்கை அச்
சொல் எனும் அமிழ்தினால் துளிர்த்தது என்னவே.

948. அவித்த ஐம் புலத்தவர் ஆதியாய் உள
புவித்தலை உயிர் எலாம்,இராமன் பொன் முடி
கவிக்கும்என்று உரைக்கவே, களித்ததால்அது
செவிப் புலம் நுகர்வது ஓர் தெய்வத் தேன்கொலாம்?

949. படு முரசு அறைந்தனர்,பரதன் தம்முனைக்
கொடி நகர்த் தரும்; அவற் கொணரச் சேனையும்
முடுகுகஎன்ற சொல் மூரி மா நகர்,
உடுபதி வேலையின் உதயம் போன்றதே

950. எழுந்தது பெரும் படைஎழு வேலையின்,
மொழிந்த பேர் ஊழியின் முழங்கி, முந்து எழ,
அழிந்தது கேகயன் மடந்தை ஆசை; போய்க்
கழிந்தது துயர், நெடுங் காதல் தூண்டவே.

சேனையின் எழுச்சி

951. பண்ணின புரவி, தேர், பகடு, பண்டியும்,
மண்ணினை மறைத்தன; மலிந்த மாக் கொடி
விண்ணினை மறைத்தன; விரிந்த மாத் துகள்,
கண்ணினை மறைத்தன, கமலத் தோனையே.

952. ஈசன் இவ் உலகினை அழிக்கும் நாள் எழும்
ஓசையின் நிமிர்ந்துஉளது, ஒல்லென் பேர் ஒலி;
காசையின் கரியவற் காண மூண்டு எழும்
ஆசையின் நிமிர்ந்தது அவ் அனிக ராசியே.

953. படியொடு திரு நகர் துறந்து, பல் மரம்
செடியொடு தொடர் வனம் நோக்கி, சீதை ஆம்
கொடியொடு நடந்த அக் கொண்டல் ஆம் எனப்
பிடியொடு நடந்தனபெருங் கை வேழமே.

954. சேற்று இள மரை மலர் சிறந்தவாம் எனக்
கால் தளம் பொலிதரு கன்னிமாரொடும்
ஏற்று இளம் பிடிக்குலம்இகலி, இன் நடை
தோற்று, இள மகளிரைச் சுமப்ப போன்றவே.

955. வேதனை வெயிற்கதிர் தணிக்க, மென் மழைச்
சீதநீர் தொடு நெடுங் கொடியும் சென்றன;

கோதை வெஞ்சிலையவன் கோலம் காண்கிலா
மாதரின் நுடங்குவ, வரம்பு இல் கோடியே.

956. வெண் மதி மீச்செல மேகம் ஊர்ந்தென,
அண்ணல் வெங்கதிரவன், அளவு இல் மூர்த்தி ஆய்,
மண்ணிடை இழிந்து ஒரு வழிக் கொண்டாலென,
எண்ண அரு மன்னவர் களிற்றின் ஏகினார்.

957. தேர்மிசைச் சென்றது ஓர் பரவை; செம்முகக்
கார்மிசைச் சென்றது ஓர் உவரி; கார்க்கடல்,
ஏர்முகப் பரிமிசை ஏகிற்று; எங்கணும்
பார்மிசைப் படர்ந்தது, பதாதிப் பௌவமே.

958. தாரையும் சங்கமும், தாளம் கொம்பொடு
பார்மிசைப் பம்பையும், துடியும், மற்றவும்,
பேரியும், இயம்பல சென்றபேதைமைப்
பூரியர் குழாத்திடை அறிஞர் போலவே.

959. தா அரு நாண் முதல் அணி அலால், தகை
மே வரு கலங்களை வெறுத்த மேனியர்,
தேவரும் மருள்கொளத் தெரியும் காட்சியர்,
பூ உதிர் கொம்பு என, மகளிர் போயினார்.

960. அதிர் கடல் வையகம் அனைத்தும் காத்தவன்
விதி வரும் தனிக்குடை மீது இலாப் படை,
பொதி பல கவிகக மீன் பூத்தது ஆகிலும்
கதிர் மதி நீங்கிய கங்குல் போன்றதே.

961. செல்லிய செலவினால்,சிறிய திக்குஎனச்
சொல்லிய சேனையைச் சுமந்ததே எனில்,
ஒல்லொலி வேலை நீர் உடுத்த பாரை,ஓர்
மெல்லியல்என்றவர் மெலியரே கொலாம்?

962. தங்கு செஞ் சாந்து அகில் கலவை சார்கில,
குங்குமம் கொட்டில, கோவை முத்து இல,
பொங்கு இளங் கொங்கைகள்புதுமை வேறு இல
தெங்கு இளநீர் எனத் தெரிந்த காட்சிய.

963. இன் துணையவர் முலை எழுது சாந்தினும்
மன்றல் அம் தாரினும் மறைந்திலாமையால்
துன்று இளங் கொடி முதல் தூறு நீங்கிய
குன்று எனப் பொலிந்தனகுவவுத் தோள்களே.

964. நறை அறு கோதையர் நாள் செய் கோலத்தின்
துறை அற, அஞ்சனம் துறந்த நாட்டங்கள்
குறை அற நிகர்த்தனகொற்றம் முற்றுவான்,
கறை அறக் கழுவிய கால வேலையே.

965. விரி மணி மேகலை விரவி ஆர்க்கில
தெரிவையர் அல்குல், தார் ஒலி இல் தேர் என
பரிபுரம் ஆர்க்கில பவளச் சீறடி,
அரி இனம் ஆர்க்கிலாக் கமலம் என்னவே.

966. மல்கிய கேகயன் மடந்தை வாசகம்
நல்கியது அரிவையர் நடுவிற்கே கொலாம்
புல்கிய மணிவடம் பூண்கிலாமையால்,
ஒல்கிய ஒரு வகைப் பொறை உயிர்த்தவே.

967. கோமகன் பிரிதலின், கோலம் நீத்துள
தாமரைச் செல்வியும், தவத்தை மேவினாள்;
காமனும், அருந்துயர்க் கடலில் மூழ்கினான்
ஆம்என, நிகழ்ந்ததுஅவ் அளவு இல் சேனையை.

968. மண்ணையும், வானையும், வயங்கு திக்கையும்
உண்ணிய நிமிர் கடல் ஒக்கும் என்பது என்?
கண்ணினும் மனத்தினும், கமலத்து அண்ணல்தன்
எண்ணினும், நெடிதுஅவண் எழுந்த சேனையே

969. அலை நெடும் புனல் அறக் குடித்தலால், அகம்
நிலை பெற நிலை நெறி நிறுத்தலால், நெடு
மலையினை மண் உற அழுத்தலால், தமிழ்த்
தலைவனை நிகர்த்ததுஅத் தயங்கு தானையே.

970. அறிஞரும், சிறியரும் ஆதி அந்தமா
செறி பெருந் தானையும் திருவும் நீங்கலால்
குறியவன் புனல் எலாம் வயிற்றில் கொண்டநாள்
மறிகடல் ஒத்ததுஅவ் அயோத்தி மாநகர்.

971. பெருந்திரை நதிகளும், வயலும், பெட்புறு
மரங்களும், மலைகளும், மண்ணும், கண்ணுறத்
திருத்தல் இல் அயோத்தி ஆம் தெய்வ மா நகர்
அருந்தெரு ஒத்ததுஅப் படை செல் ஆறு அரோ

972. தார்கள் தாம், கோதைதாம், தாமம்தாம், தகை
ஏர்கள் தாம், கலவை தாம், கமழ்ந்தின்று என்பரால்
கார்கள் தாம் என மிகக் கடுத்த கைம்மலை
வார் கடாம் அல்லது, அம் மன்னன் சேனையே.

973. ஆள் உலாம் கடலினும் அகன்ற அக்கடல்,
தோள் உலாம் குண்டலம் முதல தொல் அணி
கேள் உலாம் மின் ஒளி கிளர்ந்தது இல்லையால்
வாள் உலாம் நுதலியர் மருங்குல் அல்லதே.

974. மத்தளம் முதலிய வயங்கு பல் இயம்
ஒத்தன சேறலின், உரை இலாமையின்,
சித்திரச் சுவர் நெடுஞ் சேனை தீட்டிய
பத்தியை நிகர்த்ததுஅப் படையின் ஈட்டமே.

975. ஏடு அறு கோதையர் விழியின் எய்த கோல்
ஊடு உற உரம் தொளைத்து, உயிர் உணாவகை,
ஆடவர்க்கு அரும் பெருங் கவசம் ஆயது
காடு உறை வாழ்க்கையைக் கண்ணன் நண்ணவே.

976. கனங் குழைக் கேகயன் மகளின் கண்ணிய
சினம் கிடந்து எரிதலின், தீர்ந்தவே கொலாம்
அனங்கன் ஐங் கொடுங் கணை அடரும் ஆடவர்
மனம் கிடந்து உண்கில, மகளிர் கொங்கையே?

மரவுரி அணிந்து பரதன் சத்துருக்கனனுடன் தேரில் செல்லுதல்

977. இன்னணம் நெடும் படை ஏக, ஏந்தலும்,
தன்னுடைத் திரு அரைச் சீரை சாத்தினான்;
பின் இளையவனொடும், பிறந்த துன்பொடும்,
நல் நெடுந் தேர்மிசை நடத்தல் மேயினான்.

பரதனுடன் தாயரும் வருதல்

978. தாயரும், அருந் தவத்தவரும், தந்தையின்
ஆய மந்திரியரும், அளவு இல் சுற்றமும்,
தூய அந்தணர்களும், தொடர்ந்து சூழ்வரப்
போயினன்திரு நகர்ப் புரிசை வாயிலே.

சத்துருக்கனன் கூனிய துன்புறுத்தப் பற்ற, பரதன் விலக்கல்

979. மந்தரைக் கூற்றமும், வழிச் செல்வாரொடும்
உந்தியே போதல் கண்டு, இளவல் ஓடி, ஆர்த்து
அந்தரத்து எற்றுவான் அழன்று பற்றலும்,
சுந்தரத் தோளவன் விலக்கிச் சொல்லுவான்:

980. முன்னையர் முறை கெட முடித்த பாவியைச்
சின்னபின்னம் செய்து, என் சினத்தைத் தீர்வெனேல்,
என்னை இன்று என் ஐயன் துறக்கும்என்று அலால்,
அன்னைஎன்று, உணர்ந்திலென், ஐய நான்என்றான்.

981. ஆதலால், முனியும் என்று ஐயன், அந்தம் இல்
வேதனைக் கூனியை வெகுண்டும் என்னினும்,
கோது இலா அரு மறை குலவும் நூல் வலாய்
போதும் நாம்என்று கொண்டு, அரிதின் போயினான்.

இராமன் தங்கிய சோலையில் பரதன் தங்குதல்

982. மொய் பெருஞ் சேனையும் மூரி ஞாலமும்
கைகலந்து அயல் ஒரு கடலின் சுற்றிட,
ஐயனும் தேவியும் இளைய ஆளியும்
வைகிய சோலையில் தானும் வைகினான்.

இராமன் தங்கிய புல்லணை அருகில் பரதன் மண்ணில் இருத்தல்

983. அல் அணை நெடுங் கணீர் அருவி ஆடினன்,
கல் அணை கிழங்கொடு கனியும் உண்டிலன்,
வில் அணைத்து உயர்ந்து தோள் வீரன் வைகிய
புல் அணை மருங்கில், தான் பொடியின் வைகினான்.

984. ஆண்டு நின்று, ஆண்தகை அடியின் ஏகினான்
ஈண்டிய நெறிஎன, தானும் ஏகினான்
தூண்டிடு தேர்களும் துரக ராசியும்
காண் தகு கரிகளும் தொடர, காலினே.

ஆறு செல் படலம் முற்றிற்று

பரதன் கங்கைக் கரையை அடைதல்

985. பூவிரி பொலன் கழல், பொரு இல் தானையான்,
காவிரி நாடு அன்ன கழனி நாடு ஒரீஇ,
தாவர சங்கமம் என்னும் தன்மைய
யாவையும் இரங்கிட, கங்கை எய்தினான்.

கங்கையை சென்று சேர்ந்த சேனையின் மிகுதியும் சிறப்பும்

986. எண்ண அருஞ் சுரும்பு தம் இனத்துக்கு அல்லது,
கண் அகன் பெரும் புனல் கங்கை எங்கணும்
அண்ணல் வெங் கரி மதத்து அருவி பாய்தலால்,
உண்ணவும், குடையவும், உரித்து அன்று ஆயதே.

987. அடிமிசைத் தூளி புக்கு, அடைந்த தேவர்தம்
முடி உறப் பரந்தது ஓர் முறைமை தேர்ந்திலெம்;
நெடிது உயிர்த்து உண்டவும், நீந்தி நின்றவும்,
பொடிமிசைப் புரண்டவும், புரவி ஈட்டமே.

988. பாலை ஏய் நிறத்தொடு, பண்டு தான் படர்
ஓலை ஏய் நெடுங் கடல், ஓடிற்று இல்லையால்;
மாலை ஏய் நெடு முடி மன்னன் சேனை ஆம்
வேலையே மடுத்தது, அக் கங்கை வெள்ளமே.

989. கான் தலை நண்ணிய காளைபின் படர்
தோன்றலை, அவ் வழித் தொடர்ந்து சென்றன
ஆன்றவர் உணர்த்திய அக்குரோணிகள்
மூன்று பத்து ஆயிரத்து இரட்டி முற்றுமே.

பரதன் சேனையுடன் வருதல் கண்ட குகனின் ஐயமும் சீற்றமும்

990. அப் படை கங்கையை அடைந்த ஆயிடை,
துப்புடைக் கடலின் நீர் சுமந்த மேகத்தை
ஒப்புடை அண்ணலோடு உடற்றவே கொலாம்
இப் படை எடுத்தது?என்று, எடுத்த சீற்றத்தான்.

991. குகன் எனப் பெயரிய கூற்றின் ஆற்றலான்
தொகை முரண் சேனையைத் துகளின் நோக்குவான்
நகை மிக, கண்கள் தீ நாற, நாசியில்
புகை உற, குனிப்புறும் புருவப் போர்விலான்.

992. மை உற உயிர் எலாம் இறுதி வாங்குவான்
கை உறு கவர் அயில் பிடித்த காலன் தான்
ஐஐந் நூறாயிரம் உருவம் ஆயின
மெய் உறு தானையான், வில்லின் கல்வியான்.

993. கட்டிய சுரிகையன், கடித்த வாயினன்,
வெட்டிய மொழியினன், விழிக்கும் தீயினன்,
கொட்டிய துடியினன், குறிக்கும் கொம்பினன்,
கிட்டியது அமர்எனக் கிளரும் தோளினான்.

994. எலி எலாம் இப் படை; அரவம், யான்என,
ஒலி உலாம் சேனையை உவந்து கூவினான்
வலி உலாம் உலகினில் வாழும் வள் உகிர்ப்
புலி எலாம் ஒரு வழிப் புகுந்த போலவே.

995. மருங்கு அடை தென் கரை வந்து தோன்றினான்
ஒருங்கு அடை நெடும் படை ஒல்லென் ஆர்ப்பினோடு
அருங் கடையுகம் தனில், அசனி மா மழை
கருங் கடல் கிளர்ந்தெனக் கலந்து சூழவே.

தன் சேனைக்கு குகன் இட்ட கட்டளை

996. தோன்றிய புளிஞரை நோக்கி,சூழ்ச்சியின்
ஊன்றிய சேனையை உம்பர் ஏற்றுதற்கு
ஏன்றனென், என் உயிர்த் துணைவற்கு ஈகுவான்
ஆன்ற பேர் அரசு; நீர் அமைதிர் ஆம்என்றான்.

997. துடிஎறி; நெறிகளும், துறையும், சுற்றுற
ஒடியெறி; அம்பிகள் யாதும் ஓட்டலிர்;
கடிஎறி கங்கையின் கரை வந்தோர்களைப்
பிடிஎறி, படஎனா, பெயர்த்தும் கூறுவான்:

குகனின் வீர உரை

998. அஞ்சன வண்ணன், என் ஆர் உயிர் நாயகன், ஆளாமே,
வஞ்சனையால் அரசு எய்திய மன்னரும் வந்தாரே
செஞ் சரம் என்பன தீ உமிழ்கின்றன, செல்லாவோ?
உஞ்சு இவர் போய்விடின்,நாய்க்குகன்என்று, எனை ஓதாரோ?

999. ஆழ நெடுந் திரை ஆறு கடந்து இவர் போவாரோ?
வேழ நெடும் படை கண்டு விலங்கிடும் வில்லாளோ?
தோழமைஎன்று, அவர் சொல்லிய சொல் ஒரு சொல் அன்றோ?
ஏழைமை வேடன் இறந்திலன்என்று எனை ஏசாரோ?

1000. முன்னவன்என்று நினைந்திலன்;மொய் புலி அன்னான் ஓர்
பின்னவன் நின்றனன்என்றிலன்; அன்னவை பேசானேல்,
என் இவன் என்னை இகழ்ந்தது? இவ் எல்லை கடந்து அன்றோ?
மன்னவர் நெஞ்சினில், வேடர் விடும் சரம் வாயாவோ?

1001. பாவமும் நின்ற பெரும் பழியும், பகை நண்போடும்,
ஏவமும், என்பவை மண் உலகு ஆள்பவர் எண்ணாரோ?
ஆவது போக, என் ஆர் உயிர்த் தோழமை தந்தான்மேல்
போவது, சேனையும் ஆர் உயிரும் கொடு போய் அன்றோ?

1002. அருந் தவம் என் துணை ஆள, இவன் புவி ஆள்வானோ?
மருந்துஎனின் அன்று உயிர், வண் புகழ் கொண்டு, பின் மாயேனோ?
பொருந்திய கேண்மை உகந்தவர்தம்மொடு போகாதே
இருந்தது நன்று, கழிக்குவென், என் கடன் இன்றோடே.

1003. தும்பியும் மாவும் மிடைந்த பெரும் படை சூழ்வு ஆரும்,
வம்பு இயல் தார் இவர் வாள் வலி கங்கை கடந்து அன்றோ?
வெம்பிய வேடர் உளீர் துறை ஓடம் விலக்கீரோ?
நம்பி முன்னே, இனி நாம் உயிர் மாய்வது நன்று அன்றோ?

1004. போன படைத் தலை வீரர்தமக்கு இரை போதா இச்
சேனை கிடக்கிடு; தேவர் வரின், சிலை மா மேகம்
சோனை பட, குடர் சூறை பட, சுடர் வாளோடும்
தானை பட, தனி யானை பட, திரள் சாயேனோ?

1005. நின்ற கொடைக் கை என் அன்பன் உடுக்க நெடுஞ் சீரை
அன்று கொடுத்தவள் மைந்தர் பலத்தை, என் அம்பாலே

கொன்று குவித்த நிணம்கொள் பிணக் குவை கொண்டு ஓடி,
துன்று திரைக் கடல், கங்கை மடுத்து இடை தூராதோ?

1006. ஆடு கொடிப் படை சாடி, அறத்தவரே ஆள
வேடு கொடுத்தது, பார்எனும் இப் புகழ் மேவீரோ?
நாடு கொடுத்த என் நாயகனுக்கு இவர், நாம் ஆளும்
காடு கொடுக்கிலர் ஆகி, எடுத்தது காணீரோ?

1007. மா முனிவர்க்கு உறவாகி வனத்திடையே வாழும்
கோ முனியத் தகும்என்று, மனத்து இறை கொள்ளாதே,
ஏ முனை உற்றிடில், ஏழு கடற் படை என்றாலும்,
ஆ முனையின் சிறு கூழ் என இப்பொழுது ஆகாதோ?

1008. என்பன சொல்லி, இரும்பு அன மேனியர் ஏனோர்முன்,
வன் பணை வில்லினன், மல் உயர் தோளினன், வாள் வீரற்கு
அன்பனும், நின்றனன்; நின்றது கண்டு, அரிஏறு அன்ன
முன்பனில் வந்து, மொழிந்தனன், மூரிய தேர் வல்லான்:

குகனைப் பற்றி சுமந்திரன் பரதனுக்கு உரைத்தல்

1009. கங்கை இரு கரை உடையான்; கணக்கு இறந்த நாவாயான்;
உங்கள் குலத் தனி நாதற்கு உயிர்த் துணைவன்; உயர் தோளான்;
வெங்கரியின் ஏறு அனையான்; வில் பிடித்த வேலையினான்;
கொங்கு அலரும் நறுந் தண் தார்க் குகன் என்னும் குறி உடையான்.

1010. கல் காணும் திண்மையான்; கரை காணாக் காதலான்;
அற்கு ஆணி கண்டனைய அழகு அமைந்த மேனியான்;
மல் காணும் திரு நெடுந் தோள் மழை காணும் மணி நிறத்தாய்
நிற் காணும் உள்ளத்தான், நெறி எதிர் நின்றனன்என்றான்.

குகனைக் காண வடகரைக்கு பரதன் விரைதல்

1011. தன் முன்னே, அவன் தன்மை, தந்தை துணை முந்து உரைத்த
சொல் முன்னே உவக்கின்ற துரிசு இலாத் திரு மனத்தான்,
மன் முன்னே தழீஇக் கொண்ட மனக்கு இனிய துணைவனேல்,
என் முன்னே அவற் காண்பென், யானே சென்றுஎன எழுந்தான்.

பரதன் நிலை கண்ட குகன் திடுக்கிடுதல்

1012. என்று எழுந்த தம்பியொடும், எழுகின்ற காதலொடும்,
குன்று எழுந்து சென்றது எனக் குளிர் கங்கைக் கரை குறுகி
நின்றவனை நோக்கினான், திரு மேனி நிலை உணர்ந்தான்,
துன்று கரு நறுங் குஞ்சி எயினர் கோன்; துண்ணென்றான்.

1013. வற்கலையின் உடையானை, மாசு அடைந்த மெய்யானை,
நற் கலை இல் மதி என்ன நகை இழந்த முகத்தானை,
கல் கனியக் கனிகின்ற துயரானைக் கண்ணுற்றான்;
வில் கையினின்று இடை வீழ, விம்முற்று, நின்று ஒழிந்தான்.

1014. நம்பியும் என் நாயகனை ஒக்கின்றான்; அயல் நின்றான்
தம்பியையும் ஒக்கின்றான்; தவ வேடம் தலைநின்றான்;
துன்பம் ஒரு முடிவு இல்லை; திசை நோக்கித் தொழுகின்றான்;
எம்பெருமான் பின் பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்பு?என்றான்.

குகனும் தனியே வடகரை அடைதல்

1015. உண்டு இடுக்கண் ஒன்று உடையான், உலையாத அன்பு உடையான்,
கொண்ட தவ வேடமே கொண்டிருந்தான் குறிப்பு எல்லாம்

கண்டு, உணர்ந்து, பெயர்கின்றேன்; காமின்கள் நெறிஎன்னா,
தண் துறை, ஓர் நாவாயில், ஒரு தனியே தான் வந்தான்.

பரதனும் குகனும் ஒருவரை ஒருவர் வணங்கித் தழுவுதல்

1016. வந்து எதிரே தொழுதானை வணங்கினான்; மலர் இருந்த
அந்தணனும் தனை வணங்கும் அவனும், அவன் அடிவீழ்ந்தான்;
தந்தையினும் களிகூரத் தழுவினான்தகவு உடையோர்
சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியான்.

பரதனிடம் குகன் வந்த காரணம் கேட்டல்

1017. தழுவின புளிஞர் வேந்தன் தாமரைச் செங்கணானை,
எழுவினும் உயர்ந்த தோளாய் எய்தியது என்னை?என்ன,
முழுது உலகு அளித்த தந்தை முந்தையோர் முறையினின்றும்
வழுவினன்; அதனை நீக்க, மன்னனைக் கொணர்வான்என்றான்.

குகன் பரதனை வணங்கிப் பாராட்டுதல்

1018. கேட்டனன், கிராதர் வேந்தன்; கிளர்ந்து எழும் உயிர்ப்பன் ஆகி,
மீட்டும், மண் அதனில் வீழ்ந்தான்; விம்மினன், உவகை வீங்க;
தீட்ட அரு மேனி மைந்தன் சேவடிக் கமலப் பூவில்
பூட்டிய கையன், பொய் இல் உள்ளத்தன், புகலலுற்றான்:

1019. தாய் உரைகொண்டு தாதை உதவிய தரணிதன்னை,
தீவினைஎன்ன நீத்து, சிந்தனை, முகத்தில் தேக்கி,
போயினை என்றபோழ்து, புகழினோய் தன்மை கண்டால்,
ஆயிரம் இராமர் நின் கேழ் ஆவரோ, தெரியின் அம்மா

1020. என் புகழ்கின்றது, ஏழை எயினனேன்? இரவி என்பான்
தன் புகழ்க் கற்றை, மற்றை ஒளிகளைத் தவிர்க்குமாபோல்,
மன் புகழ் பெருமை நுங்கள் மரபினோர் புகழ்கள் எல்லாம்
உன் புகழ் ஆக்கிக்கொண்டாய்உயர் குணத்து உரவுத் தோளாய்

பரதனிடம் குகன் கொண்ட பேரன்பு

1021. என இவை அன்ன மாற்றம் இயைவன பலவும் கூறி,
புனை சுழல், புலவு வேற் கை, புளிஞர்கோன் பொரு இல் காதல்
அனையவற்கு அமைவின் செய்தான்; ஆர் அவற்கு அன்பு இலாதார்?
நினைவு அருங் குணம்கொடு அன்றோ, இராமன்மேல் நிமிர்ந்த காதல்?

இராமன் தங்கிய இடம் பற்றி பரதன் குகனிடம் வினாவுதல்

1022. அவ் வழி அவனை நோக்கி, அருள்தரு வாரி அன்ன
செவ் வழி உள்ளத்து அண்ணல், தென் திசைச் செங் கை கூப்பி,
எவ் வழி உறைந்தான் நம்முன்?என்றலும், எயினர் வேந்தன்,
இவ் வழி, வீர யானே காட்டுவல்; எழுக என்றான்.

இராமன் தங்கிய இடத்தைக் கண்ட பரதனின் நிலை

1023. கார் எனக் கடிது சென்றான்; கல்லிடைப் படுத்த புல்லின்,
வார் சிலைத் தடக் கை வள்ளல், வைகிய பள்ளி கண்டான்;
பார்மிசைப் பதைத்து வீழ்ந்தான்; பருவரற் பரவை புக்கான்
வார் மணிப் புனலால் மண்ணை மண்ணு நீர் ஆட்டும் கண்ணான்.

1024. இயன்றது, என் பொருட்டினால், இவ் இடர் உனக்கு என்ற போழ்தும்,
அயின்றனை, கிழங்கும் காயும் அமுது என; அரிய புல்லில்

துயின்றனை எனவும், ஆவி துறந்திலென்; சுடரும் காசு
குயின்று உயர் மகுடம் சூடும் செல்வமும் கொள்வென் யானே

இலக்குவனின் செயல்கள் பற்றி குகனிடம் பரதன் வினாவுதல்

1025. தூண்தர நிவந்த தோளான் பின்னரும் சொல்லுவான் அந்
நீண்டவன் துயின்ற சூழல் இது எனின், நிமிர்ந்த நேயம்
பூண்டவன், தொடர்ந்து பின்னே போந்தவன், பொழுது நீத்தது
யாண்டு?என, இனிது கேட்டான்; எயினர்கோன், இதனைச் சொன்னான்:

இலக்குவன் செயல் பற்றி குகனின் பதில் உரை

1026. அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அழகனும் அவளும் துஞ்ச,
வில்லை ஊன்றிய கையோடும், வெய்து உயிர்ப்போடும், வீரன்,
கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய் கண்கள் நீர் சொரிய, கங்குல்
எல்லை காண்பு அளவும் நின்றான்; இமைப்பிலன் நயனம்என்றான்.

பரதனின் துயர் உரை

1027. என்பத்தைக் கேட்ட மைந்தன்,இராமனுக்கு இளையார் என்று
முன்பு ஒத்த தோற்றத்தேமில், யான் என்றும் முடிவு இலாத
துன்பத்துக்கு ஏது ஆனேன்; அவன், அது துடைக்க நின்றான்;
அன்பத்துக்கு எல்லை உண்டோ? அழகிது, என் அடிமை என்றான்.

தென் கரை சேர்க்க, குகனை பரதன் வேண்டுதல்

1028. அவ் இடை, அண்ணல்தானும், அன்று, அரும் பொடியின் வைகி,
தெவ் இடைதர நின்று ஆர்க்கும் செறி கழல் புளிஞர் கோமா அன்
இவ் இடை, கங்கை ஆற்றின் ஏற்றினை ஆயின், எம்மை
வெவ் இடர்க் கடல் நின்று ஏற்றி, வேந்தன்பால் விடுத்ததுஎன்றான்.

குகன் கட்டளைப்படி நாவாய்கள் வருதல்

1029. நன்று எனப் புளிஞர் வேந்தன் நண்ணினன் தமரை;நாவாய்
சென்று இனித் தருதிர்என்ன, வந்தனசிவன் சேர் வெள்ளிக்
குன்று என, குனிக்கும் அம் பொன் குவடு என, குபேரன் மானம்
ஒன்று என, நாணிப் பல் வேறு உருவு கொண்டனைய ஆன.

நாவாய்களின் தோற்றப் பொலிவு

1030. நங்கையர் நடையின் அன்னம் நாண் உறு செலவின் நாவாய்,
கங்கையும் இடம் இலாமை மிடைந்தனகலந்த எங்கும்,
அங்கொடு, இங்கு, இழித்தி ஏற்றும் அமைதியின், அமரர் வையத்து
இங்கொடு அங்கு இழித்தி ஏற்றும் இருவினை என்னல் ஆன.

பரதன் சேனையோடு கங்கையை கடத்தல்

1031. வந்தன, வரம்பு இல் நாவாய்; வரி சிலைக் குரிசில் மைந்த
சிந்தனை யாவது?என்று, சிருங்கிபேரியர்கோன் செப்ப,
சுந்தர வரி விலானும் சுமந்திரன் தன்னை நோக்கி,
எந்தை இத் தானைதன்னை ஏற்றுதி, விரைவின்என்றான்.

1032. குரிசிலது ஏவலால், அக் குரகதத் தேர் வலானும்,
வரிசையின் வழாமை நோக்கி, மரபுளி வகையின் ஏற்ற,
கரி, பரி, இரதம், காலாள், கணக்கு அறு கரை இல் வேலை,
எரி மணி திரையின் வீசும் கங்கை யாறு ஏறிற்று அன்றே

1033. இடிபடு முழக்கம் பொங்க, இன மழை மகர நீரை
முடிவு உற முகப்ப, ஊழி இறுதியின் மொய்ப்ப போலக்
கொடியொடு வங்கம் வேலை கூம்பொடு படர்வ போல
நெடிய கை எடுத்து நீட்டி நீந்தின, நெடுங் கை வேழம்.

1034. சங்கமும் மகர மீனும் தரளமும் மணியும் தள்ளி,
வங்க நீர்க் கடலும் வந்து தன் வழிப் படர, மானப்
பொங்கு வெங் களிறு நூக்க, கரை ஒரீஇப் போயிற்று அம்மா
கங்கையும் இராமற் காணும் காதலது என்ன மாதோ

1035. கொடிஞ்சொடு தட்டும், அச்சும், ஆழியும், கோத்த மொட்டும்,
நெடுஞ் சுவர்க் கொடியும், யாவும், நெறி வரு முறையின் நீக்கி,
விடும் சுவல் புரவியோடும் வேறு வேறு ஏற்றிச் சென்ற
மடிஞ்சபின் உடம்பு கூட்டும் வினை எனவயிரத் தேர்கள்

1036. நால்இரண்டு ஆய கோடி, நவை இல் நாவாய்கள் மீதா,
சேல் திரண்டனைய ஆய கதியொடும், நிமிரச் சென்ற
பால் திரண்டனைய மெய்ய, பயம் திரண்டனைய நெஞ்ச,
கால் திரண்டனைய கால, கடு நடைக் கலினப் பாய் மா.

மகளிர் ஓடத்தில் செல்லுதல்

1037. ஊடு உற நெருக்கி, ஓடத்து, ஒருவர்முன் ஒருவர் கிட்டி,
சூடகத் தளிர்க் கைம் மாதர் குழுமினர் துவன்றித் தோன்ற,
பாடு இயல் களி நல் யானைப் பந்தி அம் கடையின் குத்தக்
கோடுகள் மிடைந்த என்ன, மிடைந்தன குவவுக் கொங்கை.

1038. பாங்கின் உத்தரியம் மானப் படர் திரை தவழ, பாரின்
வீங்கு நீர் அழுவம் தன்னுள், விழு மதக் கலுழி வெள்ளத்து
ஓங்கல்கள் தலைகள் தோன்ற, ஒளித்து அவண் உயர்ந்த கும்பம்,
பூங் குழற் கங்கை நங்கை முலை எனப் பொலிந்த மாதோ

1039. பொலங் குழை மகளிர், நாவாய்ப் போக்கின் ஒன்று ஒன்று தாக்க,
மலங்கினர்; இரண்டு பாலும் மறுகினர் வெருவி நோக்க,
அலங்கு நீர் வெள்ளம் தள்ளி அழிதர, அங்கும் இங்கும்
கலங்கலின், வெருவிப் பாயும் கயற்குலம் நிகர்த்த, கண்கள்.

1040. இயல்வு உறு செலவின் நாவாய், இரு கையும் எயினர் தூண்ட,
துயல்வன துடுப்பு வீசும் துவலைகள், மகளிர் மென் தூசு
உயல்வு உறு பரவை அல்குல் ஒளிப்பு அறத் தளிப்ப, உள்ளத்து
அயர்வுறும் மதுகை மைந்தர்க்கு அயாவுயிர்ப்பு அளித்தது அம்மா

மரக்கலங்கள் சென்று வரும் காட்சி

1041. இக் கரை இரைத்த சேனை எறி கடல் முகந்து, வெ•கி,
அக் கரை அடைய வீசி, வறியன அணுகும் நாவாய்
புக்கு அலை ஆழி நல் நீர் பொறுத்தன போக்கிப் போக்கி,
அக் கணத்து உவரி மீளும் அகல் மழை நிகர்த்த அம்மா

1042. அகில் இடு தூபம் அன்ன ஆய் மயில் பீலி ஆர்த்த
முகிழுடை முரண் மாத் தண்டு கூம்பு என, முகிலின் வண்ணத்
துகிலொடு தொடுத்த செம் பொன் தகட்டிடை தொடுத்த முத்தின்
நகு கொடி நெடிய பாயா, நவ் எனச் சென்ற நாவாய்.

1043. ஆனனம் கமலத்து அன்ன, மின் அன்ன, அமுதச் செவ் வாய்,
தேன் நனை, குழலார் ஏறும் அம்பிகள் சிந்து முத்தம்

மீன் என, விரிந்த கங்கை விண் என, பண்ணை முற்றி
வானவர் மகளிர் ஊரும் மானமே நிகர்த்த மாதோ

1044. துளி படத் துழாவு திண் கோல் துடுப்பு இரு காலின் தோன்ற,
நளிர் புனல் கங்கை ஆற்றில் நண்டு எனச் செல்லும் நாவாய்,
களியுடை மஞ்ஞை அன்ன, கனங் குழை, கயல் கண், மாதர்
ஒளிர் அடிக் கமலம் தீண்ட, உயிர் படைத்தனவே ஒத்த.

முனிவர் வான் வழியாக கங்கையை அடைதல்

1045. மை அறு விசும்பில், மண்ணில், மற்றும் ஓர் உலகில், முற்றும்
மெய் வினை தவமே அன்றி மேலும் ஒன்று உளதோ? கீழோர்
செய் வினை நாவாய் ஏறித் தீண்டலர்; மனத்தின் செல்லும்
மொய் விசும்பு ஓடம் ஆக, தேவரின் முனிவர் போனார்.

அனைவரும் கங்கையை கடத்தல்

1046. அறுபதினாயிரம் அக்குரோணிஎன்று
இறுதி செய் சேனையும், எல்லை தீர் நகர்
மறு அறு மாந்தரும், மகளிர் வெள்ளமும்,
செறி திரைக் கங்கை, பின் கிடக்கச் சென்றவே.

நாவாயில் பரதன் ஏறுதல்

1047. கழித்து நீர் வரு துறை ஆற்றை, சூழ் படை
கழித்து நீங்கியது என, கள்ள ஆசையை
அழித்து, வேறு அவனி பண்டு ஆண்ட வேந்தரை
இழித்து, மேல் ஏறினான் தானும் ஏறினான்.

பரதன் குகனுக்கு கோசலையை அறிமுகம் செய்தல்

1048. சுற்றத்தார், தேவரொடும் தொழ நின்ற கோசலையைத் தொழுது நோக்கி,
கொற்றத் தார்க் குரிசில் இவர் ஆர்?என்று குகன் வினவ,கோக்கள் வைகும்
முற்றத்தான் முதல் தேவி; மூன்று உலகும் ஈன்றானை முன் ஈன்றாளைப்
பெற்றத்தால் பெறும் செல்வம், யான் பிறத்தலால், துறந்த பெரியாள்என்றான்.

பரதன் கோசலைக்கு குகனை அறிமுகம் செய்தல்

1049. என்றலுமே, அடியின் மிசை நெடிது வீழ்ந்து அழுவானை,இவன் யார்?என்று,
கன்று பிரி காராவின் துயர் உடைய கொடி வினவ, கழல் கால் மைந்தன்,
இன் துணைவன் இராகவனுக்கு; இலக்குவற்கும் இளையவற்கும், எனக்கும், மூத்தான்;
குன்று அனைய திரு நெடுந் தோள் குகன் என்பான், இந் நின்ற குரிசில்என்றான்.

கோசலை குகனையும் பரதனுக்கு சகோதரனாக்குதல்

1050. நைவீர் அலீர் மைந்தீர் இனித் துயரால்; நாடு இறந்து காடு நோக்கி,
மெய் வீரர் பெயர்ந்ததுவும் நலம் ஆயிற்று ஆம் அன்றே விலங்கல் திண்தோள்
கை வீரக் களிறு அனைய காளை இவன் தன்னோடும் கலந்து, நீவிர்
ஐவீரும் ஒருவீர் ஆய், அகல் இடத்தை நெடுங் காலம் அளித்திர்என்றாள்.

பரதன் குகனுக்கு சுமித்திரையை அறிமுகம் செய்தல்

1051. அறம் தானே என்கின்ற அயல் நின்றாள்தனை நோக்கி,ஐய அன்பின்
நிறைந்தாளை உரைஎன்ன,நெறி திறம்பாத் தன் மெய்யை நிற்பது ஆக்கி
இறந்தான் தன் இளந் தேவி; யாவர்க்கும் தொழுகுலம் ஆம் இராமன் பின்பு
பிறந்தானும் உளன் என்னப் பிரியாதான் தனைப் பயந்த பெரியாள்என்றான்.

குகன் கைகேயியை யார் என வினவுதல்

1052. சுடு மயானத்திடை தன் துணை ஏக, தோன்றல் துயர்க் கடலின் ஏக,
கடுமை ஆர் கானகத்துக் கருணை ஆர்கலி ஏக, கழல் கால் மாயன்
நெடுமையால் அன்று அளந்த உலகு எல்லாம், தன் மனத்தே நினைந்து செய்யும்
கொடுமையால், அளந்தாளை,ஆர் இவர்?என்று உரைஎன்ன, குரிசில் கூறும்:

பரதன் கைகேயியை அறிமுகம் செய்தல்

1053. படர் எலாம் படைத்தாளை, பழி வளர்க்கும் செவிலியை, தன் பாழ்த்த பாவிக்
குடரிலே நெடுங் காலம் கிடந்தேற்கும் உயிர்ப் பாரம் குறைந்து தேய,
உடர் எலாம் உயிர் இலா எனத் தோன்றும் உலகத்தே, ஒருத்தி அன்றே,
இடர் இலா முகத்தாளை, அறிந்திலையேல், இந் நின்றாள் என்னை ஈன்றாள்.

குகன் கைகேயியை வணங்குதலும், தோணி கரை சேர்தலும்

1054. என்னக் கேட்டு, அவ் இரக்கம் இலாளையும்
தன் நல் கையின் வணங்கினன் தாய் என;
அன்னப் பேடை சிறை இலது ஆய்க் கரை
துன்னிற்று என்னவும் வந்தது, தோணியே.

தாயர் பல்லக்கில் வர, பரதன் முதலியோர் நடந்து செல்லல்

1055. இழிந்த தாயர் சிவிகையின் ஏற, தான்,
பொழிந்த கண்ணின் புதுப் புனல் போயினான்
ஒழிந்திலன் குகனும் உடன் ஏகினான்
கழிந்தனன், பல காவதம் காலினே.

பரத்துவாச முனிவர் பரதனை எதிர் கொள்வல்

1056. பரத்தின் நீங்கும் பரத்துவன் என்னும் பேர்
வரத்தின் மிக்கு உயர் மாதவன் வைகு இடம்,
அருத்தி கூர, அணுகினன்; ஆண்டு, அவன்
விருத்தி வேதியரோடு எதிர் மேவினான்.

மிகைப் பாடல்கள்

வந்து எதிரே விழுந்தவனும் வணங்கினான்; வணங்காமுன்,
சந்த நெடுந் திரள் புயத்தான் தழுவினான்; தழுவியபின்,
இந்த இடர் வடிவுடன் நீ எங்கு எழுந்தாய்இமையோர் தம்
சிந்தையினும் சென்னியினும் வீற்றிருக்கும் சீர்த்தியாய்

ஏறினர் இளவலோடு, இரங்கு நெஞ்சு கொண்டு
ஊறிய தாயரும் உரிய சுற்றமும்;
பேறு உள பெரு நதி நீங்கி, பெட்பொடும்
கூறு தென் கரையிடைக் குழீஇய போதிலே.

தன் அன தம்பியும், தாயர் மூவரும்,
சொன்ன தேர் வலவனும், தூய தோழனும்,
துன்னியர் ஏறலும், துழா துடுப்பு எனும்
நல்நயக் காலினால் நடத்தல் மேயினான்.

கங்கை காண் படலம் முற்றிற்று

தன்னை வணங்கிய பரதனுக்கு பரத்துவாச முனிவர் ஆசி கூறி வினாவுதல்

1057. வந்த மா தவத்தோனை, அம் மைந்தனும்
தந்தை ஆம் எனத் தாழ்ந்து, வணங்கினான்;
இந்து மோலி அன்னானும் இரங்கினான்,
அந்தம் இல் நலத்து ஆசிகள் கூறினான்.

1058. எடுத்த மா முடி சூடி, நின்பால் இயைந்து
அடுத்த பேர் அரசு ஆண்டிலை; ஐய நீ
முடித்த வார் சடைக் கற்றையை, மூசு தூசு
உடுத்து நண்ணுதற்கு உற்றுளது யாது?என்றான்.

பரதன் பதிலால் பரத்துவாசன் மகிழ்தல்

1059. சினக் கொடுந் திறல் சீற்ற வெந் தீயினான்,
மனக் கடுப்பினன், மா தவத்து ஓங்கலை,
எனக்கு அடுத்தது இயம்பிலை நீஎன்றான்;
உனக்கு அடுப்பது அன்றால், உரவோய் என்றான்.

1060. மறையின் கேள்வற்கு மன் இளந் தோன்றல்,பின்,
முறையின் நீங்கி, முது நிலம் கொள்கிலேன்;
இறைவன் கொள்கிலன் ஆம் எனின், யாண்டு எலாம்
உறைவென் கானத்து ஒருங்கு உடனேஎன்றான்.

1061. உரைத்த வாசகம் கேட்டலும், உள் எழுந்து
இரைத்த காதல் இருந் தவத்தோர்க்கு எலாம்,
குரைத்த மேனியொடு உள்ளம் குளிர்ந்ததால்
அரைத்த சாந்து கொடு அப்பியது என்னவே.

பரதன் உடன்வந்தோர்க்கும் சேனைக்கும் பரத்துவாசன் விருந்து அளித்தல்

1062. ஆய காதலோடு ஐயனைக் கொண்டு, தன்
தூய சாலை உறைவிடம் துன்னினான்;
மேய சேனைக்கு அமைப்பென் விருந்துஎனா,
தீயின் ஆகுதிச் செல்வனும் சிந்தித்தான்.

1063. துறந்த செல்வன் நினைய, துறக்கம்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது; பல் சனம்,
பிறந்து வேறு ஓர் உலகு பெற்றாரென,
மறந்து வைகினர், முன்னைத் தம் வாழ்வு எலாம்.

1064. நந்தல் இல் அறம் நந்தினர் ஆம் என,
அந்தரத்தின் அரம்பையர், அன்பினர்,
வந்து உவந்து எதிர் ஏத்தினர்; மைந்தரை,
இந்துவின் சுடர் கோயில் கொண்டு ஏகினார்.

1065. நானம் நன்கு உரைத்தார்; நளிர் வானிடை
ஆன கங்கை அரும் புனல் ஆட்டினார்;
தான மாமணிக் கற்பகம் தாங்கிய
ஊனம் இல் மலர் ஆடை உடுத்தினார்.

1066. கொம்பின் நின்று நுடங்குறு கொள்கையார்,
செம்பொனின் கல ராசி திருத்தினார்;
அம்பரத்தின் அரம்பையர், அன்பொடும்,
உம்பர்கோன் நுகர் இன் அமுது ஊட்டினார்.

1067. அஞ்சு அடுத்த அமளி, அலத்தகப்
பஞ்சு அடுத்த பரிபுரப் பல்லவ
நஞ்சு அடுத்த நயனியர், நவ்வியின்
துஞ்ச, அத்தனை மைந்தரும் துஞ்சினார்.

1068. ஏந்து செல்வத்து இமையவர் ஆம் என,
கூந்தல் தெய்வ மகளிர் கொண்டாடினார்
வேந்தர் ஆதி, சிவிகையின் வீங்கு தோள்
மாந்தர்காறும், வரிசை வழாமலே.

1069. மாதர் யாவரும், வானவர் தேவியர்
கோது இல் செல்வத்து வைகினர்கொவ்வை வாய்த்
தீது இல் தெய்வ மடந்தையர், சேடியர்,
தாதிமார் எனத் தம் பணி கேட்பவே.

1070. நந்து அம் நந்தவனங்களில், நாள் மலர்க்
கந்தம் உந்திய கற்பகக் காவினின்று,
அந்தர் வந்தென, அந்தி தன் கை தர,
மந்த மந்த நடந்தது வாடையே.

1071. மான்று, அளிக் குலம் மா மதம் வந்து உண,
தேன் தளிர்த்த கவளமும், செங் கதிர்
கான்ற நெல் தழைக் கற்றையும், கற்பகம்
ஈன்று அளிக்க, நுகர்ந்தனயானையே.

1072. நரகதர்க்கு அறம் நல்கும் நலத்த நீர்;
கர கதக் கரி கால் நிமிர்ந்து உண்டன;
மரகதத்தின் கொழுந்து என வார்ந்த புல்
குரகதத்தின் குழாங்களும் கொண்டவே.

பரதன் காய் கிழங்கு போன்றவை உண்டு, புழுதியில் தங்குதல்

1073. இன்னர், இன்னணம் யாவரும், இந்திரன்
துன்னு போகங்கள் துய்த்தனர்; தோன்றல்தான்,
அன்ன காயும், கிழங்கும், உண்டு, அப் பகல்
பொன்னின் மேனி பொடி உறப் போக்கினான்.

சூரியன் தோன்றுதல்

1074. நீல வல் இருள் நீங்கலும், நீங்குறும்
மூலம் இல் கனவின் திரு முற்றுற,
ஏலும் நல் வினை துய்ப்பவர்க்கு ஈறு செல்
காலம் என்னக் கதிரவன் தோன்றினான்.

பரதனின் படைகள் தம் நிலையை அடைதல்

1075. ஆறி நின்று அறம் ஆற்றலர் வாழ்வு என
பாறி வீந்தது செல்வம்; பரிந்திலர்,
தேறி முந்தைத் தம் சிந்தையர் ஆயினார்,
மாறி வந்து பிறந்தன்ன மாட்சியார்.

பரதன் சேனையுடன் பாலை நிலத்தை கடத்தல்

1076. காலை என்று எழுந்தது கண்டு, வானவர்,
வேலை அன்று; அனிகமேஎன்று விம்முற,
சோலையும் கிரிகளும் சுண்ணமாய் எழ,
பாலை சென்று அடைந்ததுபரதன் சேனையே.

1077. எழுந்தது துகள்; அதின், எரியும் வெய்யவன்
அழுந்தினன்; அவிப்ப அரும் வெம்மை ஆறினான்;
பொழிந்தன கரி மதம், பொடி வெங் கானகம்
இழிந்தன, வழி நடந்து ஏற ஒணாமையே.

1078. வடியுடை அயிற் படை மன்னர் வெண்குடை,
செடியுடை நெடு நிழல் செய்ய, தீப் பொதி
படியுடைப் பரல் உடைப் பாலை, மேல் உயர்
கொடியுடைப் பந்தரின், குளிர்ந்தது எங்குமே.

1079. பெருகிய செல்வம் நீ பிடிஎன்றாள்வயின்
திருகிய சீற்றத்தால் செம்மையான், நிறம்
கருகிய அண்ணலைக் கண்டு, காதலின்
உருகிய தளிர்த்தனஉலவை ஈட்டமே.

பரதன் படைகள் சித்திரகூடத்தை அடைதல்

1080. வன் நெறு பாலையை மருதம் ஆம் எனச்
சென்றது; சித்திரகூடம் சேர்ந்ததால்
ஒன்று உரைத்து,உயிரினும் ஒழுக்கம் நன்றுஎனப்
பொன்றிய புரவலன் பொரு இல் சேனையே.

1081. தூளியின் படலையும், துரகம், தேரொடு,
மூள் இருஞ் சினக் கரி முழங்கும் ஓதையும்,
ஆள் இருள் குழுவினர் ஆரவாரமும்,
கோள் இரும் படை இதுஎன்று, உணரக் கூறவே.

பரதன் சேனையின் எழுச்சி கண்ட இலக்குவனின் சீற்றம்

1082. எழுந்தனன், இளையவன்; ஏறினான், நிலம்
கொழுந்து உயர்ந்தனையது ஓர் நெடிய குன்றின் மேல்;
செழுந் திரைப் பரவையைச் சிறுமை செய்த அக்
கழுந்துடை வரி சிலைக் கடலை நோக்கினான்.

1083. பரதன், இப் படைகொடு, பார்கொண்டவன், மறம்
கருதி, உள் கிடந்தது ஓர் கறுவு காதலால்,
விரதம் உற்று இருந்தவன் மேல் வந்தான்; இது
சரதம்; மற்று இலதுஎனத் தழங்கு சீற்றத்தான்.

இராமனை அடைந்து இலக்குவன் சீற்றத்துடன் உரைத்தல்

1084. குதித்தனன்; பாரிடை; குவடு நீறு எழ
மிதித்தனன்; இராமனை விரைவின் எய்தினான்;
மதித்திலன் பரதன், நின்மேல் வந்தான், மதில்
பதிப் பெருஞ் சேனையின் பரப்பினான்என்றான்.

போர்க் கோலம் பூண்டு இலக்குவன் வீர உரை

1085. கட்டினன் சுரிகையும் கழலும்; பல் கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன்; கவசம் பூட்டு அமைத்து
இட்டனன்; எடுத்தனன் வரி வில்; ஏந்தலைத்
தொட்டு, அடி வணங்கி நின்று, இனைய சொல்லினான்:

1086. இருமையும் இழந்த அப் பரதன் ஏந்து தோள்
பருமையும், அன்னவன் படைத்த சேனையின்
பெருமையும், நின் ஒரு பின்பு வந்த என்
ஒருமையும், கண்டு, இனி உவத்தி, உள்ளம் நீ.

1087. படர் எலாம் படப் படும் பரும யானையின்
திடர் எலாம் உருட்டின, தேரும் ஈர்த்தன,
குடர் எலாம் திரைத்தன, குருதி ஆறுகள்
கடர் எலாம் மடுப்பன, பலவும் காண்டியால்.

1088. கருவியும், கைகளும், கவச மார்பமும்,
உருவின; உயிரினோடு உதிரம் தோய்வு இல
திரிவனசுடர்க் கணைதிசைக் கை யானைகள்
வெருவரச் செய்வன; காண்டி, வீர நீ.

1089. கோடகத் தேர், படு குதிரை தாவிய,
ஆடகத் தட்டிடை, அலகை அற்று உகு
கேடகத் தடக் கைகள் கவ்வி, கீதத்தின்
நாடகம் நடிப்பனகாண்டி; நாத நீ.

1090. பண் முதிர் களிற்றொடு பரந்த சேனையின்
எண் முதல் அறுத்து, நான் இமைப்பின் நீக்கலால்,
விண் முதுகு உளுக்கவும், வேலை ஆடையின்
மண் முதுகு ஆற்றவும் காண்டிவள்ளல் நீ.

1091. நிவந்த வான் குருதியின் நீத்தம் நீந்தி மெய்
சிவந்த சாதகரொடு சிறு கண் கூளியும்,
கவந்தமும்,உலகம் நின் கையது ஆயதுஎன்று
உவந்தன குனிப்பன காண்டி, உம்பர்போல்.

1092. சூழி வெங் கட கரி, துரக ராசிகள்,
பாழி வன் புயத்து இகல் வயவர், பட்டு அற,
வீழி வெங் குருதியால் அலைந்த வேலைகள்
ஏழும் ஒன்றாகி நின்று இரைப்பக் காண்டியால்.

1093. ஆள் அற; அலங்கு தேர் அழிய; ஆடவர்
வாள் அற; வரி சிலை துணிய; மாக் கரி
தாள் அற, தலை அற; புரவி தாளொடும்
தோள் அறவடிக் கணை தொடுப்பகாண்டியால்.

1094. தழைத்த வான் சிறையன, தசையும் கவ்வின,
அழைத்த வான் பறவைகள், அலங்கு பொன் வடிம்பு
இழைத்த வான் பகழி புக்கு இருவர் மார்பிடைப்
புழைத்த வான் பெரு வழி போககாண்டியால்.

1095. ஒரு மகள் காதலின் உலகை நோய் செய்த
பெருமகன் ஏவலின் பரதன் தான் பெறும்
இரு நிலம் ஆள்கை விட்டு, இன்று, என் ஏவலால்
அரு நரகு ஆள்வது காண்டிஆழியாய்

1096. வையகம் துறந்து வந்து அடவி வைகுதல்
எய்தியது உனக்குஎன, நின்னை ஈன்றவள்
நைதல் கண்டு உவந்தவள், நவையின் ஓங்கிய
கைகயன் மகள், விழுந்து அரற்றக் காண்டியால்.

1097. அரம் சுட அழல் நிமிர் அலங்கல் வேலினாய்
விரைஞ்சு ஒரு நொடியில், இவ் அனிக வேலையை
உரம் சுடு வடிக் கணை ஒன்றில் வென்று, முப்
புரம் சுடும் ஒருவனின் பொலிவென் யான்என்றான்.

இலக்குவனுக்கு பரதனைப் பற்றி இராமன் தெளிவுறுத்தல்

1098. இலக்குவ உலகம் ஓர் ஏழும், ஏழும், நீ,
கலக்குவென்என்பது கருதினால் அது,
விலக்குவது அரிது; அது விளம்பல் வேண்டுமோ?
புலக்கு உரித்து ஒரு பொருள், புகலக் கேட்டியால்:

1099. நம் குலத்து உதித்தவர், நவையின் நீங்கினர்
எங்கு உலப்புறுவர்கள்? எண்ணின், யாவரே
தம் குலத்து ஒருவ அரும் தருமம் நீங்கினர்?
பொங்கு உலத் திரளொடும் பொருத தோளினாய்

1100. எனைத்து உள மறை அவை இயம்பற்பாலன,
பனைத் திரள் கரக் கரிப் பரதன் செய்கையே;
அனைத் திறம் அல்லன அல்ல; அன்னது
நினைத்திலை, என் வயின் நேய நெஞ்சினால்.

1101. பெருமகன் என்வயின் பிறந்த காதலின்
வரும் என நினைகையும், மண்ணை என்வயின்
தரும் என நினைகையும்தவிர,தானையால்
பொரும்என நினைகையும் புலமைப்பாலதோ?

1102. பொன்னொடும், பொரு கழல் பரதன் போந்தனன்,
நல் நெடும் பெரும் படை நல்கல் அன்றியே,
என்னொடும் பொரும் என இயம்பற்பாலதோ?
மின்னொடும் பொருவுற விளங்கு வேலினாய்

1103. சேண் உயர் தருமத்தின் தேவை, செம்மையின்
ஆணியை, அன்னது நினைக்கல் ஆகுமோ?
பூண் இயல் மொய்ம்பினாய் போந்தது ஈண்டு, எனைக்
காணிய; நீ இது பின்னும் காண்டியால்.

சேனையைத் தவிர்த்து சத்துருக்கனனுடன் பரதன் இராமனை நெருங்குதல்

1104. என்றனன், இளவலை நோக்கி, ஏந்தலும்
நின்றனன்; பரதனும், நிமிர்ந்த சேனையை,
பின் தருகஎன்று, தன் பிரிவு இல் காதலின்,
தன் துணைத் தம்பியும் தானும் முந்தினான்.

பரதன் நிலையைக் கண்ட இராமன், இலக்குவனனிடம் கூறுதல்

1105. தொழுது உயர் கையினன்; துவண்ட மேனியன்
அழுது அழி கண்ணினன்;அவலம் ஈதுஎன
எழுதிய படிவம் ஒத்து எய்துவான் தனை
முழுது உணர் சிந்தையான், முடிய நோக்கினான்.

1106. கார்ப் பொரு மேனி அக் கண்ணன் காட்டினான்,
ஆர்ப்பு உறு வரி சிலை இளைய ஐய நீ,
தேர்ப் பெருந் தானையால் பரதன் சீறிய
போர்ப் பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த நோக்குஎனா.

1107. இலக்குவன் நெஞ்சழிந்து நிற்றல்
எல் ஒடுங்கிய முகத்து இளவல் நின்றனன்
மல் ஒடுங்கிய புயத்தவனை வைது எழுது
சொல்லொடும் சினத்தொடும் உணர்வு சோர்தர,
வில்லொடும் கண்ண நீர் நிலத்து வீழவே.

பரதன் இராமனின் திருவடி வணங்குதல்

1108. கோது அறத் தவம் செய்து குறிப்பின் எய்திய
நாதனைப் பிரிந்தனன், நலத்தின் நீங்கினாள்,
வேதனைத் திருமகள் மெலிகின்றாள், விடு
தூது எனப் பரதனும் தொழுது தோன்றினான்.

1109. அறம்தனை நினைந்திலை; அருளை நீத்தனை;
துறந்தனை முறைமையைஎன்னும் சொல்லினான்,
மறந்தனன், மலர் அடி வந்து வீழ்ந்தனன்
இறந்தனன் தாதையை எதிர்கண்டென்னரே.

இராமன் உள்ளம் கலங்கி பரதனை தழுவுதல்

1110. உண்டுகொல் உயிர்?என ஒடுங்கினான் உருக்
கண்டனன்; நின்றனன்கண்ணன் கண் எனும்
புண்டரீகம் பொழி புனல், அவன் சடா
மண்டலம் நிறைந்து போய் வழிந்து சோரவே.

1111. அயாவுயிர்த்து, அழு கணீர் அருவி மார்பிடை,
உயாவுற, திரு உளம் உருக, புல்லினான்
நியாயம் அத்தனைக்கும் ஓர் நிலயம் ஆயினான்
தயா முதல் அறத்தினைத் தழீஇயது என்னவே.

தந்தை இறந்தது கேட்டு இராமன் கலங்குதல்

1112. புல்லினன் நின்று, அவன் புனைந்த வேடத்தைப்
பல் முறை நோக்கினான்; பலவும் உன்னினான்;
அல்லலின் அழுங்கினை; ஐய ஆளுடை
மல் உயர் தோளினான் வலியனோ?என்றான்.

1113. அரியவன் உரைசெய, பரதன்,ஐய நின்
பிரிவு எனும் பிணியினால், என்னைப் பெற்ற அக்
கரியவள் வரம் எனும் காலனால், தனக்கு
உரிய மெய்ந் நிறுவிப் போய், உம்பரான்என்றான்.

1114. விண்ணிடை அடைந்தனன்என்ற வெய்ய சொல்,
புண்ணிடை அயில் எனச் செவி புகாமுனம்,
கண்ணொடு மனம், சுழல் கறங்கு போல ஆய்,
மண்ணிடை விழுந்தனன்வானின் உம்பரான்.

1115. இரு நிலம் சேர்ந்தனன்; இறை உயிர்த்திலன்;
உரும் இனை அரவுஎன, உணர்வு நீங்கினான்;
அருமையின் உயிர் வர, அயாவுயிர்த்து, அகம்
பொருமினன்; பல் முறைப் புலம்பினான் அரோ:

தந்தையை நினைத்து இராமன் புலம்புதல்

1116. நந்தா விளக்கு அனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனி அறத்தின் தாயே தயா நிலையே
எந்தாய் இகல் வேந்தர் ஏறே இறந்தனையே
அந்தோ இனி, வாய்மைக்கு ஆர் உளரே மற்று?என்றான்.

1117. சொல் பெற்ற நோன்பின் துறையோன் அருள் வேண்டி,
நல் பெற்ற வேள்வி நவை நீங்க நீ இயற்றி,
எற் பெற்று, நீ பெற்றது இன் உயிர் போய் நீங்கலோ?
கொல் பெற்ற வெற்றிக் கொலை பெற்ற கூர் வேலோய்

1118. மன் உயிர்க்கு நல்கு உரிமை மண் பாரம் நான் சுமக்க,
பொன் உயிர்க்கு தாரோய் பொறை உயிர்த்த ஆறு இதுவோ?
உன் உயிர்க்குக் கூற்றாய் உலகு ஆள உற்றேனோ?
மின் உயிர்க்கும் தீ வாய் வெயில் உயிர்க்கும் வெள் வேலோய்

1119. எம் பரத்தது ஆக்கி அரசு உரிமை, இந்தியர்கள்
வெம் பவத்தின் வீய, தவம் இழைத்தவாறு ஈதோ?
சம்பரப் பேர்த் தானவனைத் தள்ளி, சதமகற்கு, அன்று,
அம்பரத்தின் நீங்கா அரசு அளித்த ஆழியாய்

1120. வேண்டும் திறத்தாரும் வேண்டா அரசாட்சி
பூண்டு, இவ் உலகுக்கு இடர் கொடுத்த புல்லனேன்,
மாண்டு முடிவது அல்லால், மாயா உடம்பு இது கொண்டு
ஆண்டு வருவது, இனி, யார் முகத்தே நோக்கவோ?

1121. தேன் அடைந்த சோலைத் திரு நாடு கைவிட்டுக்
கான் அடைந்தேன் என்னத் தரியாது, காவல நீ
வான் அடைந்தாய்; இன்னம் இருந்தேன் நான், வாழ்வு உகந்தே
ஊன் அடைந்த தெவ்வர் உயிர் அடைந்த ஒள் வேலோய்

1122. வண்மை இயும், மானமும், மேல் வானவர்க்கும் பேர்க்கிலாத்
திண்மை இயும், செங்கோல் நெறியும், திறம்பாத
உண்மை இயும், எல்லாம் உடனே கொண்டு ஏகினையே
தண்மை இ தகை மதிக்கும் ஈந்த தனிக் குடையோய்

பலரும் இராமனை பரிகரித்தல்

1123. என்று எடுத்துப் பற்பலவும் பன்னி, இடர் உழக்கும்
குன்று எடுத்த போலும் குலவுத் தோள் கோளரியை,
வன் தடக் கைத் தம்பியரும், வந்து அடைந்த மன்னவரும்,
சென்று எடுத்துத் தாங்கினார்; மா வதிட்டன் தேற்றினான்.

முனிவர்கள் இராமனை நெருங்குதல்

1124. பன்ன அரிய நோன்பின் பரத்துவனே ஆதி ஆம்
பின்னு சடையோரும், பேர் உலகம் ஓர் ஏழின்
மன்னவரும், மந்திரியர் எல்லாரும், வந்து அடைந்தார்;
தன் உரிமைச் சேனைத் தலைவோரும்தாம் அடைந்தார்.

வசிட்டனின் உரை

1125. மற்றும் வரற்பாலர் எல்லாரும் வந்து அடைந்து,
சுற்றும் இருந்த அமைதியினில், துன்பு உழக்கும்
கொற்றக் குரிசில் முகம் நோக்கி, கோ மலரோன்
பெற்ற பெருமைத் தவ முனிவன் பேசுவான்:

1126. துறத்தலும் நல் அறத் துறையும் அல்லது
புறத்து ஒரு துணை இலை, பொருந்தும் மன்னுயிர்க்கு;
இறத்தலும் பிறத்தலும் இயற்கைஎன்பதே
மறத்தியோ, மறைகளின் வரம்பு கண்ட நீ?

1127. உண்மை இல் பிறவிகள், உலப்பு இல் கோடிகள்,
தண்மையில் வெம்மையில் தழுவினஎனும்
வண்மையை நோக்கிய, அரிய கூற்றின்பால்,
கண்மையும் உளது எனக் கருதல் ஆகுமோ?

1128. பெறுவதன் முன் உயிர் பிரிதல் காண்டியால்?
மறு அது கற்பினில் வையம் யாவையும்
அறுபதினாயிரம் ஆண்டும் ஆண்டவன்
இறுவது கண்டு அவற்கு, இரங்கல் வேண்டுமோ?

1129. சீலமும், தருமமும், சிதைவு இல் செய்கையாய்
சூலமும், திகிரியும், சொல்லும், தாங்கிய
மூலம் வந்து உதவிய மூவர்க்கு ஆயினும்
காலம் என்று ஒரு வலை கடக்கல் ஆகுமோ?

1130. கண் முதல் காட்சிய, கரை இல் நீளத்த,
உள் முதல் பொருட்கு எலாம் ஊற்றம் ஆவன,
மண் முதல் பூதங்கள் மாயும் என்றபோது,
எண்முதல் உயிர்க்கு நீ இரங்கல் வேண்டுமோ?

1131. புண்ணிய நறு நெயில், பொரு இல் காலம் ஆம்
திண்ணிய திரியினில், விதி என் தீயினில்,
எண்ணிய விளக்கு அவை இரண்டும் எஞ்சினால்,
அண்ணலே அவிவதற்கு, ஐயம் யாவதோ?

1132. இவ் உலகத்தினும் இடருளே கிடந்து,
அவ் உலகத்தினும் நரகின் ஆழ்ந்து, பின்
வெவ் வினை துய்ப்பன விரிந்த யோனிகள்,
எவ் அளவில் செல எண்ணல் ஆகுமோ?

1133. உண்டுகொல் இது அலது உதவி நீ செய்வது?
எண் தகு குணத்தினாய் தாதை என்றலால்,
புண்டரீகத் தனி முதற்கும் போக்கு அரு
விண்டுவின் உலகிடை விளங்கினான் அரோ

இராமனிடம் தந்தைக்கு நீர்க்கடன் செய்யுமாறு வசிட்டன் உரைத்தல்

1134. ஐய நீ யாது ஒன்றும் அவலிப்பாய் அலை;
உய் திறம் அவற்கு இனி இதனின் ஊங்கு உண்டோ?
செய்வன வரன் முறை திருத்தி, சேந்த நின்
கையினால் ஒழுக்குதி கடன் எலாம்என்றான்.

1135. விண்ணு நீர் மொக்குளின் விளியும் யாக்கையை
எண்ணி, நீ அழுங்குதல் இழுதைப் பாலதால்;
கண்ணின் நீர் உகுத்தலின் கண்டது இல்லை; போய்
மண்ணு நீர் உகுத்தி, நீ மலர்க்கையால்என்றான்.

இராமன் நீர்க்கடன் செய்தல்

1136. என்றபின், ஏந்தலை ஏந்தி வேந்தரும்,
பொன் திணிந்தன சடைப் புனிதனோடும் போய்ச்
சென்றனர், செறி திரைப் புனலில்;செய்கஎன,
நின்றனர்; இராமனும் நெறியை நோக்கினான்.

1137. புக்கனன் புனலிடை, முழுகிப் போந்தனன்,
தக்க நல் மறையவன் சடங்கு காட்ட, தான்,
முக் கையின் நீர் விதி முறையின் ஈந்தனன்
ஒக்க நின்று உயிர்தொறும் உணர்வு நல்குவான்.

1138. ஆனவன் பிற உள யாவும் ஆற்றி, பின்,
மான மந்திரத்தவர், மன்னர், மா தவர்

ஏனையர் பிறர்களும், சுற்ற ஏகினன்;
சானகி இருந்த அச் சாலை எய்தினான்.

சீதையின் பாதங்களில் பரதன் வீழ்ந்து புலம்புதல்

1139. எய்திய வேலையில், தமியள் எய்திய
தையலை நோக்கினன்; சாலை நோக்கினான்;
கைகளின் கண்மலர் புடைத்து, கால்மிசை,
ஐயன், அப் பரதன் வீழ்ந்து அரற்றினான் அரோ

1140. வெந் துயர் தொடர்தர விம்மி விம்மி, நீர்
உந்திய நிரந்தரம்; ஊற்று மாற்றில;
சிந்தியகுரிசில் அச் செம்மல் சேந்த கண்
இந்தியங்களில் எறி கடல் உண்டு என்னவே

இராமன் சீதைக்கு தயரதன் இறந்ததை கூறுதல்

1141. அந் நெடுந் துயர் உறும் அரிய வீரனைத்
தன் நெடுந் தடக் கையால் இராமன் தாங்கினான்;
நல் நெடுங் கூந்தலை நோக்கி,நாயகன்,
என் நெடும் பிரிவினால், துஞ்சினான்என்றான்.

சீதையின் துக்கம்

1142. துண்ணெனும் நெஞ்சினாள்; துளங்கினாள்; துணைக்
கண் எனும் கடல் நெடுங் கலுழி கான்றிட,
மண் எனும் செவிலிமேல் வைத்த கையினாள்,
பண் எனும் கிளவியால் பன்னி, ஏங்கினாள்.

1143. கல் நகு திரள் புயக் கணவன் பின் செல,
நல் நகர் ஒத்தது, நடந்த கானமும்;
மன்னவன் துஞ்சினன்என்ற மாற்றத்தால்
அன்னமும் துயர்க் கடல் அடிவைத்தாள் அரோ

முனி பத்தினிகள் சீதையை நீராட்டுதல்

1144. ஆயவள்தன்னை நேர்ந்து அங்கை ஏந்தினர்,
தாயரின், முனிவர்தம் தருமப் பன்னியர்;
தூய நீர் ஆட்டினர்; துயரம் ந ீ க்கினர்;
நாயகற் சேர்த்தினர்; நவையுள் நீங்கினார்.

சுமந்திரனும் தாயரும் வருதல்

1145. தேன் தரும் தெரியல் அச் செம்மல் நால்வரை
ஈன்றவர் மூவரோடு, இருமை நோக்குறும்
சான்றவர் குழாத்தொடும், தருமம் நோக்கிய
தோன்றல்பால், சுமந்திரன் தொழுது தோன்றினான்.

இராமனும், தாயாரும் ஏனையோரும் அழுதல்

1146. எந்தை யாண்டையான் இயம்புவீர்?எனா,
வந்த தாயர்தம் வயங்கு சேவடிச்
சிந்தி நின்றனன், சேந்த கண்ண நீர்
முந்தை நான்முகத்தவற்கும் முந்தையான்.

1147. தாயரும் தலைப்பெய்து தாம் தழீஇ,
ஓய்வு இல் துன்பினால் உரறல் ஓங்கினார்;

ஆய சேனையும், அணங்கனார்களும்,
தீயில் வீழ்ந்து தீ மெழுகின் தேம்பினார்.

சீதையைத் தழுவி தாயர் வருந்துதல்

1148. பின்னர் வீரரைப் பெற்ற பெற்றி அப்
பொன் அனார்களும், சனகன் பூவையைத்
துன்னி, மார்பு உறத் தொடர்ந்து புல்லினார்;
இன்னல் வேலை புக்கு இழிந்து அழுந்துவார்.

அனைவரும் இராமனிடம் வந்து சேர்தல்

1149. சேனை வீரரும், திரு நல் மா நகர்
மான மாந்தரும், மற்றுளோர்களும்,
ஏனை வேந்தரும், பிறரும், யாவரும்,
கோனை எய்தினார்குறையும் சிந்தையார்.

கதிரவன் மறைதல்

1150. படம் செய் நாகணைப் பள்ளி நீங்கினான்
இடம் செய் தொல் குலத்து இறைவன் ஆதலால்,
தடம் செய் தேரினான், தானும் நீரினால்
கடம் செய்வான் என, கடலில் மூழ்கினான்.

மறுதினம் அனைவரும் சூழ்ந்திருக்க இராமன் பரதனை வினாவுதல்

1151. அன்று தீர்ந்தபின், அரச வேலையும்,
துன்று செஞ் சடைத் தவரும், சுற்றமும்,
தன் துணைத் திருத் தம்பிமார்களும்,
சென்று சூழ ஆண்டு இருந்த செம்மல்தான்,

1152. வரதன் துஞ்சினான்; வையம் ஆணையால்,
சரதம் நின்னதே; மகுடம் தாங்கலாய்,
விரத வேடம், நீ என்கொல் வேண்டினாய்?
பரத கூறுஎனாப் பரிந்து கூறினான்.

பரதன் தன் கருத்தை உரைத்தல்

1153. என்றலும் பதைத்து எழுந்து, கைதொழா
நின்று, தோன்றலை நெடுது நோக்கி,நீ
அன்றி யாவரே அறத்து உளோர்? அதில்
பின்றுவாய் கொலாம்?என்னப் பேசுவான்:

1154. மனக்கு ஒன்றாதன வரத்தின் நின்னையும்,
நினக்கு ஒன்றா நிலை நிறுவி, நேமியான்
தனைக் கொன்றாள் தரும் தனையன் ஆதலால்,
எனக்கு ஒன்றா, தவம் அடுப்பது எண்ணினால்?

1155. நோவது ஆக இவ் உலகை நோய் செய்த
பாவகாரியின் பிறந்த பாவியேன்,
சாவது ஓர்கிலேன்; தவம் செய்வேன் அலேன்;
யாவன் ஆகி, இப் பழிநின்று ஏறுவேன்?

1156. நிறையின் நீங்கிய மகளிர் நீர்மையும்,
பொறையின் நீங்கிய தவமும், பொங்கு அருள்
துறையின் நீங்கிய அறமும், தொல்லையோர்
முறையின் நீங்கிய அரசின் முந்துமோ?

1157. பிறந்து நீயுடைப் பிரிவு இல் தொல் பதம்
துறந்து, மா தவம் தொடங்குவாய் என்றால்,
மறந்து, நீதியின் திறம்பி, வாளின் கொன்று
அறம் தின்றான் என, அரசு அது ஆள்வெனோ?

1158. தொகை இல் அன்பினால் இறைவன் துஞ்ச, நீ
புகையும் வெஞ் சுரம் புகுத, புந்தியால்
வகை இல் வஞ்சனாய் அரசு வவ்வ, யான்
பகைவனேகொலாம்? இறவு பார்க்கின்றேன்

1159. உந்தை தீமையும், உலகு உறாத நோய்
தந்த தீவினைத் தாய் செய் தீமையும்,
எந்தை நீங்க, மீண்டு அரசு செய்களனா,
சிந்தை யாவதும் தெரியக் கூறினான்.

பரதன் வேண்டுகோளுக்கு இராமனின் மறுப்பு உரை

1160. சொற்ற வாசகத் துணிவு உணர்ந்த பின்,
இற்றதோ இவன் மனம்?என்று எண்ணுவான்,
வெற்றி வீர யான் விளம்பக் கேள்எனா,
முற்ற நோக்கினான் மொழிதல் மேயினான்:

1161. முறையும், வாய்மையும், முயலும் நீதியும்,
அறையும் மேன்மையோடு அறனும் ஆதி ஆம்
துறையுள் யாவையும், சுருதி நூல் விடா
இறைவர் ஏவலால் இயைவ காண்டியால்.

1162. பரவு கேள்வியும், பழுது இல் ஞானமும்,
விரவு சீலமும், வினையின் மேன்மையும்,
உர விலோய் தொழற்கு உரிய தேவரும்,
குரவரேஎனப் பெரிது கோடியால்.

1163. அந்த நல் பெருங் குரவர் ஆர் எனச்
சிந்தை தேர்வுறத் தெரிய நோக்கினால்,
தந்தை தாயர்என்று இவர்கள் தாம் அலால்,
எந்தை கூற வேறு எவரும் இல்லையால்.

1164. தாய் வரம் கொள, தந்தை ஏவலால்,
மேய நம் குலத் தருமம் மேவினேன்;
நீ வரம் கொளத் தவிர்தல் நீர்மையோ?
ஆய்வு அரும் புலத்து அறிவு மேவினாய்

1165. தனையர் ஆயினார் தந்தை தாயரை
வினையின் நல்லது ஓர் இசையை வேய்தலோ?
நினையல் ஓவிடா நெடிய வன் பழி
புனைதலோ?ஐய புதல்வர் ஆதல்தான்.

1166. இம்மை, பொய் உரைத்து, இவறி, எந்தையார்
அம்மை வெம்மை சேர் நரகம் ஆள, யான்,
கொம்மை வெம் முலைக் குவையின் வைகி வாழ்
செம்மை சேர் நிலத்து அரசு செய்வெனோ?

1167. வரன் நில் உந்தை சொல் மரபினால், உடைத்
தரணி நின்னது என்று இயைந்த தன்மையால்,
உரனின் நீ பிறந்து உரிமை ஆதலால்,
அரசு நின்னதே; ஆள்களன்னவே,

தான் கொடுக்க இராமனைமுடிசூட்டுமாறு பரதன் வேண்டல்

1168. முன்னர் வந்து உதித்து, உலகம் மூன்றினும்
நின்னை ஒப்பு இலா நீ, பிறந்த பார்
என்னது ஆகில், யான் இன்று தந்தனென்;
மன்ன போந்து நீ மகுடம் சூடுஎனா.

1169. மலங்கி வையகம் வருந்தி வைக, நீ,
உலம் கொள் தோள் உனக்கு உறுவ செய்தியோ?
கலங்குறாவனம் காத்தி போந்துஎனா,
பொலம் குலாவு தாள் பூண்டு, வேண்டினான்.

பரதனை அரசாட்சி ஏற்க இராமன் கட்டளையிடுதல்

1170. பசைந்த சிந்தை நீ பரிவின் வையம் என்
வசம் செய்தால், அது முறைமையோ? வசைக்கு
அசைந்த எந்தையார் அருள, அன்று நான்
இசைந்த ஆண்டு எலாம் இன்றொடு ஏறுமோ?

1171. வாய்மை என்னும் ஈது அன்றி, வையகம்,
தூய்மைஎன்னும் ஒன்று உண்மை சொல்லுமோ?
தீமைதான், அதின் தீர்தல் அன்றியே,
ஆய் மெய்யாக; வேறு அறையல் ஆவதே?

1172. எந்தை ஏவ, ஆண்டு ஏழொடு ஏழ் எனா
வந்த காலம் நான் வனத்துள் வைக, நீ
தந்த பாரகம் தன்னை, மெய்ம்மையால்
அந்த நாள் எலாம் ஆள், என் ஆணையால்.

1173. மன்னவன் இருக்கவேயும்,மணி அணி மகுடம் சூடுக
என்ன, யான் இயைந்தது அன்னான் ஏயது மறுக்க அஞ்சி;
அன்னது நினைந்தும், ந ீ என் ஆணையை மறுக்கலாமோ?
சொன்னது செய்தி; ஐய துயர் உழந்து அயரல்என்றான்.

வசிட்டனின் உரை

1174. ஒள்ளியோன் இனைய எல்லாம் உரைத்தலும், உரைக்கலுற்ற
பள்ள நீர் வெள்ளம் அன்ன பரதனை விலக்கி,பண்டு
தெள்ளிய குலத்தோர் செய்கை சிக்கு அறச் சிந்தை நோக்கி,
வள்ளியோய் கேட்டிஎன்னா, வசிட்ட மாமுனிவன் சொன்னான்:

1175. கிளர் அகன் புனலுள் நின்று, அரி, ஓர் கேழல் ஆய்,
இளை எனும் திருவினை ஏந்தினான் அரோ
உளைவு அரும் பெருமை ஓர் எயிற்றின் உள்புரை
வளர் இளம் பிறையிடை மறுவின் தோன்றவே.

1176. ஆதிய அமைதியின் இறுதி, ஐம் பெரும்
பூதமும் வெளி ஒழித்து எவையும் புக்கபின்,
நாதன் அவ் அகன் புனல் நல்கி, நண்ண அருஞ்
சோதி ஆம் தன்மையின் துயிறல் மேயினான்.

1177. ஏற்ற இத் தன்மையின், அமரர்க்கு இன் அமுது
ஊற்றுடைக் கடல்வணன் உந்தி உந்திய
நூற்று இதழ்க் கமலத்தில், நொய்தின் யாவையும்
தோற்றுவித்து உதவிட, முதல்வன் தோன்றினான்.

1178. அன்று அவன் உலகினை அளிக்க ஆகியது
உன் தனிக் குலம்; முதல் உள்ள வேந்தர்கள்
இன்று அளவினும் முறை இகந்துளார் இலை;
ஒன்று உளது உரை இனம்; உணரக் கேட்டியால்.

1179. இத இயல் இயற்றிய குரவர் யாரினும்,
மத இயல் களிற்றினாய் மறுஇல் விஞ்சைகள்
பதவிய இருமையும் பயக்க, பண்பினால்
உதவிய ஒருவனே, உயரும்என்பரால்.

1180. என்றலால், யான் உனை எடுத்து விஞ்சைகள்
ஒன்று அலாதன பல உதவிற்று உண்மையால்,
அன்றுஎனாது, இன்று எனது ஆணை; ஐய நீ
நன்று போந்து அளி, உனக்கு உரிய நாடுஎன்றான்.

இராமனின் தன்னிலை விளக்கம்

1181. கூறிய முனிவனைக் குவிந்த தாமரை
சீறிய கைகளால் தொழுது, செங்கணான்,
ஆறிய சிந்தனை அறிஞ ஒன்று உரை
கூறுவது உளதுஎனக் கூறல் மேயினான்:

1182. சான்றவர் ஆக; தன் குரவர் ஆக; தாய்
போன்றவர் ஆக; மெய்ப் புதல்வர் ஆக; தான்
தேன் தரு மலருளான் சிறுவ செய்வென்என்று
ஏன்றபின், அவ் உரை மறுக்கும் ஈட்டதோ?

1183. தாய் பணித்து உவந்தன, தந்தை,செய்கஎன
ஏய எப் பொருள்களும் இறைஞ்சி மேற்கொளாத்
தீய அப் புலையனின், செய்கை தேர்கிலா
நாய் எனத் திரிவது நல்லது அல்லதோ?

1184. முன் உறப் பணித்தவர் மொழியை யான் என
சென்னியில், கொண்டு,அது செய்வென்என்றதன்
பின்னுறப் பணித்தனை; பெருமையோய் எனக்கு
என் இனிச் செய்வகை? உரைசெய் ஈங்குஎன்றான்.

தானும் காடு உறைவதாக பரதன் உரைத்தல்

1185. முனிவனும்,உரைப்பது ஓர் முறைமை கண்டிலெம்
இனிஎன இருந்தனன்; இளைய மைந்தனும்,
அனையதேல் ஆள்பவர் ஆள்க நாடு; நான்
பனி படர் காடு உடன் படர்தல் மெய்என்றான்.

தேவர்களின் உரை

1186. அவ் வழி, இமையவர் அறிந்து கூடினார்,
இவ் வழி இராமனை இவன் கொண்டு ஏகுமேல்,
செவ் வழித்து அன்று நம் செயல்என்று எண்ணினார்,
கவ்வையர், விசும்பிடைக் கழறல் மேயினார்:

1187. ஏத்த அரும் பெருங் குணத்து இராமன் இவ் வழிப்
போத்து அரும் தாதை சொல் புரக்கும் பூட்சியான்;
ஆத்த ஆண்டு ஏழினொடு ஏழும் அந் நிலம்
காத்தல் உன் கடன்; இவை கடமைஎன்றனர்.

இராமன் வானவர் உரைப்படி பரதனை அரசாள கட்டளையிடுதல்

1188. வானவர் உரைத்தலும்,மறுக்கற்பாலது அன்று;
யான் உனை இரந்தனென்; இனி என் ஆணையால்
ஆனது ஓர் அமைதியின் அளித்தி, பார்எனா,
தான் அவன் துணை மலர்த் தடக் கை பற்றினான்.

பரதன் உடன்படுதல்

1189. ஆம் எனில், ஏழ்இரண்டு ஆண்டில் ஐய நீ
நாம நீர் நெடு நகர் நண்ணி, நானிலம்
கோ முறை புரிகிலை என்னின், கூர் எரி
சாம் இது சரதம்; நின் ஆணை சாற்றினேன்.

பரதன் கருத்திற்கு இராமன் உடன்படுதல்

1190. என்பது சொல்லிய பரதன் யாதும் ஓர்
துன்பு இலன்; அவனது துணிவை நோக்கினான்
அன்பினன், உருகினன்;அன்னது ஆகஎன்றான்
தன் புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்.

பரதன் இராமனின் திருவடிகளைப் பெற்று முடிமேற் சூடிச் செல்லல்

1191. விம்மினன் பரதனும், வேறு செய்வது ஒன்று
இன்மையின்,அரிதுஎன எண்ணி, ஏங்குவான்,
செம்மையின் திருவடித்தலம் தந்தீகஎன,
எம்மையும் தருவன இரண்டும் நல்கினான்.

1192. அடித்தலம் இரண்டையும், அழுத கண்ணினான்,
முடித்தலம் இவைஎன, முறையின் சூடினான்;
படித்தலம் இறைஞ்சினன், பரதன் போயினான்
பொடித்தலம் இலங்குறு பொலம் கொள் மேனியான்.

அனைவரும் திரும்புதல்

1193. ஈன்றவர் முதலிய எண் இல் சுற்றமும்,
சான்றவர் குழுவொடு தவத்துளோர்களும்,
வான் தரு சேனையும், மற்றும் சுற்றுற,
மூன்று நூல் கிடந்த தோள் முனியும் போயினான்.

1194. பண்டை நூல் தெரி பரத்துவனும் போயினான்;
மண்டு நீர் நெடு நகர் மாந்தர் போயினார்;
விண்டு உறை தேவரும் விலகிப் போயினார்;
கொண்டல் தன் ஆணையால் குகனும் போயினான்.

இராமனின் பாதுகை ஆட்சி செய்ய, பரதன் நந்தியம் பதியில் தங்குதல்

1195. பாதுகம் தலைக்கொடு, பரதன் பைம் புனல்
மோது கங்கையின் கரை கடந்து முந்தினான்;
போது உகும் கடி பொழில் அயோத்தி புக்கிலன்;
ஓது கங்குலில் நெடிது உறக்கம் நீங்கினான்.

1196. நந்தியம் பதியிடை, நாதன் பாதுகம்
செந் தனிக் கோல் முறை செலுத்த, சிந்தையான்
இந்தியங்களை அவித்து இருத்தல் மேயினான்,
அந்தியும் பகலும் நீர் அறாத கண்ணினான்.

இராமன் தென் திசை நோக்கிச் செல்லுதல்

1197. குன்றினில் இருந்தனன்என்னும் கொள்கையால்,
நின்றவர் நலிவரால், நேயத்தால்எனா,
தன் துணைத் தம்பியும் தானும் தையலும்
தென் திசை நெறியினைச் சேறல் மேயினான்.

மிகைப் பாடல்கள்

அன்ன காதல் அருந் தவர்,ஆண் தகை
நின்னை ஒப்பவர் யார் உளர், நீ அலால்?
என்ன வாழ்த்திடும் ஏல்வையில், இரவியும்
பொன்னின் மேருவில் போய் மறைந்திட்டதே.

இன்ன ஆய எறி கடல் சேனையும்,
மன்னர் யாவரும், மன் இளந் தோன்றலும்,
அன்ன மா முனியோடு எழுந்து, ஆண்தகை
துன்னு நீள் வரைக்கு ஏகிய சொல்லுவாம்.

ஐய நின்னுடைய அன்னை மூவரும்,
வைய மன்னரும், மற்றும் மாக்களும்,
துய்ய நாடு ஒரீஇத் தோன்றினார்; அவர்க்கு
உய்ய நல் அருள் உதவுவாய்என்றான்.

கங்குல் வந்திடக் கண்டு, யாவரும்
அங்கணே துயில் அமைய, ஆர் இருள்
பொங்கு வெம் பகை, போக மற்றை நாள்,
செங் கதிர் குண திசையில் தோன்றினான்.

வானின் நுந்தை சொல் மரபினால் உடைத்
தானம் நின்னது என்று இயைந்த தன்மையால்,
ஊனினில் பிறந்து உரிமையாகையின்
யான் அது ஆள்கிலேன்என, அவன் சொல்வான்.

திருவடி சூட்டு படலம் முற்றிற்று

அயோத்திய காண்டம் முற்றிற்று